

Hvordan og hvorfor har Taiwans forsvarsstrategi endret seg det siste tiåret?

En casestudie av kapasitetsgapet mellom Kina og Taiwan, 2013-2021

Mari-Ellen Johansen Morvik

Vår 2023

Antall ord: 22534

Universitetet i Oslo
Masteroppgaven i statsvitenskap
Institutt for statsvitenskap

Forord

Det er flere som fortjener en takk i sammenheng med denne masteroppgaven. Først og fremst vil jeg rette en stor takk til min veileder, Henrik Stålhane Hiim, for konstruktive og raske tilbakemeldinger, gode innspill og motiverende ord gjennom hele skriveprosessen. Jeg vil også gi en takk til venner for sosiale avbrekk, og en ekstra takk til mine fine medstudenter for morsomme og inspirerende dager og kvelder på lesesalen – uten dere ville dette året vært langt mer krevende.

Takk til Jenny, min venninne og samboer/roomie, for støtte og oppmuntrende ord. En ekstra takk til både Jenny og Benjamin for tålmodigheten dere har hatt for å ha hørt på meg snakke om denne masteroppgaven, sikkert hver dag, i nesten ett år.

Videre vil jeg rette en stor takk til min kjære familie. Deres ubetingede kjærighet, støtte og tro på meg har vært en stor inspirasjon i denne perioden. Hjelp til korrekturlesing og konstruktive tilbakemeldinger har også bidratt til å forbedre denne oppgaven på mange måter.

Denne masteroppgaven er et resultat av utallige timer med forskning og analyser. Selv om det til tider har vært både utfordrende og krevende, har det også vært utrolig lærerikt og det har virkelig vært et interessant tema å lære seg mer om. Til alle nevnte, og til alle andre som har bidratt til denne oppgaven på ulike måter – tusen takk. Uten deres støtte, tålmodighet og oppmuntring hadde denne oppgaven ikke vært mulig.

Jeg håper at oppgaven vil være like givende å lese som den har vært å skrive.

Mari-Ellen Johansen Morvik

Blindern, 2023

Sammendrag

Denne oppgaven undersøker endringer i Taiwans forsvarsstrategi fra årene (omtrent) 2013 til 2021. Taiwans forsvarsevne uten å belage seg på amerikansk bistand har ikke blitt ordentlig utforsket. Årsaken til dette kan være fordi et lite land som Taiwan kanskje ikke har noen reell forsvarsevne på egenhånd, når motstanderen er en stormakt som Kina. USA er en del av Taiwans avskrekkingsstrategi, men fokuset i denne oppgaven dreier seg om hvordan Taiwan kan ha en selvstendig forsvarsevne. Derfor analyseres endringer i Taiwans forsvarsstrategier fra omkring begynnelsen 2010-tallet til i dag i denne oppgaven, og jeg ønsker å finne ut hva som er årsaken bak disse endringene.

Resultatene av analysen viser at Taiwan står overfor en økt militær kapasitet og trusler fra Kina, og har endret sin forsvarsstrategi for å møte disse truslene. For å møte truslene har Taiwan anskaffet seg asymmetriske kapasiteter, som for eksempel missiler, men øya belager seg fortsatt på og er avhengige av amerikansk støtte for å kunne forsvare seg selv fullt ut. Kinas forsvarsbudsjett har femdoblet seg de siste to tiårene, noe som er en åpenbar trussel mot Taiwan, med tanke på Kinas fremtredende ønske om gjenforening over streket. Endringene i Taiwans forsvarsstrategi er en respons på den økte kapasiteten i kinesisk militærmakt, selv om det ikke nødvendigvis er den eneste faktoren som spiller inn.

Innholdsfortegnelse

Forord.....	2
Sammendrag	3
Kapittel 1: Introduksjonskapittel.....	6
1.1 Innledning.....	6
1.2 Problemstilling.....	8
1.3 Litteraturgjennomgang	11
1.3.1 Forskning på sikkerhetssituasjonen i Taiwan	11
1.3.2 Forskning på kinesisk aggresjon	12
1.3.3 Mitt bidrag til eksisterende litteratur.....	13
1.4 Oppgavens disposisjon	15
Kapittel 2: Teoretisk rammeverk.....	16
2.1 Innledning.....	16
2.2 Avskrekking.....	17
2.2.1 Avskrekking ved nektelse og avskrekking ved straff	17
2.2.2 Militær avskrekking	18
2.2.3 Avskrekkingens historie.....	18
2.3 Konvensjonell avskrekking	20
2.4 Asymmetrisk avskrekking	22
2.5 Hva er det forventet at småstater gjør?.....	23
2.6 Taiwan og USA.....	25
2.7 Konklusjon	26
Kapittel 3: Forskningsdesign.....	27
3.1 Casestudie	27
3.2 Prosesssporing	28
3.3 Dokumentanalyse.....	29
3.4 Ekstern og intern validitet	30
3.4.1 Ytre validitet	31
3.4.2 Indre validitet	31
Kapittel 4: Analysekapittel 1: Endringer i Kinas forsvarsstrategi	33
4.1 Innledning.....	33
4.2 Generell økning i Kinas kapasitet	33
4.3 Utviklingen sett over tid	36
4.4 Oppsummering av det siste tiåret.....	38
4.5 Den kinesiske marinen	41

4.5.1 Den amerikanske versus den kinesiske marinen.....	42
4.6 Maktbalansen Kina versus USA	43
4.6.1 Militære utgifter Kina versus USA	44
4.7 Maktbalansen Taiwan versus Kina	46
4.7.1 Maktbalansens utvikling over tid	46
4.7.2 Kapasitetsgapet mellom Kina og Taiwan.....	48
4.8 Sammenligning av militære utgifter mellom Taiwan og Kina	52
4.9 Konklusjon	54
Kapittel 5: Analysekapittel 2: Endringer i Taiwans forsvarsstrategi.....	56
5.1 Innledning.....	56
5.2 Taiwans forsvarskapasitet gjennom årene	57
5.3 Hvorfor har forsvarsstrategien endret seg?.....	59
5.3.1 Taiwans innkjøp av ulike typer våpen fra USA 2013-2022	60
5.4 Faktorer som påvirker Taiwans militærstrategi	62
5.4.1 Forklaringer til den militære moderniseringen og økningen i forsvarsbudsjettet	63
5.5 Endringer i Taiwans forsvarsstruktur	64
5.6 Oppsummering av Taiwans forsvarsrapporter	65
5.7 Taiwan og USA.....	67
5.8 Konklusjon	68
Kapittel 6: Konklusjonskapittel.....	71
Referanseliste	76

Kapittel 1: Introduksjonskapittel

1.1 Innledning

Denne masteroppgaven tar for seg forskningsspørsmålet: «Hvordan og hvorfor har Taiwans forsvarsstrategi endret seg det siste tiåret?». I 2015 refererte Kastner til Taiwan som «det eneste problemet i verden i dag som realistisk kunne føre til krig mellom to stormakter» (Kastner, 2015:54). Dette utsagnet viser til spenningene mellom Kina og USA, som er knyttet opp mot suverenitetsspørsmålet til Taiwan. Både Kina, USA og Taiwan spiller alle tre relevante roller i denne casen. Derfor vil jeg analysere forholdet mellom disse tre landene, men hovedfokuset vil være på forholdet og maktbalansen mellom Kina og Taiwan.

Twisten mellom Kina og Taiwan har lange og dype røtter, som strekker seg helt tilbake til slutten av den kinesiske borgerkrigen. Etter den kinesiske borgerkrigen trakk det tapende nasjonalistpartiet (KMT) seg tilbake til Taiwan og etablerte en regjering, mens det kinesiske kommunistpartiet etablerte PRC på det kinesiske fastlandet. Kina fortsatte imidlertid å se på Taiwan som en del av Kina som til slutt skulle gjenforenes med resten av landet. (Kastner, 2015:54-58). Kina holder i dag fortsatt fast om denne forestillingen om at Taiwan på et eller annet tidspunkt skal gjenforenes med fastlandet. Ikke bare har Kina en visjon og et ønske om gjenforeningen, men de jobber også aktivt for å forberede seg på en invasjon av Taiwan ved å bruke enorme midler på forsvaret, og ulike militære øvelser som er spesifikt rettet mot en mulig Taiwan-invasjon.

Det som egentlig var en «tvist» mellom Kina og Taiwan har utviklet seg til å bli et internasjonalt «problem». USA på sin side står for «ett Kina-politikk», men de vage mulige sikkerhetsgarantiene som amerikanerne gir Taiwan kommer til syne, blant annet, gjennom «Taiwan Relations Act». Det har på mange måter blitt en slags internasjonal konsensus om å støtte Taiwan, og spesielt etter invasjonen av Ukraina den 24. februar 2022, hvor man så muligheten for at noe lignende kunne skje med Taiwan. Dersom det blir en eskalering i konflikten mellom Taiwan og Kina, kan dette ende i – for å speile Kastner – en krig mellom to stormakter. Dette vil ha enorme konsekvenser for de involverte landene og resten av verden. Spørsmålene er dermed: hva er den beste forsvarsstrategien for Taiwan, og hvordan kan de best klare seg uten å belage seg på amerikansk støtte? I tillegg vil jeg undersøke om

Taiwans forsvarsstrategi har endret seg i takt med endringer i Kinas militære kapasitet. Dette skal gjøres ved å se på Taiwans forsvarsstrategier fra 2013-2021. Disse årene er valgt for at det skal være mulig å se en tydelig variasjon over tid, og for å kunne svare på problemstillingen uten at det blir for omfattende for en masteroppgave.

Kinas militære kapasitet har vokst betydelig de siste årene. I 2013 var PRCs (The People`s Republic of China) forsvarsbudsjett på 7411 milliarder RMB, mens det i 2021 var på 13553 milliarder RMB, noe som vil si en nesten dobling av forsvarsbudsjettet på åtte år. (Ministry of National Defense, 2021:39). Ved denne omtrentlige doblingen av forsvarsbudsjettet følger også med en enorm kapasitet og evne til å gjøre militære angrep. Dette er igjen åpenbart truende for Taiwan, som står på den mottakende enden av Kinas militære ekspansjon.

Taiwans forsvarsstrategi i 2013 gikk blant annet ut på å fremme en transformasjon av sitt militære, over til en helt frivillig styrke. For å gå over til en helt frivillig styrke har Taiwan redusert sitt servicepersonell betraktelig, noe som viser en forståelse fra Taiwans side om at de trenger en mer allsidig og profesjonell styrke. I 2021 har forsvarsstrategien endret seg til et asymmetrisk konsept, og den militære strategien for dette året var «resolute defense and multi-domain deterrence». (Ministry of National Defense, 2021:59). Det er ikke selve navneendringen til forsvarsstrategien som har noe å si, men hva endringen innebærer. På åtte år har asymmetri i forsvarsstrategien blitt mer framtrædende. Fra 2013 til 2021 har Taiwan anskaffet flere og moderne våpen, hovedsakelig fra USA, som for eksempel F-16 jagerfly og missiler. I 2013 var et hovedpoeng for Taiwan å gjennomføre en nasjonal forsvarstransformasjon for å kunne avskrekke potensielle fiender fra å starte et angrep i utgangspunktet, og for å nå målet om avskrekking og krigsforebygging. I 2021 var kraftoppbygging, kampberedskap, og vern om folket og nasjonen sentrale temaer for forsvaret til Taiwan.

Taiwan har de siste tiårene modernisert og på mange måter revurdert sitt forsvar og sin forsvarsstruktur på grunn av oppskaleringen av gråsoner-aktiviteter i nærheten av øya, fra kinesisk side. Dette har Taiwan gjort ved å ta i bruk et asymmetrisk forsvar som vil utnytte Taiwans naturlige fordeler og utnytte sårbarhetene til PLA (The People`s Liberation Army). I tillegg til Taiwans asymmetriske oppbygging kan også risikoen for å feile, eller de økonomiske, internasjonale og innenlandske politiske kostnadene ved en langvarig konflikt

avskrekke Kina fra å starte en invasjon som kan føre med seg ugunstige nasjonale og internasjonale konsekvenser. (Timbie & Ellis Jr., 2021:84-85).

Videre finnes det mange og sterke meninger om hva som er den beste strategien og løsningen for Taiwan. For eksempel mener Michael Hunzeker at Taiwan ikke nødvendigvis tar sin egen sikkerhet på alvor, og at de i stedet «regner med» USAs støtte og hjelp. (Kuo, 2021). Det er klart at USA er en stor hjelp for Taiwan, dersom de stiller opp i en eventuell invasjon. Dersom USA derimot ikke stiller opp, eller om det tar tid før amerikanerne kommer, er Taiwan nødt til å ha en selvstendig forsvarsevne for å kunne ha en sjanse til å stå imot stormakten Kina. Jeg ønsker i denne masteroppgaven å fokusere på Taiwans egen forsvarsstrategi, og kapasitetene de har bygget opp underveis – altså hvordan Taiwan planlegger for eget forsvar, selv om ikke alle mener at det er mulig for Taiwan å forsvare seg selv på egenhånd.

Taiwans sikkerhet er uansett nært forbundet med USA, både ettersom USA er den største bidragsyteren til Taiwan i form av militære midler, men fordi de opptrer som en sikkerhetsgarantist til en viss grad. Noen analytikere mener at den beste strategien Taiwan har er nettopp å ha USA som en slags sikkerhetsgarantist, uansett hvor tvetydig dets sikkerhetsforpliktelser er. Richard Haass og David Sacks hevder på sin side at strategisk klarhet – en klar amerikansk forpliktelse til Taiwans forsvar – vil redusere risikoen for kinesisk feilberegning og krig. De argumenterer også for at en slik type klarhet vil minimere taiwanske bekymringer om asymmetrisk forsvar og dermed muliggjøre en mer effektiv forberedelse mot eventuell kinesisk «coercion», eller «tvang» på norsk. Andre analytikere, igjen, hevder at USAs strategiske tvetydighet bør opprettholdes. «Et vagt engasjement forvirrer Beijing og bidrar til en større innsats fra Taiwan» (Kuo, 2021). Så hva er egentlig den beste avskrekkingsstrategien for Taiwan? Uansett hva konklusjonen er, må Taiwan ta ansvar for egen sikkerhet og ha en forsvarsevne til å i hvert fall stå imot lenge nok til at amerikanerne kommer.

1.2 Problemstilling

I denne masteroppgaven diskuteres følgende problemstilling;

1. Hvordan og hvorfor har Taiwans forsvarsstrategi endret seg det siste tiåret?

De to sentrale delene i min problemstilling er: hvorfor og hvordan den taiwanske forsvarsstrategien har endret seg. I denne oppgaven skal jeg derfor analysere Taiwans forsvarsstrategi og se etter endringer i strategien eller i den militære organiseringen. Denne studien prøver altså å forklare endringer i Taiwans forsvarsstrategi. Dette skal gjøres ved å analysere Taiwans forsvarsrapporter fra 2013 til 2021 og prøve å se etter tidspunkter for endringer. Jeg vil også benytte eksterne kilder om Taiwans forsvarsstrategi og endringer i disse, i tillegg til å bruke kilder som omhandler den militære ekspansjonen til Kina. Jeg ser altså ikke bare på strategidokumenter, men også til dels på hvilke kapasiteter Taiwan og Kina faktisk utvikler. Min hypotese er at Taiwans endringer i sin forsvarsstrategi skyldes endringer i den kinesiske kapasiteten.

Bakgrunnen for at jeg har valgt Taiwan-caset er fordi det både er interessant i seg selv, med tanke på hva som kan skje i det internasjonale samfunnet dersom det hadde blitt en militær konflikt mellom Taiwan og Kina, samtidig som denne studien også prøver å rette søkelyset på hvordan småstater generelt kan avskrekke. Selv om ikke alle småstater er i lignende og i like akutte situasjoner som Taiwan, kan det fortsatt være lignende aspekter ved andre småstater som kan være nyttig for å få en bedre forståelse av hva småstater faktisk gjør i møte med en mye større og mektigere motpart. Å studere hvordan Taiwan kan avskrekke Kina er også interessant fordi det kan gi oss en innsikt i de strategiske tiltakene som kan være nødvendig for å avverge en militær konflikt, noe som har stor betydning både for regionen, men kanskje også for store deler av resten av verden. Videre er det interessant å studere hvordan småstater generelt kan avskrekke fordi det kan hjelpe oss å forstå hvordan disse statene kan beskytte seg selv mot større, mer militært-avanserte, staters aggresjon og invasjon. I tillegg står Taiwan ovenfor en slags komplisert situasjon når det kommer til avskrekking, som både går på konvensjonell og asymmetrisk avskrekking.

Jeg har en hypotese om at endringene i Taiwans forsvarsstrategi skyldes endringer i den kinesiske kapasiteten. Den avhengige variabelen i denne casen er Taiwans forsvarsstrategi, og den uavhengige variabelen er Kinas militære kapasitet. Jeg skal ikke bare se på om endring i kapasitet hos Kina fører til endring i Taiwans forsvarsstrategi, men også på hvilken måte – altså hvilke konkrete endringer det fører til. Det er mange faktorer som spiller en rolle i forholdet mellom Kina og Taiwan, som for eksempel økonomi og økonomiske ressurser og innenrikspolitiske faktorer, men for å avgrense oppgaven og for å kunne svare på

problemstillingen, er denne oppgaven avgrenset til å hovedsakelig se på det militære aspektet ved det hele.

Til slutt er også USAs standpunkt og sikkerhetsgarantier overfor Taiwan relevant i denne oppgaven. I tilfelle av militær konflikt mellom Taiwan og Kina, kan dette føre til en stormakt-konflikt med enorme konsekvenser. Taiwan Relations Act fra 1979 erklærer at USAs politikk handler om å bevare og fremme forhold mellom folket i USA og folket i Taiwan, så vel som folket på det kinesiske fastlandet. Videre erklærer Taiwan Relations Act at fred og stabilitet i området er av politisk, sikkerhetsmessig og økonomisk interesse for USA. USAs beslutning om å etablere diplomatiske forbindelser med Folkerepublikken Kina hviler også på forventningen om at Taiwans fremtid vil bli bestemt med fredelige midler, og noe annet enn fredelige midler – inkludert boikott – anses som en trussel mot freden og sikkerheten. Til slutt erklærer Taiwan Relations Act at USA skal gi Taiwan våpen av defensiv karakter. (Congress, 1979).

Den amerikanske tvetydigheten er mye omdiskutert, og spørsmålet forblir; hva lønner seg? Taiwans forhold til USA er helt klart en sentral del av Taiwans forsvarsstrategi, og det kan argumenteres for at Taiwan planlegger sin forsvarsstrategi med øye for amerikansk bistand. Likevel må Taiwan kunne bistå seg selv, i tilfelle USA velger å ikke gripe inn, eller ikke har mulighet til å gripe inn. Igjen, er det et viktig poeng at det uansett kan ta tid før USA kan gripe inn, derfor må Taiwan kunne stå imot lenge nok til de eventuelt får hjelp fra amerikanerne. Derfor er det viktig å se både på hvilke forsvarsstrategier som er mest nødvendig for Taiwan i seg selv, og hvordan øya kan avskrekke Kina på egenhånd.

Forsvarsrapporter fra både Kina og Taiwan ligger ute offentlig, selv om det er spørsmål om til hvilken grad Kinas offentlige forsvarsbudsjett viser det faktiske beløpet de bruker eller ikke. I Taiwans forsvarsrapport fra 2019 står det for eksempel; «vestlige forskere er mistenksomme overfor åpenhetsnivået i Kinas forsvarsbudsjett, hvis reelle beløp er estimert til å være minst dobbelt så høyt som det publiserte tallet.» (Ministry of National Defense, 2019:39). Derfor kan det være vanskelig å vite det nøyaktige tallet for Kinas forsvarsbudsjett, men ved hjelp av andre kilder er det likevel mulig å få relativt god innsikt i endringer i Kinas militære kapasiteter. For å svare på problemstillingen har datainnsamlingen bestått av dokumentanalyse og prosessporing.

1.3 Litteraturgjennomgang

Mitt gjennomgående hovedpoeng i oppgaven er at Taiwan er nødt til å kunne forsvare seg selv, i hvert fall i lang nok tid til at eventuelt USA skal kunne bidra med hjelp. Allerede eksisterende litteratur er ganske fokusert omkring hvordan Taiwan kan forsvare seg selv - med hjelp fra USA (Schreer & Tan, 2020), og ikke hvordan Taiwan kan forsvare seg selv på egenhånd. I tillegg til dette er en del av studiene på dette feltet litt utdaterte, de fungerer absolutt, men studiene er ofte av eldre karakter. Det er skrevet mye god litteratur på dette temaet, men jeg ønsker å bidra med en litt mer oppdatert studie, se på endringer i nyere tid og se på hvordan Taiwan best kan forsvare seg selv, uten hjelp fra USA som et utgangspunkt. Det er viktig å studere hvordan Taiwan vil forsvare seg selv, og hvordan denne strategien for forsvar har endret seg i forhold til hvilke trusler de står overfor. Dessuten er det generelt viktig for ethvert land å ha muligheten til å kunne forsvare seg selv på egenhånd.

Videre i litteraturgjennomgangen vil jeg presentere tidligere forskning angående endringer i Taiwans forsvarsstrategi, hvor jeg ønsker å se etter hva som allerede er funnet ut med tanke på hvorfor forsvarsstrategien har endret seg. Målet for denne studien er først og fremst å finne ut hvilke endringer Taiwan har gjort for sin forsvarsstrategi, og hva som er årsaken bak disse endringene, og undersøke om disse endringene samsvarer med hva som er forventet av småstats-avskrekking. Til slutt vil jeg ha en kort diskusjon rundt generalisering av funnene. Likevel er Taiwan-caset interessant i seg selv, og formålet med studien er ikke å generalisere funnene.

1.3.1 Forskning på sikkerhetssituasjonen i Taiwan

Tidligere forskning om Taiwans politiske sikkerhetssituasjon har kommet frem til flere grunner til hvorfor dets forsvarsstrategi har endret seg. Forklaringene omhandler Kinas militære modernisering, økonomiske faktorer og USAs rolle. Den mest åpenbare forklaringen er likevel den underliggende tvisten mellom Kina og Taiwan, og Kinas militære modernisering siden. Timbie og Ellis Jr. skriver i sitt verk fra 2021 at oppskaleringen av gråsoner-aktiviteter fra Kina i nærheten av Taiwan ligger til grunn for Taiwans opprustning av forsvaret. (Timbie & Ellis Jr., 2021:84-85). Michael Mazza på sin side argumenterer for at tiltak Taiwan har gjort for sin forsvarsstrategi like mye er rettet mot å sikre det taiwanske militærets evne til å kjempe, som det er å sikre at en kamp ikke vil være nødvendig i

utgangspunktet. (Mazza, 2014). Selv om det er skrevet mye bra litteratur på dette feltet, og det er flere forskjellige forklaringer på Taiwans endrede forsvarsstrategi, vil jeg ta utgangspunkt i Taiwans militære rapporter for å se etter endringer. I Taiwans forsvarsrapporter vil jeg finne informasjon om hva midlene går til, hvilke prioriteringer forsvaret har for ulike år og hvilke trusler som er mest akutte for de aktuelle årene.

An (2018) argumenterer for at det er tre hovedgrunner for Taiwans militære strategi og eventuelle endringer i denne. Disse grunnene er: «trusselnivået Kina utgjør, nivået på støtten fra USA og dets regionale sikkerhetspartnere, og regjeringens og offentlighetens oppfatning av alvoret i trusselen fra Kina». (An, 2018:2). Ifølge An bør man derfor se endringer i form av økte ressurser til forsvaret eller andre militære investeringer i Taiwans forsvarsstrategi dersom trusselnivået fra Kina er høyt, støtten fra USA er lav og befolkningen anser Kina som en alvorlig og reell trussel. Det er liten tvil om at forsvarsstrategien til Taiwan endres dersom trusselnivået fra Kina er høyt, men til hvilken grad den endres er et relevant spørsmål.

1.3.2 Forskning på kinesisk aggresjon

Det er tydelig at kinesisk kapasitet i form av militærmakt har økt voldsomt de siste ti årene. Det kinesiske forsvarsbudsjettet er i dag det nest høyeste i verden, etter USA, og det høyeste i Asia. (Funaiole, et al., 2021). For å få informasjon om den kinesiske militære utviklingen har jeg benyttet de offentlige forsvarsrapportene til Taiwan som hovedkilde. Det skal nevnes at disse rapportene er skrevet av Taiwans myndigheter, som er i en pågående «konflikt» med Kina. Likevel har jeg subsidiert disse forsvarsrapportene med tilsvarende rapporter fra amerikanske myndigheter (Department of Defence), og jeg har ikke funnet noen store uoverensstemmelser. Det er på det rene at Kina har økt sin militære kapasitet over det siste tiåret, i tillegg til at de har et ønske om gjenforening med Taiwan, noe de både aktivt og påviselig også forbereder seg på. Schreer og Tan argumenterer for at Kina investerer tungt for å øke PLAs (The People`s Liberation Army) kapasitet, hvor de samtidig har et stort fokus på å avskrekke en mulig amerikansk intervensjon. (Schreer & Tan, 2020:212).

Haass og Sacks (2020) argumenterer for at i og med at Kina ikke vet hvordan USA vil reagere på en eventuell kinesisk invasjon av Taiwan, har dette vært med på å avskrekke Kina fra å gjøre et militært angrep (Haass & Sacks, 2020). De militære kapasitetene til Kina er også på flere måter langt etter USAs; USA brukte nesten tre ganger så mye på militærutgifter som

Kina i 2021 (CSIS, 2023). På marine-fronten, derimot, har Kina den største marinen i verden, målt i antall skip. Ronald O'Rourke fra Congressional Research Service (CRS) antyder at den kinesiske marinen kommer til å vokse i nær fremtid, og anslår at Kina vil ha 400 skip innen 2025. (O'Rourke, 2022:6).

1.3.3 Mitt bidrag til eksisterende litteratur

Det er skrevet mange gode ting om Taiwans forsvarsstrategier, endringer i disse og om endringer i den kinesiske kapasiteten. Fra flere dyktige forfattere har jeg fått god innsikt i Taiwans sikkerhetssituasjon, om dets forsvarsstrategi og om hvordan småstater generelt kan avskrekke større og mektigere motparter.

Ministry of National Defense har bidratt med gode forklaringer på Kinas økte forsvarsutgifter, hva pengene har gått til (både offisielt og uoffisielt) og hva Kina planlegger i forhold til dets mål om gjenforeningen med Taiwan (Ministry of National Defense, 2019:39). CSIS (2021) og SIPRI (2023) har også gode tabeller over det kinesiske forsvarsbudsjettet, og viser til det offisielle forsvarsbudsjettet sammenlignet med SIPRIS estimat. (Funaiole, et al., 2021) (SIPRI, 2021 & SIPRI, 2023). Videre har Brunnstorm og Stone (2020) bidratt med gode poenger angående hvorfor det taiwanske forsvarsbudsjettet og strategien på noen områder har endret seg, og på andre ikke. De argumenterer for at etter at Taiwan identifiserte Kina som den største trusselen for sikkerhetsmiljøet i 2018, økte Taiwan sine militære investeringer. (Brunnstorm & Stone, 2020).

I det jeg har funnet av eksisterende litteratur er et gjennomgående tema «hvordan USA kan hjelpe Taiwan med å avskrekke Kina». Her har blant annet Brunnstorm og Stone (2020) flere gode poenger, angående salg av våpensystemer til Taiwan. Richard Haass og David Sacks argumenterer også godt for hvorfor en klar amerikansk forpliktelse til Taiwan vil redusere risikoen for krig. (Kuo, 2021). Det er derimot skrevet mindre om hvordan Taiwan kan forsvare seg selv og avskrekke Kina med egen kapasitet. Her ønsker jeg å bidra med mer informasjon om hvordan Taiwan kan forsvare seg selv, i tillegg til at jeg analyserer data fra nyere tid enn mange av studiene benytter.

Flere av studiene jeg har funnet belager seg på eldre data, noe som også er relevant i flere sammenhenger, for å kunne se en utvikling over tid. Her har blant annet Mazza og Kastner

god innsikt i den taiwanske og kinesiske historien, og bakgrunnen for dagens situasjon i Taiwanstredet (Mazza, 2014) (Kastner, 2015:54-58). Likevel ønsker jeg å se på data fra senere år, for å kunne se utviklingen i nyere tid og deretter analysere den. Her blir mitt bidrag å se etter en utvikling over tid, for å se hva som har endret seg og deretter finne ut hvorfor. Dette kan bidra med en innsikt i forsvarsstrategiske endringer hos Taiwan i både nyere tid og også over en tidsperiode på omtrent ti år.

Når det kommer til teoridelen av oppgaven, fant jeg flere studier av eldre karakter. Til min teoridel har jeg belaget meg på avskrekkingsteori. De fleste kildene jeg fant omhandlet tiden rundt den kalde krigen, enten før, under eller rett etter. Morgan (2012) har skrevet mange gode ting om avskrekking under den kalde krigen, og perioden etter 1990, selv om det i dag kan være litt utdatert på noen områder. (Morgan, 2012:87-88). Det er skrevet mindre om nåtiden, og hvordan asymmetrisk avskrekking ser ut i dag, og hva som er forventet at stater gjør dersom de er i et avskrekkingforhold. Her håper jeg å bidra med nyere innsikt i hvordan småstater i dagens politiske miljø avskrekker og hva staten som avskrekker gjør eller bør gjøre i et avskrekkingforhold. Avskrekking har absolutt kommet tilbake på agendaen, og det er både viktig og interessant å studere hvordan avskrekking fungerer i dag – i et annet internasjonalt politisk miljø enn under den kalde krigen.

Gjennom skriveprosessen av masteroppgaven har jeg kommet over og benyttet meg av mange gode kilder. Samtidig har det vært litt utfordrende, til tider, å finne litteratur om Taiwans sikkerhetssituasjon, som ikke dreier seg om hvordan USA kan hjelpe Taiwan med å avskrekke Kina. Det er absolutt skrevet mange gode ting om situasjonen i Taiwan, men samtidig på litt andre områder enn hva jeg nøyaktig ønsker å finne ut av. Den allerede eksisterende litteraturen jeg har benyttet er god og hjelpsom, men den dekker ikke helt det samme som jeg ønsker å dekke. Jeg søker i denne oppgaven å finne ut hvordan Taiwan endrer sin forsvarsstrategi for å kunne forsvare seg selv på egenhånd, i hvert fall i lang nok tid til at USA og eventuelt andre land kan komme for å hjelpe. I tillegg til dette håper jeg å bidra med et litt nyere og oppdatert blikk på asymmetrisk avskrekking, sett i lys av situasjonen i Taiwan.

1.4 Oppgavens disposisjon

Oppgaven er en case-studie av Taiwans forsvarsstrategier og Kinas militære kapasiteter, hvor Taiwans forsvarsstrategi er den avhengige variabelen og Kinas militære kapasitet er den uavhengige variabelen. Her vil jeg analysere Taiwans forsvarsstrategi og hvordan strategien påvirkes av Kinas militære ekspansjon. Case-studien anvender avskrekkingsteori i analysedelen. Videre vil jeg presentere det teoretiske rammeverket for oppgaven. Her vil jeg benytte avskrekkingsteori og diskutere avskrekkingsteorien anvendt på småstater. I kapittel tre presenteres forskningsdesignet, der designets svakheter og styrker diskuteres. Valg av case, og bruken av dokumentanalyse og prosesssporing vil bli diskutert, videre vil validiteten og reliabiliteten av forskningen bli drøftet.

I kapittel fire vil jeg analysere Kinas militære kapasiteter og hvordan kapasitetene har endret seg. I tillegg vil dette vil kapittelet også inneholde diskusjoner om maktbalansen mellom Kina og USA, og Kina og Taiwan. I kapittel fem starter analysen av Taiwans avskrekkingstrategier ved bruk av avskrekkingsteori. Her vil jeg også diskutere USAs sikkerhetsforpliktelser til Taiwan, og se på forklaringer til endringer i Taiwans forsvarsbudsjett. I kapittel seks diskuteres oppgavens funn fra de to forestående analysekapitlene, i tillegg til konklusjoner. Til slutt diskuteres oppgavens bidrag til nåværende og videre forskning.

Kapittel 2: Teoretisk rammeverk

2.1 Innledning

Problemet Taiwan står overfor handler om å avskrekke en stor og mektig motstander, med betydelig større militære midler og evner enn dem selv. Taiwan er derfor nødt til å benytte en asymmetrisk avskrekking for å avskrekke en overlegen motstander med konvensjonelle våpen. Derfor vil jeg i dette kapittelet først si litt om hva avskrekking er, og deretter om de to utfordringene som Taiwan står overfor; konvensjonell og asymmetrisk avskrekking. Til slutt vil jeg se på hva det er forventet at en stat i en slik asymmetrisk avskrekkingssituasjon vil gjøre.

Taiwan er en interessant og unik casestudie av en liten stat og dens overlevelse i det internasjonale systemet. Det er også en interessant case om småstaters overlevelse i møte med den eksistensielle trusselen mot dens de facto uavhengighet fra en mye større og sterkere stat. (Schreer & Tan, 2020:13). Ifølge en rapport fra Commonwealth Secretariat er det tre hovedkategorier av trusler mot sikkerheten. Den første kategorien innebærer trusler mot territoriell sikkerhet som følge av militære og ikke-militære inngrep, og det er særlig denne trusselen jeg fokuserer på i denne oppgaven. Den andre involverer trusler mot politisk sikkerhet, inkludert handlinger som er ment å påvirke en truet stats nasjonale politikk. Den tredje trusselen involverer handlinger som kan undergrave en stats økonomiske velferd. Taiwan må konfrontere disse truslene mot sin sikkerhet – som alle kommer fra Kina; Kina har alltid opprettholdt sin intensjon om å bruke makt mot Taiwan om nødvendig. (Schreer & Tan, 2020:14).

Den massive militære ekspansjonen og moderniseringen av PLA (The People's Liberation Army) de siste årene har også gitt Kina militære alternativer som det ikke tidligere hadde, for eksempel A2/AD-kapasiteter (anti-access, area denial) som kan hindre USA i å svare på enhver regional krise fra første stund, og dermed gi Kina handlingsfrihet. (Schreer & Tan, 2020:21-22). Ettersom at disse A2/AD-kapasitetene til Kina kan forhindre USA fra å gripe inn fra start, er det viktig for Taiwan å ha en selvstendig forsvarsevne og strategi.

2.2 Avskrekking

På én måte er begrepet «avskrekking» lett å definere. Å avskrekke, i ordbokforstand, betyr å «fraråde eller holde tilbake fra å handle eller fortsette». (Mazarr et al., 2018:2). Det innebærer å hindre en enhet fra å gjøre en uønsket handling – til forskjell fra å tvinge (compellence), som betyr «å tvinge eller drive, spesielt til et handlingsforløp». (Mazarr et al., 2018:2). Å tvinge noen får dem til å gjøre det de kanskje ikke vil gjøre; å avskrekke dem hindrer dem i å gjøre noen handlinger de kanskje vil gjøre. Videre skiller avskrekking mellom to typer, nemlig avskrekking gjennom nektelse og avskrekking gjennom straff. Avskrekking ved nektelse dreier seg om å nekte en potensiell aggressor muligheter for å gjennomføre et angrep med suksess, gjennom defensive tiltak som på en *troverdige* måte nekter aggressoren dens mål. Avskrekking gjennom straff handler om å true med konsekvenser hvis motparten driver med aggresjon. Som oftest, praktiseres avskrekking imidlertid gjennom en kombinasjon av disse midlene. (IBID).

2.2.1 Avskrekking ved nektelse og avskrekking ved straff

Den klassiske litteraturen om avskrekking skiller mellom to grunnleggende tilnæringer; avskrekking ved nektelse og avskrekking ved straff. Avskrekking ved nektelsesstrategier (deterrence by denial) handler om å bygge opp militær kapasitet for å hindre en potensiell angriper fra å lykkes med sitt angrepsforsøk. Typisk tar dette formen av å bygge en tilstrekkelig lokal militærmakt til å utelukke et «low-cost fait accompli». Et «low-cost fait accompli» betyr noe som har blitt oppnådd og ikke lenger kan endres. (Mazarr et al., 2018:7). På sitt mest ekstreme kan disse strategiene konfrontere en potensiell aggressor med potensialet for katastrofalt tap. I sin rene form kan avskrekking ved nektelse være umulig å skille fra enkelt forsvar; en evne til å nekte er per definisjon en evne til å forsvare. (Mazarr et al., 2018:7).

Avskrekking ved straff truer derimot med å påføre kostnader gjennom gjengjeldelse som kanskje ikke er relatert til selve aggresjonen. I stedet for å fokusere på nektelse av lokale mål, søker denne strategien å øke kostnadene ved aggresjon – selv om den er vellykket – ved å true med andre konsekvenser. Noen klassiske avskrekkingsteoretikere hevder at strategier for nektelse er iboende mer overbevisende enn straffestrategier. Nektelsesevner er lettere å gjenkjenne, mens en potensiell aggressors beregning av sannsynlig straff «avhenger i stor

grad av deres estimat av de andres intensjoner». (Mazarr et al., 2018:7-8). Derfor er det viktig at den som avskrekker er troverdig, og har de faktiske midlene og mulighetene til å påføre aggressoren straff.

2.2.2 Militær avskrekking

Videre kan avskrekking defineres og forstås på mange måter, men kanskje den snevreste definisjonen, men også det verktøyet som oftest diskuteres, hevder at avskrekking referer til militære verktøy for staten. I denne oppfatningen referer avskrekking til strategien med å bruke trusselen om militær respons for å hindre en stat i å gjøre en handling den føler seg fristet til å gjøre. Stater kan selvfølgelig også avskrekke ved bruk av andre midler, som økonomiske sanksjoner, diplomatisk ekskludering og informasjonsoperasjoner. (Mazarr et al., 2018:3). For min problemstilling og for å kunne avgrense oppgaven er det avskrekking referert til militære verktøy for staten som er mest relevant. Selv om det ville vært både interessant og relevant å se på økonomiske og diplomatiske sanksjoner, handler min problemstilling om å finne ut hvordan Taiwans forsvarsstrategi har endret seg i løpet av omtrent ti år, og dermed er det det militære aspektet ved avskrekking som er mest interessant å studere i denne sammenhengen.

Avskrekking er en strategi som innebærer å true med å bruke makt for å hindre en annen part i å utføre en uønsket handling. Målet med avskrekking er å skape en oppfatning hos motparten om at kostnadene ved å utføre en fiendtlig handling vil overstige fordelene ved å gjøre det. (Schelling, 1966:78-79). Først og fremst bør den staten som avskrekker være i stand til å utøve tilstrekkelig makt til å true med å iverksette alvorlige konsekvenser hvis den andre staten utfører den fiendtlige handlingen. Videre må trusselen om maktbruk være troverdig, slik at motparten tror at den som avskrekker faktisk vil gjennomføre trusselen dersom den andre staten utfører den fiendtlige handlingen. Et annet viktig element ved avskrekking er at den som avskrekkes også må tro at trusselen *ikke* blir iverksatt dersom de gjør det som de blir bedt om, eller eventuelt avstår fra aggresjonen. (Schelling, 1966:78-79).

2.2.3 Avskrekkingens historie

For å forstå avskrekking i dag er det samtidig viktig å forstå avskrekkingens historie. Da den kalde krigen tok slutt, antydet analytikere nesten umiddelbart at nytten, rollen og oppførselen

til avskrekking ville endre seg. I første halvdel av 1900-tallet begynte avskrekking å bli noe mer. Det ble iverksatt innsats for å bedre forstå hvordan avskrekking fungerer eller kan virke, hvordan den best kunne brukes, og hvilke kapasiteter som er nødvendige for å maksimere effektiviteten. Ifølge Morgan ble avskrekking på dette tidspunktet kritisk, ikke for å nødvendigvis forhindre kriger, men for å forhindre de krigene som kunne være uvanlig voldelige og destruktive – altså kriger med bruk av kjernevåpen. (Morgan, 2012:85-86).

Avskrekking under den kalde krigen hadde flere særegne egenskaper. For det første hadde supermaktene enorme mengder med ødeleggende våpen – langt mer enn nødvendig – noe som gjorde det sannsynlig at en eventuell avskrekkingssvikt ville endt i et katastrofalt utfall. Et annet kjennetegn ved avskrekking under den kalde krigen var at stater stolte mer på trusler om gjengjeldelse enn forsvar, for å avskrekke atomangrep eller massive konvensjonelle angrep. Til slutt, selv om det var en dyp usikkerhet og fiendskap under den kalde krigen, vokste betydelig sikkerhetsstyring via avskrekking frem, ved bruk av både ensidig innsats og samarbeidsinnsats for å stabilisere den. (Morgan, 2012:87).

Etter 1990 ble de dominerende politiske forholdene i det internasjonale systemet ganske annerledes. Politiske relasjoner mellom ledende stater hadde vært relativt moderate og betydelig samarbeidende, og bemerkelsesverdig fri for store sikkerhetsproblemer i lang tid. Som et resultat av dette så det ut til at avskrekking ville bety mindre, være mindre sentralt og mindre fremtredende, noe man ser best når det kommer til atomvåpen og kjernefysisk avskrekking. Konvensjonelle styrker med stor kraft har også falt betydelig, med få enheter som nå er i høy beredskap. De fleste stater er ikke lenger konfigurert som om krig er en konstant mulighet. Ifølge Morgan er derfor avskrekking på konvensjonelt nivå også mindre fremtredende; avskrekkingsskapasitet eksisterer derimot absolutt, men det er mindre etterspørsel etter dem, de vises mindre og det er færre avskrekkingstrusler. For stormaktene, og de fleste andre stater, er ikke avskrekking lenger en daglig nødvendighet som står mellom dem og katastrofale angrep. (Morgan, 2012:87-88).

Ifølge Morgan er det store unntaket USA, som er den eneste aktøren med en ekte global militær kapasitet. Andre stater der avskrekking ser ut til å være en daglig nødvendighet inkluderer Iran, Nord- og Sør-Korea, Pakistan, India, Syria og Israel. Kina kan også være inkludert, men det er fortsatt uklart hvor bekymret Kina er for å bli angrepet, i motsetning til å utvide sine styrker til andre formål. Spesifikt USAs fortsatte opptatthet av avskrekking

gjenspeiles i dens kriger, allianser, enorme militærutgifter og styrker, svært omfattende etterretningsressurser og operasjoner, og forpliktelse til militær overlegenhet. Årsakene til alt dette er derimot uklare. Noen ser det som en manifestasjon av det amerikanske «imperiet», mens andre siterer den amerikanske nasjonale sikkerhetseliten for å finne måter å beholde sin makt, status og sysselsetting på. En tredje forklaring er at verden fortsatt er «farlig» på grunn av pågående atomspredning, terrortrusler, Kinas fremvekst og så videre. (Morgan, 2012:88-89).

Morgans argumentasjon om at stater ikke lenger driver med avskrekking på daglig basis kan diskuteres. Stormakts-rivalisering og avskrekking er helt klart tilbake på agendaen, og avskrekking generelt har igjen blitt et viktig punkt i staters forsvarsstrategier. Både Kina og de aller fleste andre land har en avskrekkingspolitikk, og dette kan være ganske dagligdags. Selv om avskrekkingen ikke sees i samme form i dag, som i for eksempel under den kalde krigen, eksisterer avskrekking vel så mye. Avskrekkingsdebattene under den kalde krigen var preget av kjernevåpen, mens småstaters avskrekkingsmuligheter har kommet litt mer inn på agendaen nå. Det kan argumenteres for at stater har hatt avskrekkingspolitikk hele tiden, men at den er mer uttalt og vektlagt i dagens politiske miljø, enn den var for kanskje bare ti år siden. Dette ser man for eksempel i NATOs strategiske konsept som bruker ordet «deterrence» 17 flere ganger i rapporten for 2022 enn for den i 2010. (NATO, 2022) (NATO, 2010).

2.3 Konvensjonell avskrekking

Taiwans avskrekking er krevende på to måter; for det første fordi den er konvensjonell, og for det andre fordi den er asymmetrisk. Konvensjonell avskrekking går ut på å true med å bruke konvensjonelle midler for å hindre en annen part i å gjøre en uønsket handling. Konvensjonell avskrekking benyttes som regel i situasjoner der man ikke ønsker, ikke har kjernefysiske våpen eller ikke har tilstrekkelig med kapasitet til å true med bruk av kjernefysiske våpen. (Wirtz, 2018:59). Utgangspunktet for enhver avskrekkings-strategi er evne. Med mindre man er villig til å stole på bløff, må man ha de militære styrkene som trengs for å utføre trusler dersom avskrekkingen mislykkes. Dette er nettopp fordi sannsynligheten for at en avskrekking fungerer øker, hvis motstanderen er klar over at parten som fremsetter en avskrekkende trussel faktisk besitter den militære kapasiteten som trengs for å utføre trusselen. Evnen bidrar på sin side til troverdighet. (Wirtz, 2018:59). Dette er fordi det er

målet for en avskrekkende trussel som bedømmer om trusselen er troverdig, det vil si om trusselen faktisk vil bli utført i tilfelle av avskrekkingssvikt. (Wirtz, 2018:64).

Definisjonen av konvensjonell avskrekking fra John J. Mearsheimer er at konvensjonell avskrekking handler om å overtale en motstander til å ikke starte en krig fordi de forventede kostnadene og risikoene oppveier de forventede fordelene. (Mearsheimer, 2018). I et intervju Mearsheimer gjorde i 2018 sa han at i en eventuell krise over Taiwan ville det sannsynligvis være vanskelig å få avskrekking til å fungere, fordi Kina er så dypt forpliktet til å avslutte Taiwans uavhengighet og vil derfor lete etter måter å få det til. Videre sier han at det ikke finnes noen tvil om at en stat som er opptatt av å endre status quo, som også har en enorm styrkefordel fremfor sin motstander, kommer til å være spesielt vanskelig å avskrekke. (Mearsheimer, 2018).

Komponentene i avskrekking inkluderer normalt evne, vilje og kommunikasjon. Evne handler om å ha muligheten til å anskaffe og utplassere militære styrker som er i stand til å utføre militære trusler, for å gjengjelde en handling eller å nekte motstanderen sitt mål. Vilje går ut på at den som avskrekker må ha en troverdig vilje til å beskytte en gitt interesse, og troverdigheten kan forsterkes ved hjelp av kraftstruktur og maktprosjeksjonsevne. Til slutt innebærer kommunikasjon å videreformidle evnen og viljen til å gjennomføre den avskrekkende trusselen til motstanderen, på en umiskjennelig måte. (Haffa, Jr., 2018).

Avskrekkingsteorien har kritikere, hvor den første kritikken handler om usikkerhet. Dette går ut på at det er veldig vanskelig å bevise avskrekkende suksesser, fordi det ville kreve å vise hvorfor en hendelse ikke fant sted. Vektleggingen av den rasjonelle beregningen av kostnadene ved en gjengjeldelsesreaksjon har også blitt kritisert. Det kan være at beslutningstakere som starter kriger tar mer hensyn til egne behov eller til andre eksterne eller interne faktorer, enn til de militære evnene til motstanderen eller til den potensielle alvorlighetsgraden av utfallet. Til slutt har avskrekking på konvensjonelle nivåer også hatt en tendens til å «mislykkes». (Haffa, Jr., 2018).

Haffa Jr. legger vekt på tre områder for at et konvensjonelt avskrekkende middel skal være troverdig: (1) synligheten til den militære styrken, (2) en dokumentert oversikt over vilje til å bruke makt i fortiden, og (3) rasjonaliteten til bruk av makt når avskrekking har sviktet. Det første punktet som handler om synligheten til den militære styrken, går ut på at dersom en

avskrekking skal være troverdig må man se at den faktisk eksisterer. På samme måte som ved maktsynlighet, kan man også fremtvinge troverdighet gjennom tiltak, som å kommunisere en forpliktelse, demonstrere beslutsomhet og peke på tidligere maktbruk. (Haffa, Jr., 2018).

2.4 Asymmetrisk avskrekking

I moderne studier inkluderer asymmetriske trusler generelt terrorisme, ukonvensjonelle eller geriljatakter eller geriljakrigføring, bruk av masseødeleggelsesvåpen, cyberkrigføring eller informasjonskrig. Nylig har også bruken av krysser- og/eller ballistiske missiler, og andre våpen for å lage en strategi mot tilgang eller områdenekt blitt omfavnet som asymmetriske trusler. Ifølge Stephen Blank må asymmetri bety mer enn «bare å utnytte sine fordeler maksimalt» for at dette konseptet skal ha nytte for strategiske planleggere i å forstå deres fienders og deres egne styrker og strategier. Det kritiske spørsmålet å stille når man blir konfrontert med en trusselvurdering som viser «asymmetriske» trusler; er asymmetrisk til hva? (Blank, 2003:4 & 9). Sagt på en annen måte, man er nødt til å forstå motstanderens kapasiteter for å kunne ha en effektiv avskrekkingstrategi.

Asymmetrisk avskrekking skjer i en situasjon hvor den ene parten er mye sterkere enn den andre, og den sterkere parten har større militær kapasitet enn den svakere parten. (Bowers, 2018:4). I et avskrekkingforhold der én stat er betydelig mindre enn den andre, er det et åpent spørsmål om den mindre staten har kapasiteten, i form av militær makt, til å avskrekke den større staten. Hovedsakelig, hvis den store staten ønsker noe nok, vil de alltid ha evnen til å ta det. Dette er imidlertid en overforenkling av det som ofte er et svært sammensatt forhold. Det handler også om kostnader; vil ikke den større staten ta kostnadene av å «herje» med en mindre aktør, så er den større staten avskrekket.

Når de strategiske innsatsene er lavere, kan små stater avskrekke ved å opprettholde kapasiteten til å øke kostnadene ved fiendtlig handling eller andre skadelige handlinger på tvers av domener. Videre kan små stater, som er i avskrekkingforhold, tilpasse deres militære styrker for å styrke avskrekkingseffekten fra deres allierte eller deres «beskytter». (Bowers, 2018:4). Den svakere parten kan altså bruke asymmetrisk avskrekking som en strategi for å motvirke styrken til den sterkere parten, og dermed øke sannsynligheten for at den sterkere parten avstår fra å gjøre en uønsket handling.

Usikkerheten som preger dagens geopolitiske og geostrategiske miljø gjør småstatsavskrekking enda mer komplisert. Under den kalde krigen kunne små stater som Norge og Danmark skreddersy deres avskrekkende strategier til trusselen fra Sovjetunionen. I dagens miljø er truslene flere og tvetydige, og dermed må avskrekkingen være mer reaktiv og «mange-dimensjonal». Realiteten er at de fleste offentlige ikke vil støtte oppbygging og vedlikehold av store militære styrker, noe som betyr at små stater nå investerer i mindre, men mer mobile krefter. (Bowers, 2018:4-5). Små stater kan bruke asymmetrisk avskrekking for å kompensere for det de mangler i militære styrker, i forhold til den sterkere parten. Nå har Taiwan kun én motstander, men truslene fra Kina kan likevel være mangedimensjonale, noe som kan gjøre det vanskelig for befolkningen å få konkret tak i hva truslene faktisk er.

For å minimere muligheten for avskrekkingssvikt, har små stater begynt å re-investere i utvidet avskrekking. Nordeuropeiske stater, NATO-stater og ikke-NATO stater, herunder Taiwan, prøver å trekke USA nærmere. Dette gjør de ved anskaffelse av amerikansk utstyr, de tillater utplassering av amerikanske styrker på deres territorium og de gir nisje, verdiøkende evner som kan hjelpe USAs forsvar. Derimot, må små stater også innse at deres primære allierte ikke kan gi forventet hjelp, dersom det vurderes at innsatsen/risikoen ikke er tilstrekkelig til å risikere konflikteskalering med en annen stormakt. Det er en kraftig avskrekkende effekt i å ha en mektig alliert, men det er ikke et universalmiddel mot trusselen om et lavnivåangrep. (Bowers, 2018:5). Dette er nettopp et av hovedpoengene i min oppgave; selv om det er en kraftig avskrekkende effekt i at USA har en slags strategisk tvetydighet overfor Taiwan, må Taiwan likevel kunne forsvare seg selv tilstrekkelig på egenhånd. Dette er noe som blir diskutert nøyere i analysekapittel 2.

2.5 Hva er det forventet at småstater gjør?

Hva gjør stater som er i en situasjon der de konvensjonelt må avskrekke en overlegen motstander? Hva gjør de når asymmetrien vokser? Med tanke på Taiwans relativt lille størrelse, er den nesten nødt til å bruke en asymmetrisk tilnærming til sitt nasjonale forsvar. Hovedmålet med en asymmetrisk strategi er å unngå fiendens styrke, mens man bruker passende taktikker og verktøy for å angripe fiendens svakheter slik at Taiwan kan kjempe på sine egne vilkår. (An, 2018:6).

En troverdig avskrekking krever evner som kombinerer ildkraft, felles operasjoner og trening for å tvinge «fienden til rasjonelt å beregne kostnadene og risikoen ved invasjon». (An, 2018:6). Dette er alle asymmetriske måter for et militær med mindre utstyr og personell å kjempe mot en stormakt med enorme ressurser. I flere år opprettholdt Taiwan sin forsvarsstrategi med resolutt forsvar og troverdig avskrekking. I 2013 begynte Taiwan imidlertid å søke den «nyskapende utviklingen» av militæret sitt, med henvisning til voksende friksjon i Øst- og Sør-Kinahavet som begrunnelse for dette strategiske skiftet. Som et resultat tok Taiwan i bruk det «nyskapende og asymmetriske» konseptet for å styrke sine krigsevner, inkludert felles luft- og sjøkontroll, og bakkeforsvarskapasiteter. (An, 2018:6-7).

Èn ting spesifikt Taiwan kan gjøre for å avskrekke Kina er å gjøre kostnadene ved en invasjon urimelige for de kinesiske myndighetene. Dersom Kina velger å ikke gjøre en handling på grunn av kostnadene Taiwan ville påført Kina i et slikt tilfelle, har Taiwan avskrekket Kina. Det mest åpenbare Taiwan kan gjøre er å skape allianser med andre mektige land, i dette tilfelle ville det vært USA, men her ønsker jeg å diskutere tiltak Taiwan kan gjøre uten å involvere USA i førsteomgang.

For å øke kostnadene av en eventuell invasjon bør et lite land som står imot en mer ressurssterk motstander investere mer penger i sitt forsvar. På denne måten kan et lite land investere mer penger i å lage sterkere militære enheter og anskaffe seg mer avansert teknologi, noe som vil gjøre en invasjon vanskeligere og mer kostbart for motstanderen. En ting som er mer spesifikt for Taiwan, er at de kan utnytte sin geografiske plassering. I og med at Taiwan er en øy kan de utnytte dette, og gjøre slik at Kina må bruke mer ressurser på å planlegge og gjennomføre en invasjon, noe som igjen vil øke kostnadene ved et angrep. Det ville også vært nyttig for Taiwan å investere i mindre, mer mobile enheter som kan brukes mot de dyre kapasitetene til motstanderen.

Asymmetri er også kontekststøttet – det som er asymmetrisk i for eksempel Ukraina-krigen, er ikke nødvendigvis det samme som det som er asymmetrisk i Taiwans situasjon. I Taiwans tilfelle kan asymmetriske kapasiteter være kryssermissiler og ballistiske missiler. For å ramme motpartens fartøy bør Taiwan fokusere på anskaffelse av sjømålsmissiler. Brunnstorm & Stone (2020) viser til Taiwans innkjøp av Harpoon-missiler i 2020, etter godkjenningen fra amerikanske myndigheter, noe som har styrket Taiwans evne til å utføre angrep mot motstanderens skip. (Brunnstorm & Stone, 2020).

2.6 Taiwan og USA

Hverken FN eller Taiwans viktigste allierte, USA, anerkjenner Taiwan som en suveren stat. I 2007 utstedte FN en erklæring over Taiwan, der de sa at den anså øya «for alle formål å være en integrert del av Folkerepublikken Kina». (Schreer & Tan, 2020:16). Det amerikanske utenriksdepartementets holdning er at USA anerkjenner Kina som «den eneste lovlige regjeringen i Kina», og at «Taiwan er en del av Kina». I tillegg «støtter USA ikke Taiwans uavhengighet». (Schreer & Tan, 2020:16). Med andre ord anerkjenner ikke USA Taiwan som en stat. Likevel, på samme tid gir «Taiwans Relations Act» fra 1979 det juridiske grunnlaget for det uoffisielle forholdet mellom USA og Taiwan, og nedfeller USAs forpliktelse til å hjelpe Taiwan med å opprettholde sin defensive evne. USA «insisterer også på en fredelig løsning på tvers av sundet, motsetter seg ensidige endringer i status quo fra begge sider, og oppfordrer begge sider til å fortsette sin konstruktive dialog på grunnlag av verdighet og respekt». (Schreer & Tan, 2020:16).

Valget av president Ma og den amerikanske presidenten Obama falt sammen i 2008, og med dette fikk USA og Taiwan et forbedret forhold. På bakgrunn av dette forholdet solgte USA våpen til Taiwan for en verdi av 6,4 milliarder USD i 2010. På denne tiden hadde samtidig forholdet mellom USA og Kina blitt forverret, på grunn av Kinas spektakulære økonomiske fremgang. (Schreer & Tan, 2020:115). Kina begynte samtidig å hevde sine krav over omstridt maritimt territorium i Sør- og Øst-Kinahavet, og utfordret dermed USAs dominerende posisjon i Asia. Dette førte til at USA endret sin politikk overfor Asia for å motvirke Kinas økende innflytelse, og for å styrke allianser og tilstedeværelsen i Asia-Stillehavet. (IBID). Taiwan har en strategisk betydning i forholdet mellom USA og Kina; hvis Kina tok kontroll over Taiwan, ville dette signalisert slutten på en amerikansk-dominert epoke, og starten på en annen.

Samtidig er det flere analytikere som oppfordrer USA til å i stedet opprettholde strategisk tvetydighet; et vagt engasjement forvirrer Beijing og bidrar til en større innsats fra Taiwan. (Kuo, 2021). Imidlertid må Taiwan uansett kunne forsvare seg selv på egen hånd, uten å håpe på eller regne med amerikansk støtte. Derfor velger jeg å ikke gå nærmere inn på dette i denne sammenhengen, men det er samtidig viktig å være klar over at Taiwan på flere områder er avhengige av USA og belager seg på deres hjelp.

2.7 Konklusjon

I dette kapitlet har jeg sett på avskrekking, og mer spesifikt sett på hvilke avskrekkingsutfordringer Taiwan står overfor, nemlig konvensjonelt og asymmetrisk. Avskrekking er en strategi som handler om å true med makt for å hindre at en motstander utfører en uønsket handling. Det som er viktig er at motstanderen tror at kostnadene ved å utføre den uønskede handlingen overstiger fordelene ved å gjøre det, og at trusselen ikke blir iverksatt dersom de avstår fra å gjøre handlingen. Avskrekking fra den kalde krigen til i dag har absolutt endret seg, og noen forfattere, som for eksempel Morgan, hevder at avskrekking ikke lenger er like viktig som det var under den kalde krigen. Jeg vil derimot argumentere for at avskrekking har kommet tilbake på agendaen – i en litt annen form. Tidligere var avskrekking med kjernefysiske våpen det mest sentrale, mens det i dag handler mer om konvensjonell og asymmetrisk avskrekking.

Konvensjonell avskrekking går ut på at man bruker konvensjonelle midler, i motsetning til kjernefysiske våpen, for å hindre en part i å gjøre en uønsket handling. Asymmetrisk avskrekking handler om når én part er betydelig mindre enn den andre parten. To av de viktigste punktene for at en avskrekking skal fungere er evne og vilje. Man må for det første ha den faktiske evnen og de faktiske midlene som trengs for å utøve trusselen, for at en avskrekking skal være troverdig. Vilje handler også om at den som avskrekker må ha en troverdig vilje til å beskytte dets interesser; det må bety nok for den som avskrekker til at den som avskrekkes tror at dersom de gjennomfører en uønsket handling vil det få konsekvenser.

Kapittel 3: Forskningsdesign

3.1 Casestudie

For min problemstilling: «hvordan og hvorfor har Taiwans forsvarsstrategi endret seg det siste tiåret?» har jeg benyttet casestudie som forskningsdesign. En casestudie betyr enten at (1) metoden er kvalitativ, med bruk av liten-N; (2) at forskningen er etnografisk, klinisk, deltakerobservasjoner eller på en annen måte «i felt»; (3) at forskningen er preget av prosessporing; (4) at forskningen undersøker egenskapene til et enkelt tilfelle; eller (5) at forskningen undersøker et enkelt fenomen, forekomst eller eksempel. (Gerring, 2004:342).

For mitt tilfelle, og for denne masteroppgaven, er det poeng nummer 3 – at forskningen er preget av prosessporing – som er mest relevant. Ifølge Gerring er prosessporing en undertype av casestudier. John Gerring kommer med en definisjon for casestudier; “[...] an intensive study of a single unit for the purpose of understanding a larger class of (similar) units”. (Gerring, 2004:342). Dette betyr at man undersøker én enkelt enhet med formålet om å forstå en større klasse av lignende enheter. For denne konkrete masteroppgaven betyr det at jeg ønsker å undersøke Taiwan-casen, hvor et av formålene mine er å prøve å forstå hvordan andre småstater i lignende situasjoner kan avskrekke en større motpart. Likevel vil jeg argumentere for at Taiwan-caset er interessant i seg selv; altså en case av intrinsisk interesse. En «intrinsisk interesse»-case betyr å velge en case av iboende menneskelig eller historisk betydning. Dette er hensiktsmessig så lenge målet er å forklare historiens gang. (Van Evera, 1997:86-87).

Casestudie som metode brukes i forskning for å undersøke et fenomen i dybden og i en spesifikk kontekst. En casestudie gir meg muligheten til å analysere Taiwans forsvarsstrategi på en helhetlig måte og se på ulike faktorer som påvirker strategien. Videre gir en casestudie meg muligheten til å analysere Taiwans forsvarsstrategi over tid og se på hvordan strategien har utviklet seg. Ved å gjøre en komparativ analyse mellom ulike tidspunkter (2013-2021) kan jeg identifisere endringer i Taiwans forsvarsstrategi og årsakene bak disse endringene. Det er viktig å tenke på at casestudier har sine begrensninger og at studien ikke nødvendigvis kan generaliseres til andre kontekster. Likevel, siden hovedfokuset for denne oppgaven er å undersøke Taiwans forsvarsstrategi i dybden og i en spesifikk kontekst, vil casestudie være en relevant metode for min oppgave.

3.2 Prosessporing

I min masteroppgave vil jeg også benytte prosessporing og dokumentanalyse som metoder for å besvare min problemstilling. Begrepet prosessporing oppstod i utgangspunktet innen kognitiv psykologi i USA på slutten av 1970-tallet, men i 1979 brukte statsviteren Alexander L. George begrepet for å beskrive bruken av bevis fra casestudier, for å trekke slutninger om historiske forklaringer. Prosessporing er altså en metode for å undersøke årsakssammenhenger i et hendelsesforløp eller en prosess. Denne metoden er spesielt nyttig når man ønsker å undersøke hvorfor en spesifikk hendelse eller en utvikling skjedde. (Bennett & Checkel, 2015:5).

Prosessporing er en metode som blir brukt for å identifisere årsakssammenhengene som forbinder antatte årsaker og utfall. Dette innebærer å spore et hendelsesforløp nøye, for å identifisere de underliggende årsaksmekanismene som knytter en variabel til et utfall. Det bør også huskes på at for å bekrefte en hypotese eller et argument, krever dette at analytikeren adresserer, eller kontrollerer, alternative forklaringer. (Halperin & Heath, 2020:269-270).

Prosessporing blir, som i mitt tilfelle, ofte brukt i en kombinasjon med analyse av dokumenter for å kartlegge og analysere en prosess. Prosessen det er snakk om her er utviklingen av Taiwans forsvarsstrategi. Jeg kommer til å benytte prosessporing som metode for å undersøke endringene som har skjedd over tid, og finne ut hva årsaken bak disse endringene er. Videre kommer jeg til å bruke prosessporing til å analysere dokumenter som policydokumenter og offentlige uttalelser for å kartlegge endringer i Taiwans forsvarsstrategi. For min problemstilling om hvordan Taiwan kan avskrekke Kina fra å gjøre et militært angrep, kan prosessporing brukes for å identifisere de kortsiktige og langsiktige tiltakene som må iverksettes for å oppnå dette målet. Rick og Liu foreslår at for å lage et forskningsdesign basert på prosessporing må forskere (1) definere sine teoretiske forventninger, (2) gi retning til forskningen deres, og (3) identifisere typene data som er nødvendig for å teste en teori. (Ricks & Liu, 2018:842).

Prosessporing kan være en god metode for å få en detaljert analyse av beslutningsprosesser, i tillegg til at denne metoden kan identifisere faktorene som førte til endringer. Videre bruker prosessporing primærkilder; i mitt tilfelle er dette de taiwanske militære rapportene. Derimot kan prosessporing ofte være en veldig tidkrevende prosess, noe som kan være vanskelig å

gjennomføre dersom man har begrenset med tid. Derfor har jeg valgt å benytte dokumentanalyse som metode i tillegg, for å både få innsikt i beslutningsprosesser og hva som har ført til endringer i Taiwans forsvarsstrategi, og for å få en fullstendig oversikt over den politiske situasjonen i Taiwanstredet.

3.3 Dokumentanalyse

Dokumentanalyse er en prosedyre for å gjennomgå eller evaluere dokumenter. Akkurat som med andre analysemetoder innen kvalitativ forskning krever dokumentanalyse at data blir undersøkt og tolket for å kunne avdekke betydning, få forståelse og utvikle empirisk kunnskap. (Bowen, 2009:27). Dokumenter som kan brukes i en dokumentanalyse inkluderer mange varianter, men i min oppgave kommer jeg til å benytte meg av offisielle dokumenter, akademiske artikler og bøker, pressemeldinger og nyhetsartikler, og militære rapporter og publikasjoner.

Som forskningsmetode er dokumentanalyse spesielt anvendelig for kvalitative casestudier. (Bowen, 2009:27). For mitt formål, kommer jeg til å bruke dokumentanalyse til å forstå en politisk situasjon; situasjonen i Taiwanstredet. I en dokumentanalyse går man gjennom dokumentene grundig, for å videre analysere informasjonen man har funnet, og se om man kan avdekke noen mønstre eller trender i dokumentene. En dokumentanalyse kan også innebære å sammenligne dokumentene med andre kilder, som i mitt tilfelle kommer til å være å sammenligne offentlige dokumenter og forsvarsrapporter med offentlige data. (Bowen, 2009:28). Dette vil bidra til å validere funnene mine, i tillegg til at det vil gi meg en mer helhetlig forståelse av situasjonen i Taiwanstredet.

Dokumentanalyse har både fordeler og begrensninger. En fordel er at det er en effektiv metode. Det er lite tidkrevende i forhold til andre metoder og er derfor mer effektiv enn andre forskningsmetoder; den krever datavalg, i stedet for datainnsamling. Videre har dokumentanalyse en fordel ved at mange dokumenter er offentliggjort og er tilgjengelige uten forfatternes tillatelse. Forsvarsrapportene som jeg har benyttet ligger tilgjengelig for offentligheten, noe som gjorde det enkelt å finne den informasjonen jeg trengte fra disse dokumentene. Dokumentanalyse er også en rimelig forskningsmetode, og ofte den valgte metoden når dataene allerede er samlet og finnes i andre dokumenter. Til slutt er det også

verdt å nevne at dokumenter gir en bred dekning; de dekker en lang tidsperiode og mange hendelser. (Bowen, 2009:31).

Likevel er det ikke alltid slik at dokumentanalyse er fordelaktig. Ofte er dokumenter produsert for andre formål enn for forskning, noe som kan føre til at de ikke gir tilstrekkelige detaljer for å svare på et forskningsspørsmål. Tilgangen til visse dokumenter kan også være blokkert eller gi redusert tilgang til leseren, for eksempel visse militære-rapporter fra myndighetene. (Bowen, 2009:32). Det er også viktig å ha i bakhodet *hvem* dokumentene kommer fra, i forhold til hvilken informasjon de gir, men uansett gitt effektiviteten og spesielt kostnadseffektiviteten som en dokumentanalyse gir, vil fordelene klart oppveie for begrensningene.

Dokumentanalyse som metode vil hjelpe meg med å få tilgang til informasjon fra dokumenter som er relevante for Taiwans forsvarsstrategi. I mitt tilfelle, inkluderer dette politiske dokumenter, militære planer og strategier, og offentlige uttalelser om de taiwanske og kinesiske forsvarsstrategiene. Dokumentanalyse vil gi meg muligheten til å undersøke endringer i Taiwans forsvarsstrategi over tid, noe som kan være med på å forklare disse endringene. I min dokumentanalyse kommer jeg til å benytte flere kilder, heriblant offisielle dokumenter fra Taiwans forsvarsdepartement, akademiske artikler og bøker, pressemeldinger og nyhetsartikler, og militære rapporter og publikasjoner.

3.4 Ekstern og intern validitet

En undersøkelse vil ifølge Lund ha «[...] god *indre validitet* dersom det kan trekkes en holdbar slutning om at sammenhengen eller tendensen er kausal, [...] og god *ytre validitet* dersom det kan generaliseres til og over relevante individer, situasjoner og tider». (Lund, 2002:105). Indre validitet går ut på om sammenhengen mellom to variabler kan forklares av påvirkningen av uavhengig variabel på avhengig variabel. Ytre validitet handler om «[...] ikke-statistiske og til- og over-generaliseringer». (Lund, 2002:106). En til-generalisering betyr hvor «mye» vi kan generalisere innenfor en bestemt individpopulasjon, situasjon eller tid, mens over-generalisering handler om hvor langt eller bredt man kan generalisere fenomenet. (Lund, 2002:105-106).

3.4.1 Ytre validitet

Ytre validitet vil være relevant for min oppgave ettersom at oppgaven også kan si noe om småstaters evne til å avskrekke på generelt grunnlag. «En undersøkelse har god ytre validitet i den grad den gjør det mulig å foreta ikke-statistiske generaliseringer *til* eller *over* relevante individer, situasjoner og tider med rimelig sikkerhet». (Lund, 2002:121). Ekstern eller ytre validitet handler om generaliserbarheten av forskningsresultatene til en større populasjon. I konteksten av min masteroppgave vil det være viktig å vurdere i hvilken grad funnene mine kan generaliseres til andre land eller regioner. Selv om Taiwans forsvarsstrategi kan være relevant og viktig for Taiwans situasjon, er det ikke nødvendigvis slik at den kan generaliseres til andre land eller regioner som har forskjellige politiske, økonomiske og militære forhold. For å øke den ytre validiteten kan man eventuelt sammenligne Taiwans forsvarsstrategi med andre land som har lignende sikkerhetsutfordringer, eller analysere mer generelle trender innen internasjonal forsvarsplanlegging.

Den ytre validiteten er altså litt begrenset, selv om dette ikke nødvendigvis er et problem, er det verdt å nevne. Jeg vil argumentere for at min case har såkalt «intrinsic» interesse (Van Evera, 1997:86-87) – problemstillingen er viktig å analysere i seg selv, uavhengig av generalisering. En eventuell krig i Taiwan-streket er et viktig spørsmål i seg selv, som følger med enorme internasjonale konsekvenser, og dermed viktig å analysere.

3.4.2 Indre validitet

Indre validitet handler om sammenhengen mellom to variabler er kausal. (Lund, 2002:105). I denne oppgaven er det endringer i Taiwans forsvarsstrategi som er den avhengige variabelen, og endringer i kinesisk kapasiteten som er den uavhengige variabelen; altså, kan endringer i den kinesiske kapasiteten forklare endringer i den taiwanske forsvarsstrategien? Både prosessoring og dokumentanalyse har begrensninger og potensielle kilder til feil. For eksempel kan dokumenter som er tilgjengelige for allmenheten, være begrenset eller ikke gi en fullstendig oversikt over Taiwans forsvarsstrategier og endringer i disse. For å øke den interne validiteten har jeg benyttet både Taiwans egne forsvarsstrategier fra Ministry of National Defense, kilder fra amerikanske myndigheter og kilder fra andre forfattere og analytikere.

Casestudier er generelt ganske sterke når det gjelder å håndtere to trusler mot den interne validiteten; «historie» og «modning». «Historie» referer til historiske eller kontekstuelle faktorer, og «modning» til naturlige endringer som påvirker forholdet mellom de uavhengige variablene og utfallet. Casestudie-forskning er generelt svakere når det kommer til ekstern validitet, fordi slike studier ofte kun inkluderer et lite antall tilfeller av et mer generelt fenomen. (Halperin & Heath, 2020:168). For å oppnå god indre validitet for denne problemstillingen vil det være nødvendig å undersøke om det er en kausal sammenheng mellom endringer i Kinas kapasiteter og Taiwans forsvarsstrategier, eller om det finnes alternative forklaringer til endringer i de taiwanske strategiene.

Kapittel 4: Analysekapittel 1: Endringer i Kinas forsvarsstrategi

4.1 Innledning

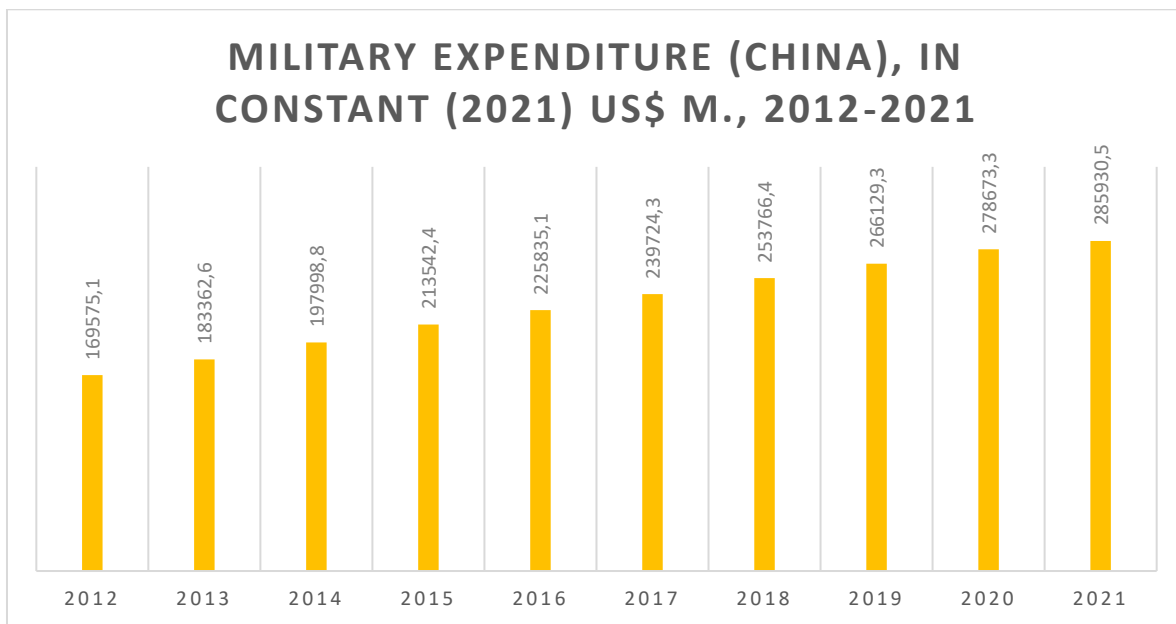
I dette kapittelet skal jeg undersøke endringer i Kinas forsvarskapasitet og jeg vil belyse hvordan maktbalansen Kina versus USA, og Kina versus Taiwan ser ut i dag, og hvordan denne har endret seg på omtrent ti år. Jeg tar utgangspunkt i årene fra tidlig 2010-tallet til dagens situasjon, så langt det er mulig å finne tilgjengelige data på nåværende tidspunkt. Et sentralt hovedpoeng i denne oppgaven er at den uavhengige variabelen, Kinas militære kapasitet, har økt voldsomt det siste tiåret, og dermed har maktbalansen mellom Kina og henholdsvis USA og Taiwan endret seg i takt med denne endringen. Hva som er endringene i for eksempel Taiwans forsvarsbudsjetter i forhold til Kinas ekspansjon er noe som diskuteres og analyseres i dette kapittelet. Det er på det rene at Kinas høye vekstrater over flere år gir de en betydelig større fordel når det kommer til å modernisere sitt militære enn Taiwan. Derfor er min hypotese at Kinas høye vekstrater og dermed endringer i kapasiteten driver endringer i Taiwans forsvarspolitik.

Kina får stadig en viktigere rolle i internasjonal sammenheng, og ifølge dem selv har de et ønske om å «[...] fremme stabilitet, samarbeid og gode handelsforbindelser [...]» i nærområdene (FN, 2021). Med varierende hell, prøver Kina også å forsikre omverden om at de har fredelige intensjoner. Hvorvidt Kina ønsker å opprettholde spesielt fred og samarbeid i sine nærområder er oppe for diskusjon. Kina har bare de siste ti årene hatt en enorm økonomisk vekst, i tillegg til en enorm utbygging og oppgradering av sitt militær; på bare ni år har det kinesiske forsvarsbudsjettet økt med 6861 milliarder RMB (979 milliarder USD). Samtidig, for å sammenligne med Taiwan har øya kun hatt en økning på omkring 4,6 milliarder USD. (OSD, 2014:44) (DoD, 2022:149).

4.2 Generell økning i Kinas kapasitet

Fra 2012 til 2021 har PRCs (Kinas) forsvarsbudsjett økt med 6861 milliarder RMB, noe som tilsvarer omtrent 10000 milliarder NOK. Med unntak av 2010, har PRCs forsvarsbudsjett

beholdt en tosifret vekst fra 2006 til 2015. Siden 2015 har det totale forsvarsbudsjettet for Kina vært det nest høyeste i verden (etter USA), og det høyeste i Asia. Gapet i kapasitet mellom Kina og Taiwan vokser, og Kina tar også innpå USA. USA har ikke lenger det store overtaket over Kina, som det tidligere har hatt. Alle budsjettall jeg viser til underveis i dette kapittelet understreker også dette.

Figur 1 (Tall hentet fra Ministry of National Defense, 2021:39).

Bakgrunnen for at året 2013 er mitt omtrentlige «cut off-point» er rett og slett for å kunne se en variasjon i nyere tid, uten at det blir for omfattende. I tillegg til dette er begynnelsen av 2010-tallet også en periode hvor Kina blir oppfattet som mer selvhevdende, og man fikk den såkalte «pivoten» fra USA. Økte spenninger mellom Kina og USA har igjen bidratt til å gjøre Taiwan-spørsmålet mer brennbart. Høsten 2011 kunngjorde Obama-administrasjonen at den ville utvide og intensivere USAs rolle i Asia-Stillehavsregionen, og at tyngdepunktet for USAs utenrikspolitikk, nasjonal sikkerhet og økonomiske interesser skiftet mot Asia. Dette er trekket som senere ble stemplet som USAs «pivot» med henhold til Asia. (Chen, 2013:39).

President Xi Jinping tok over i 2013 og målet for den kinesiske administrasjonen på dette tidspunktet var å opprettholde økonomisk vekst, opprettholde intern stabilitet, redusere fattigdomsgapet, sikre partiets politiske ledelse, og forhindre korrupsjon og opprettholde integritet. Taiwans forsvarsrapport for 2013 viste at Kinas militære strategi for 2013 var «aktivt forsvar», hvor de samtidig fremhevet en rekke kjerneinteresser, inkludert å ivareta

dens suverenitet, territorielle integritet og nasjonale samling. Ifølge Kinas egne militærstrategi for 2015 betyr «aktivt forsvar» at de ikke vil angripe med mindre de blir angrepet, men de vil helt sikkert gjøre et motangrep dersom de blir angrepet. (Xinhua, 2015). Videre bruker Kina sine politiske og økonomiske styrker til å konsolidere militære utvekslinger med Russland og India, og styrker forholdet til land i Midtøsten, Latin-Amerika og Afrika, noe som sikrer Kinas energi- og mineralressursforsyning. (Ministry of National Defense, 2013:27).

Kinas forsvarsbudsjett har gjennom mange år opprettholdt høye vekstrater, og de drar nytte av den raske veksten av sin omfattende nasjonale styrke. Imidlertid er åpenheten i forsvarsbudsjettet langt fra standarden som det internasjonale samfunnet følger, og Kinas raske militære modernisering har vakt mistanke og varslet omkringliggende land. Kinas militære strategi for 2013 var å opprettholde innenrikspolitisk stabilitet, drive omfattende økonomisk utvikling og opprettholde fred i sine omgivelser. I fredstid er hovedoppgavene til det kinesiske politiet (PAPFs – People`s Armed Police) å utføre vakthold, håndtere nødssituasjoner, bekjempe terrorisme og støtte nasjonal økonomisk utvikling. I krigstid er PAPFs hovedoppgave å hjelpe PLA (The People`s Liberation Army) i defensive operasjoner. (Erickson, 2013:11). Videre var Kina aktivt i utvikling av såkalte «anti-access/area denial» (A2/AD)-funksjoner samt relaterte strategier, i håp om å avskrekke andre militære styrker fra å gripe inn i situasjonen i Taiwanstredet eller i andre tvister i Asia-Stillehavet i 2013. (Ministry of National Defense, 2013:34-35). Det er verdt å nevne at A2/AD-funksjoner ikke er begreper Kina selv benytter, men begreper som amerikanske myndigheter har utviklet.

A2/AD (anti-access/area denial) er et forsøk på å nekte en motstanders bevegelsesfrihet. Anti-access handler om å hindre tilgang av fiendtlige militære bevegelser inn i et operasjonsområde, og man benytter angrepsfly, krigsskip og spesialiserte ballistiske missiler og sjømålsmissiler designet for å treffe sentrale mål. Area denial handler om fornektelse av fiendens handlingsfrihet i områder under vennlig kontroll, og man bruker mer defensive midler som luft- og sjøforsvarssystemer. Kinas A2/AD-kapasiteter er konsentrert rundt Taiwan og Sør-Kinahavet. Denne regionale A2/AD-trusselen reduserer i stor grad amerikanske styrkers evne til å utføre operasjoner i Asia-Stillehavet. (MDAA, 2018).

I forhold til A2/AD-funksjoner har PLAAF (PLA Air Force) og PLAN (PLA Navy) modernisert sitt luftfartutstyr, hvor de blant annet har fokusert på anskaffelse av moderne jagerfly med avansert luft-til-luft missiler og presisjons luft-til-bakke ammunisjon. Fra og

med 2015 hadde Kina importert omtrent 175 «flankere» fra Russland, i tillegg til at de hadde produsert ytterligere 105 lisensierte modeller selv (betegnet J-11). (Heginbotham, et al., 2015:31). Selv om missiler fortsatt er det klart viktigste A2/AD-redskapet, er dette et eksempel på hvordan Kina har forbedret sine kapasiteter det siste tiåret, og det viser at Kina driver med tett utvikling, noe som forbedrer dets evne til en eventuell invasjon av Taiwan.

Kina fortsatte i 2013 å styrke sine militære forberedelser mot Taiwan, og var aktivt i utvikling og anskaffelse av nye våpenplattformer og presisjonsvåpen, så dersom en tvist oppstår i Taiwanstredet, kan Kina både avskrekke og forsinke en utenlandsk militær styrke fra å gripe inn. Kinas «National People`s Congress» vedtok en resolusjon i 2013 og gjentok med det «1992-konsensusen». 1992-konsensusen hvilte på en avtale mellom det nasjonalistiske partiet i Kina (KMT) og det kinesiske kommunistpartiet (KKP) om at det bare er ett Kina – selv om begge sider definerer Kina forskjellig. Konsensusen fra 1992 har imidlertid mistet sin relevans. Det nåværende demokratiske partiet, hvis røtter er i Taiwan og ikke i fastlands-Kina, er ikke enig i noen formulering av «ett-Kina» og kan derfor ikke akseptere konsensusen. (Resar, 2022). Den kinesiske gjentakelsen av 1992-konsensusen tyder på at Kina brukte det avslappede forholdet i stredet i 2013 til å skape fordelaktige forhold for politiske forhandlinger på tvers av stredet. (Erickson, 2013:3) (Ministry of National Defense, 2013:45-46).

4.3 Utviklingen sett over tid

Den 5. mars 2013 kunngjorde Kina en økning på 5,7% i sitt årlige militærbudsjett til 119,5 milliarder USD, noe som viderefører mer enn to tiår med vedvarende årlige forsvarsutgifter. En analyse av data fra 2004 til 2013 indikerer at Kinas offisielle militærbudsjett vokste med et gjennomsnitt på 9,4% per år over denne perioden på ni år. Kina har både den finanspolitiske styrken og den politiske viljen til å støtte veksten i forsvarsutgiftene på sammenlignbare nivåer i overskuelig fremtid. (OSD, 2014:43). En fortsatt økning vil støtte PLA sin moderniseringsinnsats og bidra til bevegelsen mot en mer profesjonell styrke.

I 2015 bevilget Kina et forsvarsbudsjett på 911,4 milliarder RMB, noe som er en økning på 10% fra 2014. Kina erklærte at økningen av budsjettet hovedsakelig ville bli brukt til å modernisere sitt militære utstyr, forbedre arbeidsmiljø og lønn til nyansatte, og drive restrukturering av militære systemer og organisasjoner. PRC (People`s Republic of China) har

deretter gjentatte ganger understreket at hele forsvarsbudsjettet har blitt inkludert i det sentrale budsjettet som gjennomgås av «National People`s Congress» før det implementeres. (Ministry of National Defense, 2015:54). Videre var det et mål for Kina i 2015 å oppgradere våpen og utstyr, og arbeide for å utvikle et våpen- og utstyrssystem som effektivt kan svare på informasjonsbasert krigføring. (Erickson, 2015:16).

Imidlertid var ikke forsvarets våpenforsknings og våpenutviklings (R&D)-prosjekter, inntekt fra våpensalg (Kina er en stor eksportør av våpen), våpenanskaffelses utgifter, eksterne inntekter til nasjonal forsvarsindustri og utgifter av People`s Armed Police Force (PAPF) inkludert i forsvarsbudsjettet. Undersøkelser tydet på at disse inntektene og utgiftene kunne være skjult innenfor ikke-militære budsjetter, og estimater utviklet av ROC (Taiwan) viser at det faktiske forsvarsbudsjettet til Kina kan være 2 til 3 ganger høyere enn det publiserte tallet. (Ministry of National Defense, 2015:54-55). Dette betyr at man ikke med full sikkerhet kan vite hvor mye Kina bruker på sitt militær, eller hvor de fokuserer midlene. Dette vil igjen føre til vanskeligheter for Taiwan, når man til en viss grad ikke vet hva man står imot.

Kinas forsvarsbudsjett for 2019 var fortsatt det høyeste i Asia og rett bak USA når det gjelder forsvarsutgifter på verdensbasis. I 2019 var dermed PRC i stand til å investere mer ressurser i forsvaret sitt på grunn av sin økende økonomiske makt. I tillegg til å introdusere utenlandsk avansert teknologi, våpensystemer og plattformer i 2019, styrket også Kina den sivil-militær fusjonen i forsvarsindustrien og anvendelser av forsvarsteknologier, for å fremskynde forsvaret og den militære moderniseringen. Vestlige forskere var på dette tidspunktet fortsatt mistenksomme overfor åpenhetsnivået i Kinas forsvarsbudsjett, hvis reelle beløp var estimert til å være minst dobbelt så høyt som det publiserte tallet i 2019. (Ministry of National Defense, 2019:38-39).

Når det kommer til forsvarsbudsjett for 2021 ble dette satt til 1,36 billioner RMB, noe som er en økning på 6,8 prosent fra budsjettet på 1,27 billioner RMB fra året før. Det nye budsjettet for 2021 beløper seg til 209,16 milliarder amerikanske dollar basert på gjeldende valutakurs. Overvåkingen av Kinas forsvarsbudsjett gir en kritisk innsikt i den pågående moderniseringen av People`s Liberation Army (PLA). Gitt at Kinas forsvarsbudsjett har vokst i flere tiår, er ikke budsjettøkningen for 2021 særlig sjokkerende, men det som er verdt å merke seg er svingninger i vekstraten fra år til år (Funairole, et al., 2021). Svingninger i vekstraten kan gi oss innsikt i Kinas militære prioriteringer og moderniseringen av PLA, noe

som er vanskelig å finne ellers, ettersom åpenhetsnivået i Kinas offisielle militære budsjett er diskuterbart.

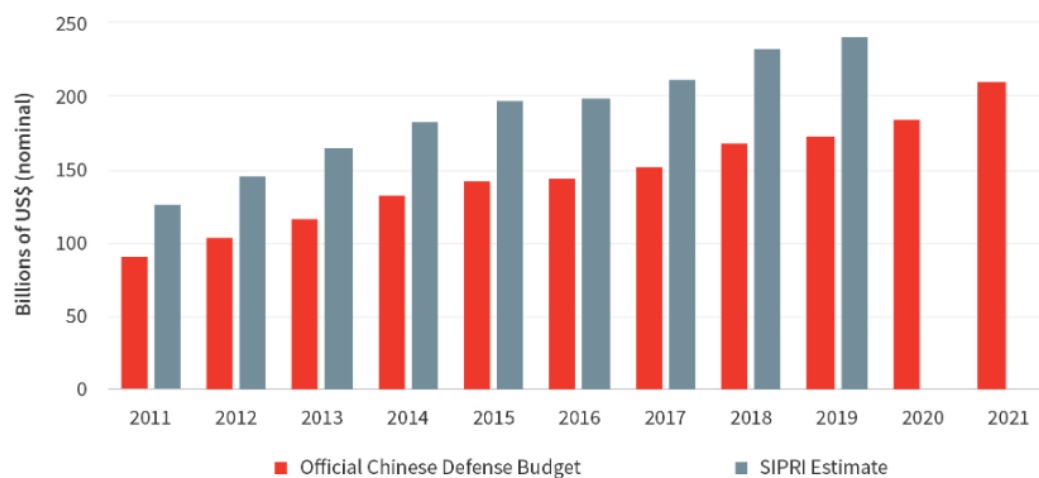
4.4 Oppsummering av det siste tiåret

Det er tydelig at Kina gjennom flere år har hatt høye vekstrater for sitt forsvarsbudsjett, noe som igjen betyr at Kina gjennom årene har økt både sin økonomiske og militære kapasitet. Med årlige budsjettøkninger på mellom 9 og 10 prosent, (fra 2020 til 2021 var budsjettøkningen imidlertid kun 6,8%) er det tydelig at Kina har økt sin militære kapasitet betydelig på få år. Bakgrunnen for den mindre økningen fra 2020 til 2021 er Covid-19 pandemien, men likevel var denne budsjettøkningen relativt høy med tanke på de usikre økonomiske forholdene på denne tiden. I tillegg, er det reelle beløpet på Kinas forsvarsbudsjett, igjen estimert til å være minst dobbelt så høyt som det offisielle budsjettet viser (Ministry of National Defense, 2019:39).

Veksten i Kinas forsvarsbudsjett er nært knyttet til dets økonomiske utvikling og opplevde sikkerhetskrav. En annen ting som er viktig å ha i bakhodet er at forsvarsbudsjettet ikke avslører noen detaljer om spesifikke utgifts-prioriteringer og underteller sannsynligvis faktiske forsvarsutgifter. Sammenlignet med mange andre land, spesielt demokratier, er Kina langt mindre transparent om hvordan de fordeler forsvarsutgiftene sine (Funaiole, et al., 2021). I tillegg sier ikke forsvarsbudsjettet noe om kvalitet; det er klart at kvaliteten på Kinas militærmidler er bedre enn den var for ti år siden, og bedre sammenlignet med Taiwans militærmidler.

Estimater utgitt av eksterne organisasjoner gir et mer fullstendig bilde av hva Kina faktisk bruker på militæret sitt, ved å ta hensyn til utgifter utenfor det offisielle budsjettet. Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) estimerte at kinesiske forsvarsrelaterte utgifter faktisk nådde 240 milliarder amerikanske dollar i 2019 – nesten 40% høyere enn det offisielle budsjettet på 183,5 milliarder amerikanske dollar viser. (Funaiole, et al., 2021).

China's Estimated Defense Spending

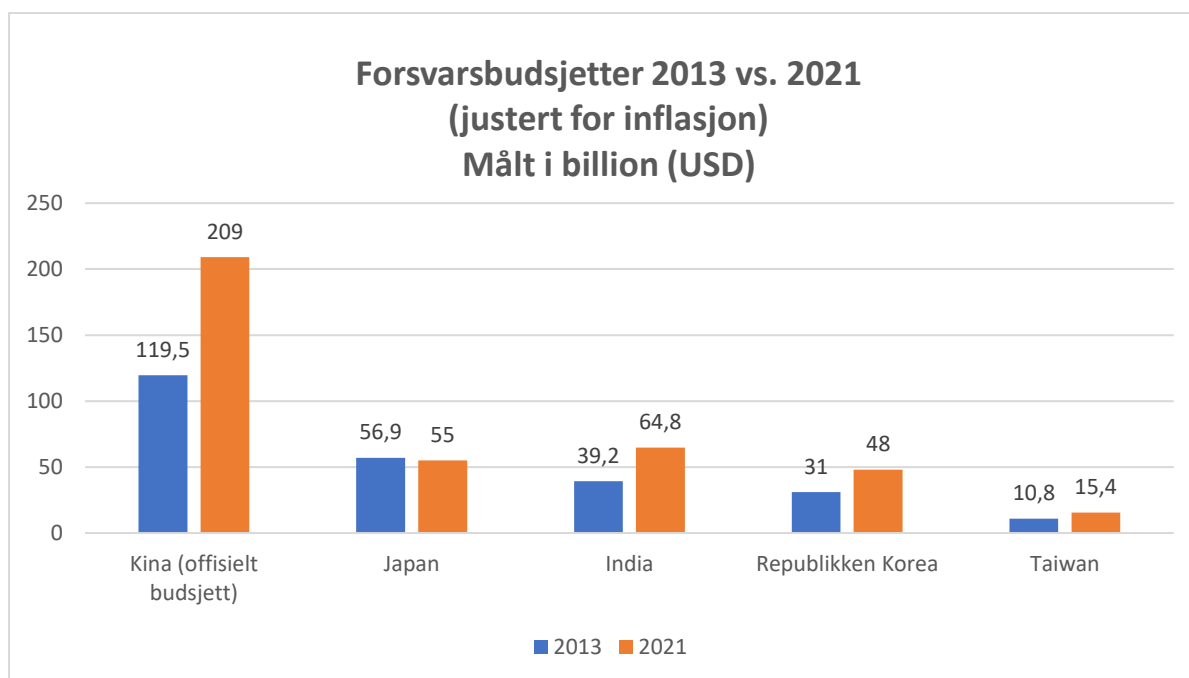
Note: SIPRI estimates for 2020 and 2021 not available at time of writing.

Sources: Chinese Central Government; Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI).

 ChinaPower

Figur 2 (Funaiole, et al., 2021)

Modellen over viser Kinas offisielle forsvarsbudsjett sammenlignet med SIPRIs estimat. Det er tydelig at SIPRIs estimat er desidert høyere enn hva Kina selv mener de bruker på forsvaret sitt. Estimaten for hvor mye Kina faktisk bruker på sitt militære varierer, men uansett er Kinas militærutgifter det nest høyeste i verden etter USA, og det høyeste i Asia. Ifølge SIPRI overstiger Kinas militærutgifter dets naboer og var større enn de samlede utgiftene til India, Russland, Japan, Sør-Korea og Taiwan i 2019. (Funaiole, et al., 2021) (SIPRI, 2021).

Figur 3 (OSD, 2014:44) (DoD, 2022:149)

Tallene fra tabellen over for året 2013 er hentet fra Office of the Secretary of Defense (OSD), 2014 side 44. Tallene for året 2021 er hentet fra Department of Defense (DoD), 2022 side 149. Kinas forsvarsbudsjett økte med 89,5 milliarder USD på åtte år. Til sammenligning har store land som Japan og India ikke i nærheten av like stor økning. India har faktisk en økning på omtrent 25 milliarder dollar på åtte år, men til og med dette er minimalt i forhold til den kinesiske økningen. Ser man på Taiwan er det tydelig at deres økning på 4,6 milliarder dollar nesten ikke kan sammenlignes med Kinas. (OSD, 2014:44) (DoD, 2022:149).

Kinas forsvarsutgifter har femdoblet seg de siste to tiårene, og hoppet fra 50 milliarder dollar i 2001 til 270 milliarder dollar i 2021 ifølge CSIS. (CSIS, 2023). Forsvarsbudsjettet har også nesten doblet seg fra 2013 (119,5 millioner USD) til 2021 (209 millioner USD). (OSD, 2014:44) (DoD, 2022:149). Dette har hatt en betydelig innvirkning på militærmaktbalansen globalt, men spesielt innenfor Kinas nabolag. I og med at Taiwan befinner seg innenfor Kinas nabolag, utgjør Kinas militære modernisering en betydelig økt trussel for Taiwan. Det er tydelig at Kina har hatt høye vekstrater over mange år, og dermed betydelig større muligheter til å modernisere sitt militær enn Taiwan.

4.5 Den kinesiske marinen

Kinas økte forsvarsbudsjetter gir også utslag i konkrete kapasiteter, hvor de særlig har fokusert på sin marine. Kinas økte kapasiteter, spesielt i forhold til marinen, er viktig for Taiwan, ettersom kinesisk kontroll på sjøområdene rundt Taiwan kan føre til blokade og isolere øya. Med omtrent 2,2 millioner aktive medlemmer i militæret og 660.000 paramilitært personell opprettholder Kina en av de største militærstyrkene i verden. I 2021 økte Kinas forsvarsbudsjett med 6,8% til 261 milliarder amerikanske dollar. (DoD, 2022:45). Ifølge en arbeidsrapport fra Kina var det nye forsvarsbudsjettet på linje med Kinas militære mål knyttet til dets militære moderniseringsprogram for 2027 og 2035. (DoD, 2022:45). I et forsøk på å skape en mer mobil styrke har PLA-hæren (PLAA) med jevne mellomrom redusert antall aktive tjenestepersonell de siste tre tiårene, men de har fortsatt flere soldater enn andre med omtrent én million soldater i 2021. PLA Navy (PLAN) og PLA Air Force (PLAAF) har vokst i størrelse siden 2015, noe som også indikerer deres økende betydning. (IBID).

PLAN er den største marinen i verden (målt i antall fartøy, ikke tonnasje) med en samlet kampstyrke på omtrent 340 skip og ubåter, inkludert omtrent 125 store overflatestridende. Fra og med 2021 er PLAN i stor grad sammensatt av moderne multioppdragsskip og ubåter. PLAN er også sammensatt av moderne multi-rolle plattformer med avanserte anti-skip, anti-luft og anti-ubåt våpen og sensorer. PLAN legger vekt på maritime felles operasjoner og felles integrasjon innenfor PLA. Denne moderniseringen er i tråd med Kinas økende fokus på det maritime domenet, og økende krav til at PLAN skal kunne operere i større avstander fra fastlands-Kina. (DoD, 2022:50).

PLAN fortsetter å utvikle seg til å bli en styrke som i stadig større grad er i stand til globale operasjoner, og de utvider også gradvis sin operasjonelle rekkevidde utover Øst-Asia. Marinens nyeste overflate- og undergrunns-plattformer muliggjør operasjoner utenfor rekkevidden til Kinas landbaserte forsvar. Spesielt har Kina en voksende styrke av hangarskip, noe som utvider luftforsvarsdekningen, og som igjen vil muliggjøre operasjoner på stadig lengre avstander. Marinens ekspanderende samling av store moderne amfibiske krigsskip vil gjøre den i stand til å utføre et bredt spekter av operasjoner, der Kinas interesser er truet eller for å støtte Kinas deltakelse i internasjonale sanksjonerte operasjoner. (DoD, 2022:51).

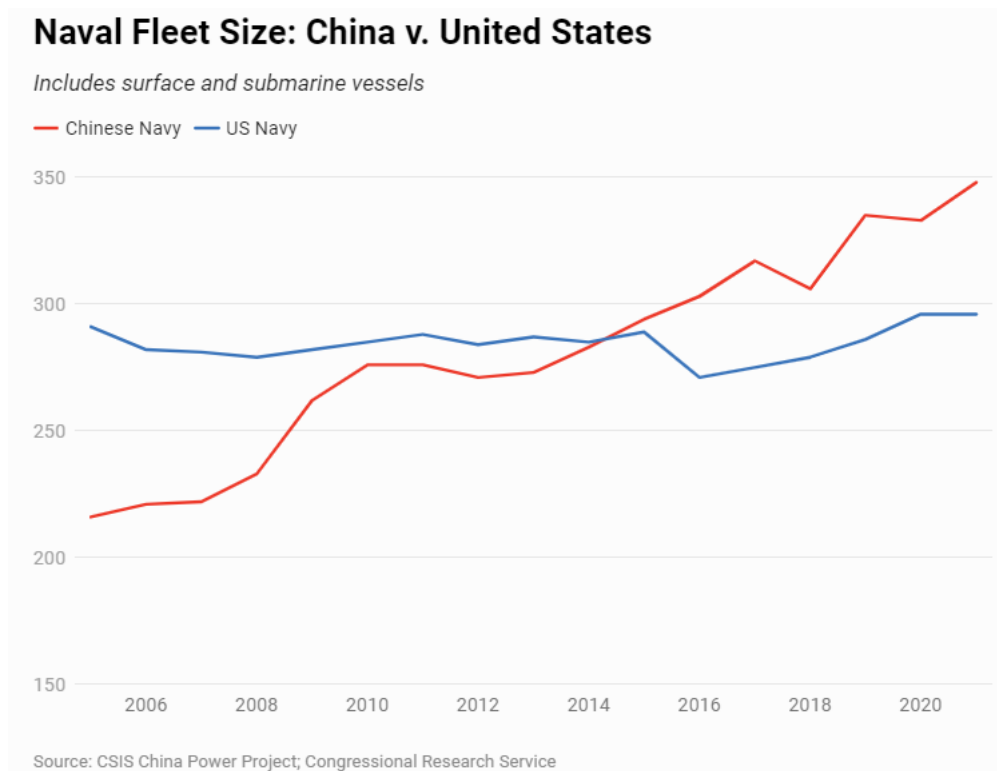
Med disse utvidelsene av det kinesiske militæret, som blant annet gjør det mulig å utføre operasjoner utenfor rekkevidden til det landbaserte forsvaret, vil Taiwan stå overfor en helt ny trussel. Det vil nå være lettere for Kina å projisere militær makt mot Taiwan, og det vil kanskje på tilsvarende måte være vanskeligere for Taiwan å troverdig avskrekke Kina; med tanke på deres økte militære modernisering. Videre vil den voksende styrken av kinesiske hangarskip gjøre det lettere for Kina å angripe mål på Taiwan fra lengre avstander, noe som gjør det enda mer utfordrende for Taiwan å forsvare seg mot slike angrep.

4.5.1 Den amerikanske versus den kinesiske marinen

Selv om USA bruker langt mer enn Kina på sitt militær, har Kina likevel den største marinen (målt i antall fartøy) av disse to landene. I løpet av de siste tiårene har Kinas marine utvidet seg raskt. I 2015 overgikk den kinesiske marinen den amerikanske marinen i total størrelse, og PLAN (PLA Navy) har fortsatt å vokse siden den gang. U.S. Congressional Research Service (CRS) anslår at den kinesiske marinen besto av 348 skip og ubåter i 2021, mens det amerikanske forsvarsdepartementet (DoD) legger tallet til litt høyere enn 355 fartøy. Til sammenligning omfattet kampstyrken til den amerikanske marinen 296 fartøy i 2021. (CSIS, 2020) (O'Rourke, 2022:42). DoD uttaler at:

«PLAN er den største marinen i verden med en kampstyrke på ca. 340 plattformer, inkludert store overflatestridende, ubåter, amfibieskip og hangarskip. [...] Dette tallet inkluderer *ikke* ca. 85 patruljesoldater og fartøyer som bærer sjømålsmissiler (ASCM; Anti-Ship Cruise Missile). PLANs samlede kampstyrke forventes å vokse til 400 skip innen 2025 og 440 skip innen 2030.» (O'Rourke, 2022:6).

En slik utvidelse av marinen tilsvarer en utvidelse av kapasiteten, og det er dermed forventet at Kina kommer til ha en betydelig større kapasitet i sin marine de neste tiårene.

Figur 4 (CSIS, 2015)

2015 var som nevnt året da det totale antallet kampskip i Kinas marine overgikk det totale antallet kampskip fra den amerikanske marinen. Det er imidlertid viktig å huske på forskjellene i sammensetningen mellom de to marinene. Den amerikanske marinen har for eksempel mange flere «aircraft carriers», atomdrevne ubåter, og «cruisers and destroyers», mens Kinas marine har mange flere «diesel attack submarines», fregatter og «corvettes». (O'Rourke, 2022:9).

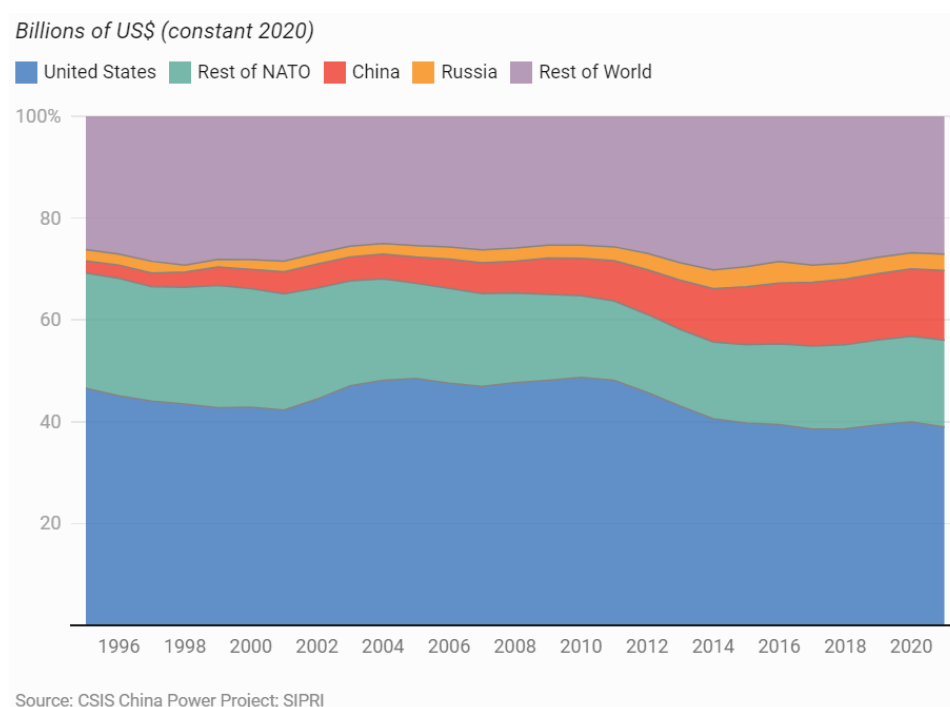
4.6 Maktbalansen Kina versus USA

Kinas militære kapasiteter er langt bak USAs, med tanke på at USA bruker nesten mer enn tre ganger så mye på sitt forsvar som Kina, og USA har et mye større og mer teknologisk avansert militær. (CSIS, 2023). I tillegg har USA et stort nettverk av allierte og partnere, noe som gir det en mye større rekkevidde enn Kina. På den andre siden har Kina raskt modernisert sitt militæret og gjort investeringer i nye teknologier, i tillegg til at det også har bygget opp sin marine og luftvåpen, og har forbedret sin evne til å projisere makt utenfor sine grenser. Imidlertid har USA fortsatt en klar fordel når det gjelder militære kapasiteter, samtidig som Kinas raske modernisering viser at ting fort kan snu.

Kinas militære er verdens største når det gjelder personell, men det har mer begrensede ressurser og kapasiteter enn USA. Kina investerer imidlertid tungt i å modernisere militæret og har gjort betydelige teknologiske fremskritt de siste årene. Kina har også utvidet sin rekkevidde i Sør-Kinahavet, noe som utgjør en potensiell trussel mot amerikanske interesser. I tillegg har Kina investert i cyberkrigføringsevner, som kan brukes til å forstyrre amerikanske operasjoner. Når det kommer til tvisten i Taiwanstredet, har Kina aldri vært sikker på hva USAs reaksjon ville være ved en eventuell kinesisk invasjon av Taiwan, og derfor vil noen analytikere argumentere for at amerikansk tvetydighet overfor Taiwanstredet har vært med på å avskrekke Kina fra å angripe Taiwan. (Haass & Sacks, 2020).

I 2019 brukte USA 732 milliarder USD på sitt militær, ifølge SIPRI (2020). Dette er signifikant mer enn Kina, som brukte omtrent 261 milliarder USD det samme året. I 2018 var disse to landene til sammen ansvarlige for halvparten av verdens militærutgifter. USAs militærutgifter vokste med 5,3% til totalt 732 milliarder USD i 2019 og utgjorde 38% av de globale militærutgiftene. Pieter D. Wezeman, seniorforsker ved SIPRI, sier at «den nylige veksten i amerikanske militærutgifter i stor grad er basert på en antatt tilbakevending til konkurranse mellom stormaktene». (SIPRI, 2020).

4.6.1 Militære utgifter Kina versus USA

Figur 5 (CSIS, 2023)

Til tross for betydelige økninger de siste to tiårene, er Kinas militærutgifter «små» sammenlignet med USAs, som brukte nesten tre ganger så mye som Kina i 2021 – på 767,8 milliarder amerikanske dollar (CSIS, 2023). Selv når man tar hensyn til rapporteringsavvik, ville Kina måtte øke sine utgifter betraktelig for å matche USAs. Det er imidlertid verdt å merke seg at USA opprettholder en global militær tilstedeværelse mens Kina forblir primært fokusert på sikkerhetsspørsmål innenfor Indo-Stillehavet (CSIS, 2023). Derfor er det et viktig spørsmål om eller på hvilket tidspunkt USA faktisk har kapasiteten til å stille opp i en eventuell tvist i Indo-Stillehavet.

Maktbalansen mellom Kina og USA er en kompleks og stadig skiftende dynamikk. På det økonomiske nivået har Kina blitt verdens nest største økonomi og tetter raskt gapet med USA. (Schreer & Tan, 2020:212). På det militære nivået moderniserer Kina raskt sine militære kapasiteter og har blitt en stor global makt. USA er fortsatt verdens fremste militærmakt, men Kinas økende evne tvinger USA til å justere sin strategi og tilstedeværelse i Asia. Totalt sett er maktbalansen mellom Kina og USA i stadig endring, med begge land som kjemper om innflytelse i regionen. Forholdet mellom disse to landene er komplekst og vil fortsette å utvikle seg ettersom de begge søker å maksimere sine respektive interesser.

Likevel, USA bruker nesten tre ganger så mye på forsvaret sitt som Kina. Dette betyr at USA har betydelig større makt i militærmakt, men samtidig vet man ikke med sikkerhet hvor mye Kina bruker på sitt militær; man har kun estimerer. Estimatenes er for all del gode, men det er på samme måte like vanskelig for Taiwan som for USA å vite hva man står imot, når det reelle beløpet Kina bruker på sitt forsvar ikke er offentlig. Likevel, er det et viktig poeng at selv når man tar hensyn til Kinas rapporteringsavvik, er de fortsatt langt bak USA. (CSIS, 2023). Kinas hovedfokus, militært sett, ligger i Indo-Stillehavet, mens USA fokuserer på større deler av verden. Vil USA ha nok ressurser til å hjelpe Taiwan når deres militære-fokuseringer allerede er spredt over store geografiske områder? Ideologisk sett er også Taiwan viktigere for Kina enn det er for USA, noe som kan ha innvirkning på om USA faktisk stiller opp i en eventuell invasjon. Nettopp på grunn av disse usikkerhetene er det nødvendig for Taiwan å kunne forsvare egen sikkerhet.

4.7 Maktbalansen Taiwan versus Kina

Kinas militære kapasiteter i forhold til Taiwans militære kapasiteter blir generelt sett på som langt overlegent. Kina har en mye større, bedre utstyrt og mer teknologisk avansert militærstyrke enn Taiwan. Kinas militærbudsjett er estimert til å være mer enn fire ganger Taiwans, og Kina har et atomarsenal som Taiwan ikke har. Kina har også et større antall personell i sitt militære, inkludert mer enn to millioner aktive tjenestemenn (DoD, 2022:46). I tillegg har Kina moderne utstyr og våpen, inkludert ubåter, krigsskip, fly og missiler, hvorav mange er overlegne Taiwans. Selv med nylige oppgraderinger av Taiwans militære kapasiteter har Kina fortsatt fordelene når det gjelder størrelse og midler, så vel som teknologi og kvalitet.

4.7.1 Maktbalansens utvikling over tid

PLA Air Force (PLAAF) har opprettholdt en styrke gjennom årene som har gitt den en rekke muligheter til å utnytte Taiwan. For det første har PLAAF stasjonert et stort antall avanserte fly innenfor en rekkevidde av Taiwan, noe som gir Kina en betydelig kapasitet til å ha luftoverlegenhet og utføre bakkeangrepsoperasjoner mot Taiwan. Videre gir en rekke langdistanse luftvernssystemer et sterkt forsvar av Kinas fastland mot et motangrep. (DoD, 2014:56).

PLA Navy (PLAN) har også forbedret anti-luft og anti-overflatekrigføringsevner, utviklet en troverdig atomavskrekking til sjøs, og introdusert nye plattformer som er posisjonert for å kunne angripe Taiwan i en eventuell konflikt på tvers av sundet. De mange angrepsubåtene, overflatestridende med flere oppdrag og fjerdegenerasjons-marinefly som kommer inn i styrken, er designet for å oppnå overlegenhet i havet, samt avskrekke og motvirke enhver potensiell tredjeparts intervensjon i en eventuell Taiwan-konflikt. På begynnelsen av 2010-tallet manglet midlertidig PLA Navy den amfibiske kapasiteten som en storskala invasjon av Taiwan ville kreve. Denne amfibiske kapasiteten har Kina derimot anskaffet seg nå. (DoD, 2014:56) (O'Rourke, 2022:6).

Bakkestyrkene til PLA har gjennomgått betydelige moderniseringer, og ble i økende grad bevæpnet med mer moderne systemer som væpnede angrepshelikoptre i 2013. PLA-bakkestyrkene gjennomførte også felles treningsøvelser for å forberede seg på et Taiwan-

invasjonsscenario. I PLA-hærens søken etter å styrke selvforsvaret av viktige C2-elementer (command and control) ønsket de å utvikle et avansert luftvernustyr som ble vurdert som nødvendig i en eventuell invasjon av Taiwan. For å håndtere den økte forsvarskapasiteten, investerte også PLA i nettverksforbedringer som muliggjorde sanntidsdataoverføringer mellom enheter. (DoD, 2014:56).

På grunn av PLAs økte forsvarskapasitet tok Taiwan viktige skritt for å bygge sine krigsreservebeholdninger, utvide sin forsvarsindustribase og forbedre felles operasjoner i 2013. I 2013 holdt også Taiwan på med overgangen til et frivillig militær, og reduserte dets aktive militærstyrke fra 275.000 til 215.000 personell for å lage en «liten, men smart og sterk styrke». (DoD, 2013:59). Taiwans militære-utgifter i 2013 sank også til ca. 2% av BNP – godt under president Mas mål om 3% av BNP. Kinas offisielle forsvarsbudsjett var i 2013 omtrent 10 ganger høyere enn Taiwans. Ettersom at Taiwan har innsett at det ikke kan måle seg med Kinas militærutgifter, arbeider Taiwan istedenfor for å integrere innovative og asymmetriske tiltak i sin forsvarsplanlegging for å motvirke Kinas voksende kapasitet. (DoD, 2013:59).

I 2021 ble øy-beslagsøvelser hyppigere og mer realistiske fra kinesisk side. PLA gjennomførte mer enn 20 marineøvelser med et øy-beslagselement, noe som i stor grad oversteg 13 lignende øvelser observert i 2020. Mange av disse øvelsene fokuserte på nattoppdrag, trening i ugunstige værforhold og samtidige operasjoner med flere domener. (DoD, 2022:107). PLA forbereder seg altså på en beredskap for å forene Taiwan med Kina ved bruk av makt, dersom det oppfattes som nødvendig av Beijing – samtidig som de avskrekker, forsinker eller nekter noen intervensjon fra en tredjepart, som for eksempel USA og/eller andre likesinnede partnere, på Taiwans vegne.

I 2021 fortsatte PLA (The People`s Liberation Army) dermed å styrke sin beredskap for å forhindre Taiwans uavhengighet, og for å øke kapasiteten til å utføre en invasjon. Betydelige omorganiseringer og «amphibious assault training» de siste årene tyder også sannsynligvis på at Taiwan-beredskapen er prioritert høyt for hæren. (DoD, 2022:128). Ifølge DoD-rapporten fra 2022, har PLA seks amfibiske kombinerte våpenbrigader, og disse amfibiske brigadene skal angivelig utføre realistiske, storskala amfibieoperasjoner som nesten helt sikkert er rettet mot å støtte et Taiwan-invasjonsscenario. (IBID, 129).

Det er ingen indikasjoner på at Kina i betydelig grad utvidet sine tanklandingsskip (LSTs) og mellomstore landgangsfartøy i 2022, men selv om PLAN ikke har investert i dette, er det mulig at PLA vurderer at den allerede har tilstrekkelig med amfibie-kapasitet. PLAAF har på den andre siden opprettholdt en klar «power posture» for en rekke kapasiteter som er nødvendige i en Taiwan-beredskap. Det at Kina har anskaffet et stort antall avanserte fly som er i stand til å utføre operasjoner mot Taiwan uten å kreve drivstoff, gir den også en betydelig kapasitet til å utføre luft- og bakkeangrepsoperasjoner. (DoD, 2022:129-130).

4.7.2 Kapasitetsgapet mellom Kina og Taiwan

Kinas militære moderniseringsinnsats har i flere tiår fortsatt å utvide kapasitetsgapet til Taiwans militær. Imidlertid fortsetter Taiwan å øke sitt forsvarsbudsjett for å støtte forsvarsoppkjøp og styrke sine forsvarsstyrker mot press fra Kina. I 2020 kunngjorde Tsai-administrasjonen at forsvarsutgiftene for Taiwan var på det høyeste nivået siden 1990. Videre annonserte Taiwan en ytterligere 10% økning fra året før, noe som førte forsvarsbudsjettet for 2021 til 15,4 milliarder USD; dette representerer mer enn 2% av Taiwans BNP. I mellomtiden fortsetter Kinas offisielle forsvarsbudsjett å vokse, og er nå omtrent 17 ganger større enn Taiwans forsvarsbudsjett (mot 10 ganger større i 2013) – med store deler av budsjettet fokusert på å utvikle evnen til å forene Taiwan med Kina ved bruk av makt. Taiwan har uttalt at det jobber med å utvikle nye kostnadseffektive konsepter og muligheter for asymmetrisk krigføring, og de har dedikert betydelige forsvarsutgifter til blant annet sitt ubåtprogram og til oppgradering av sine eksisterende F-16 jagerfly. (DoD, 2022:131).

Selv om Taiwan har økt sitt forsvarsbudsjett, er dette forsvarsbudsjettet svært lite i forhold til Kinas. I tillegg til dette, så ser det ikke ut til at kapasitetsgapet blir noe mindre med det første. I 2013 var Kinas forsvarsbudsjett ti ganger større enn Taiwans, mens det i 2021 er 17 ganger større (DoD, 2022:131). Dette betyr at selv om Taiwan øker sin kapasitet, så gjør Kina tilsvarende og med større midler. Kinas økende militærkapasitet og territoriale ambisjoner vil fortsette å være en stor utfordring for Taiwans sikkerhet i fremtiden.

APPENDIX II: CHINA AND TAIWAN FORCES DATA

Taiwan Strait Military Balance, Ground Forces			
	China		Taiwan
	Total	Taiwan Strait Area	Total
Personnel (Active)	1.25 million	400,000	130,000
Group Armies	18	8	3
Infantry Divisions	15	5	0
Infantry Brigades	16	6	8
Mechanized Infantry Divisions	6	2	0
Mechanized Infantry Brigades	17	7	3
Armor Divisions	1	0	0
Armor Brigades	16	7	4
Artillery Divisions	2	2	0
Artillery Brigades	17	6	5
Airborne Divisions	3	3	0
Amphibious Divisions	2	2	0
Amphibious Brigades	3	3	3
Tanks	7,000	3,000	1,100
Artillery Pieces	8,000	3,000	1,600

Note: PLA active ground forces are organized into Group Armies. Infantry, armor, and artillery units are organized into a combination of divisions and brigades deployed throughout the PLA's seven MRs. A significant portion of these assets are deployed in the Taiwan Strait area, specifically the Nanjing, Guangzhou, and Jinan MRs. Taiwan has seven Defense Commands, three of which have Field Armies. Each Army contains an Artillery Command roughly equivalent to a brigade plus.

Figur 6 (OSD, 2014:76).

Taiwan Strait Military Balance, Naval Forces			
	China		Taiwan
	Total	East and South Sea Fleets	Total
Aircraft Carriers	1	0	0
Destroyers	24	14	4
Frigates	49	40	22
Corvettes	8	6	0
Tank Landing Ships/ Amphibious Transport Dock	29	26	12
Medium Landing Ships	28	21	4
Diesel Attack Submarines	51	32	4
Nuclear Attack Submarines	5	2	0
Coastal Patrol (Missile)	85	67	45

Note: The PLA Navy has the largest force of principal combatants, submarines, and amphibious warfare ships in Asia. In the event of a major Taiwan conflict, the East and South Sea Fleets would be expected to participate in direct action against the Taiwan Navy. The North Sea Fleet would be responsible primarily for protecting Beijing and the northern coast, but could provide mission-critical assets to support other fleets.

Figur 7 (OSD, 2014:77).

Taiwan Strait Military Balance, Ground Forces

	China		Taiwan
	Total	Taiwan Strait Area	Total
Total Ground Force Personnel	1,040,000	416,000	89,000
Group Armies/Army Corps	13	5	3
Combined Arms Brigades	81	30 (6 Amphibious)	NA
Mechanized Infantry Brigades	N/A		3
Motorized Infantry Brigades			6
Armor Brigades			4
Army Aviation/Air Assault Brigades	17	5	4
Artillery Brigades	15	5	3
Airborne Brigades	7	7	0
Marine Brigades	8	5	2
Tanks	4,400	.	850
Artillery Pieces	9,800	.	1,200

Note: For the purposes of this document, the "Taiwan Strait Area" includes the PLA's Eastern and Southern Theaters.

Figur 8 (DoD, 2022:165).

Taiwan Strait Military Balance, Naval Forces

	China		Taiwan
	Total	Eastern and Southern Theater Navies	Total
Aircraft Carriers	2	1	0
Cruisers	6	2	0
Destroyers	36	24	4
Frigates	45	32	22
Corvettes	50	N/A	0
Tank /Medium Landing ships Amphibious Transport Dock	57	52	31
Attack Submarines	56	31	2
Nuclear Attack Submarines	9	2	0
Nuclear Powered Ballistic Missile Submarines	6	6	0
Coastal Patrol (Missile)	84	68	44
Coast Guard Ships	224	N / A	23

Note: The PLAN has the largest force of principal combatants, submarines, and amphibious warfare ships in Asia. In the event of a major Taiwan conflict, the Eastern and Southern Theater Navies would participate in direct action against the Taiwan Navy. The Northern Theater Navy (not shown) would be responsible primarily for protecting the sea approaches to China, but could provide mission-critical assets to support other fleets. In conflict, China may also employ CCG and PAFMM ships to support military operations

Figur 9 (DoD, 2022:167).

Som man kan se fra tabellene over hadde Kina i 2013 1,25 millioner i aktivt personell (OSD, 2014:76), mens Taiwan hadde 130.000 (OSD, 2014:77). For året 2021 hadde Kina 1.040.000 i aktivt personell, mens Taiwan hadde 89.000. På dette punktet hadde begge landene redusert antall aktive personell for å fokusere på en mer effektiv og moderne styrke. Jevnt over hadde Kina åpenbart mer av alt av militære midler enn Taiwan i 2013, og det samme gjelder for 2021. Når det kommer til marinen, har Kinas kapasitet økt betydelig fra 2013 til 2021. Det samme kan ikke sies om Taiwans marine, hvor det eneste som har økt betydelig fra 2013 til 2021 er antall «tank landing ships», som har økt fra 12 til 31. (DoD, 2022:165) (DoD, 2022:167).

Imidlertid, selv om Kinas militære kapasitet er større enn Taiwans, kan Taiwan fortsatt ha en viss forsvarsevne ved å utnytte asymmetriske tiltak og strategier, og ved å samarbeide med allierte land. Det er derfor viktig å ikke bare se på antall militære midler, men også hvordan disse midlene brukes og integreres i forsvarsplanleggingen. Videre har Kina aldri gitt avkall på muligheten for bruk av makt mot Taiwan, og de bruker makt-mot-makt konfrontasjonsøvelser, landingsøvelser, hackerangrep i cyberspace og langdistansetrening for å forberede seg på potensielle operasjoner mot Taiwan, eller rett og slett for å true Taiwan. Med sin voksende moderne militærmakt, har Kinas militære aksjoner mot Taiwan blitt stadig mer intensiverte de siste årene. (Ministry of National Defense, 2021:33).

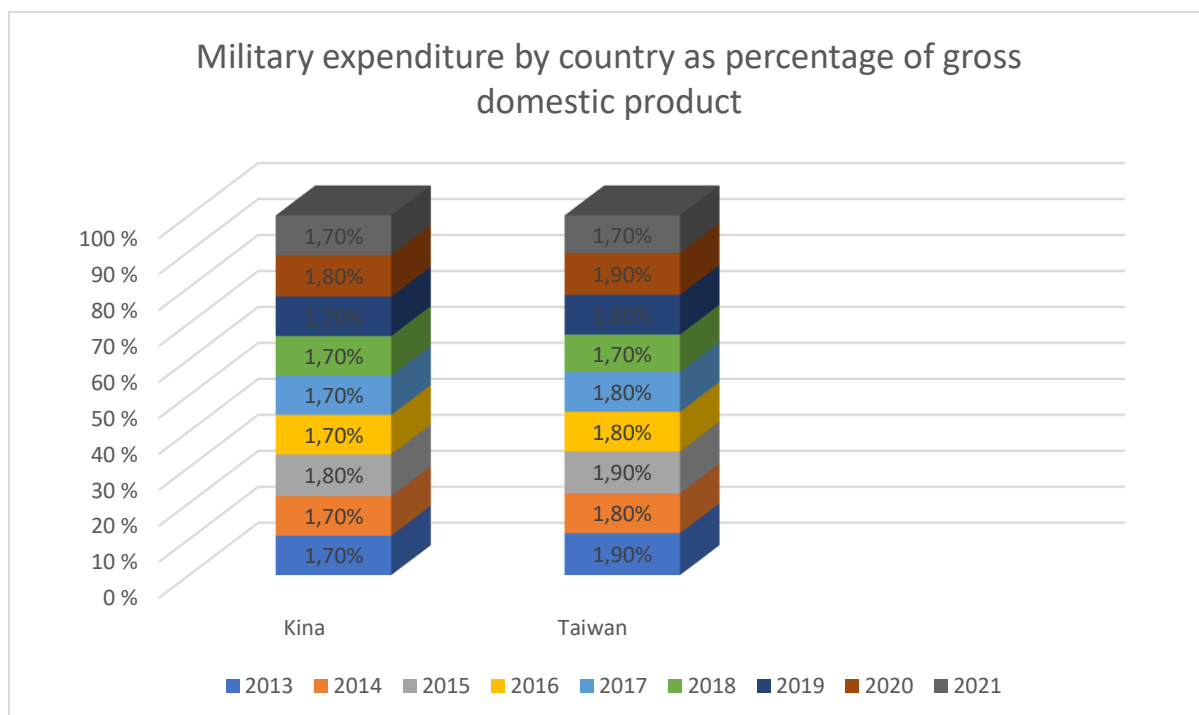
Kinas politiske, økonomiske og militære makt kan på mange måter virke for stor til at Taiwan kan stå imot. Kina er nå en stormakt, og ifølge noen spådommer kan Kina gå forbi USA som verdens største økonomiske makt innen 2030, når man sammenligner deres respektive bruttonasjonalprodukt (BNP). Dessuten har Kina jobbet for å endre den militære balansen over Taiwanstredet til sin fordel. Drevet av sin økonomiske vekst har Kina også investert betydelig i å øke PLAs kapasitet, med et stort fokus på beredskapen i Taiwanstredet og på å avskrekke en potensiell amerikansk intervensjon for å hjelpe Taiwan i tilfelle av militær konflikt. (Schreer & Tan, 2020:212).

PLA er i stand til å forbedre sine ISR-evner ved å bruke flere ISR-ressurser (ISR = Intelligence, Surveillance, and Reconnaissance), som for eksempel rekognoseringsatellitter, utplassering av spioner og elektroniske etterretningsbåter (ELINT) i farvannet rundt Taiwanstredet. Videre fortsetter PLA å styrke sine evner når det kommer til sjøkontroll og landangrep for PLAN og PLAAF, og de fremskynder utplasseringen av nye missiler for PLARF (People`s Liberation Army Rocket Force) for å forbedre presisjonsangrep og strategiske evner. PLA er i stand til å utføre en lokal blokade mot Taiwans havner og flyplasser, noe som kan kutte Taiwans luft- og sjøkommunikasjonslinjer og påvirke flyten av deres militære forsyninger. (Ministry of National Defense, 2021:44).

4.8 Sammenligning av militære utgifter mellom Taiwan og Kina

Military expenditure by country as percentage of gross domestic product. (Tall hentet fra SIPRI, 2023).

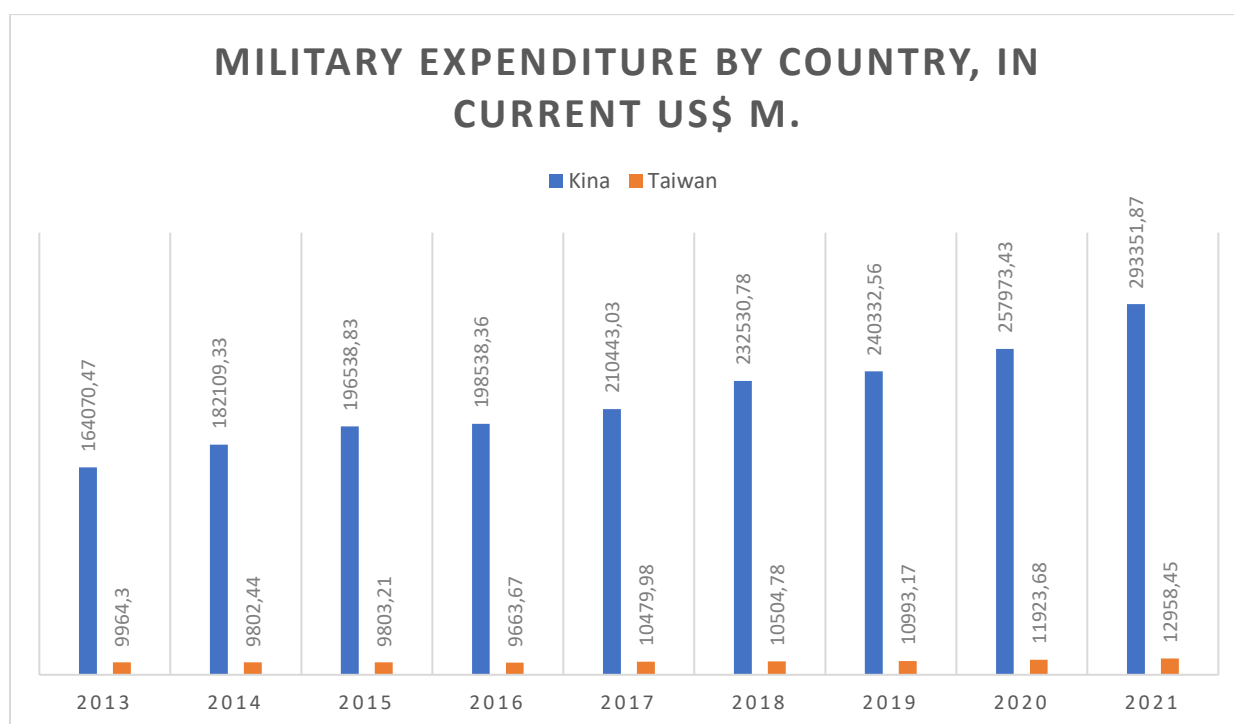
Land	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021
Kina	1,7%	1,7%	1,8%	1,7%	1,7%	1,7%	1,7%	1,8%	1,7%
Taiwan	1,9%	1,8%	1,9%	1,8%	1,8%	1,7%	1,8%	1,9%	1,7%

Figur 10 (SIPRI, 2023)

Military expenditure by country, in current US\$ m. (Tall hentet fra SIPRI, 2023).

Land	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021
Kina	16407 0.47	18210 9.33	19653 8.83	19853 8.36	21044 3.03	23253 0.78	24033 2.56	25797 3.43	29335 1.87
Taiwan	9964.3 0	9802.4 4	9803.3 1	9663.6 7	10479. 98	10504. 78	10993. 17	11923. 68	12958. 45

Figur 11 (SIPRI, 2023)

Som vist i tabellen over; fra 2013 og frem til 2021 har Taiwan brukt mellom 1.7% og 1.9% av sin BNP på militære utgifter. Samtidig har Kina brukt mellom 1.7% og 1.8% av sin BNP. I 2013 brukte Taiwan 1.9%, mens de i 2021 brukte 1.7% av BNP. Hvis vi ser på militære utgifter etter land i nåværende USD (millioner), så ser vi at Kina i 2013 brukte 164070.47 millioner USD, mens de i 2021 brukte 293351.87 millioner USD. Taiwan på sin side brukte 9964.30 millioner USD i 2013, og 12958.45 millioner USD i 2021 (SIPRI, 2023). Så, selv om begge landene har brukt noenlunde lik mengde på militære utgifter, målt i andel av BNP, så bruker Kina betydelig mer målt i amerikanske dollar.

Endringer i Taiwans forsvarsstrategi har skjedd på grunn av økende kinesisk aggresjon, men samtidig reagerer Kina også på Taiwans forsvarsoppbygging, da det er mulig at dette blir ansett som en trussel mot deres suverenitet. Likevel kan forsvarsoppbyggingen til Taiwan

også bli sett på som en viktig faktor for å opprettholde stabilitet i regionen, og kanskje til og med dempe Kinas aggressive territoriale krav. Blant annet USA ser på Taiwans forsvarsevne som en nøkkel til å opprettholde balanse i maktforholdet i regionen og for å unngå konflikter. (Browne & Hansler, CNN, 2020).

4.9 Konklusjon

I dette kapitlet har jeg analysert den kinesiske militære kapasiteten, funnet ut hvordan den har endret seg de siste årene og sammenlignet denne endringen med Taiwans kapasitet. Jeg har vært innom kapasitetsgapet mellom Kina og USA, og diskutert hvilke implikasjoner dette kan ha i en eventuell konflikt mellom Kina og Taiwan. Det viktigste poenget er likevel at Taiwan må ha en selvstendig forsvarsevne. Derfor har hovedfokuset i dette kapitlet vært å se på endringer i den kinesiske kapasiteten i forhold til den taiwanske kapasiteten, i form av militærmakt.

Kinas forsvarsbudsjett har økt betydelig i perioden fra 2013 til 2021. I 2013 hadde Kina et forsvarsbudsjett på rundt 119 milliarder USD, mens det i 2021 var økt til omtrent 209 milliarder USD (OSD, 2014:44) (DoD, 2022:149). Dette representerer en økning på omtrent 75% i løpet av denne perioden. Den økte finansieringen har gitt Kina muligheten til å modernisere og styrke landets militære kapasitet på flere områder. Selv om Kinas militære kapasitet har økt betydelig i perioden fra 2013 til 2021, er det fortsatt en viss avstand mellom Kina og andre stormakter som for eksempel USA når det kommer til teknologi, erfaring og evne til å utføre militære operasjoner på globalt nivå. Samlet sett har Kinas økende forsvarsbudsjett og militære kapasitet gjort landet til en betydelig militær kraft både i regionen og globalt sett.

Kapasitetsgapet mellom Kina og Taiwans militære er også stort og økende. Kina har moderne jagerfly, krigsskip og mer moderne våpensystemer enn Taiwan. I tillegg til dette har Kinas militære tilgang til avansert teknologi og treningsmuligheter som Taiwan ikke har på den samme måten. Kina har gjort det stadig tydeligere at de er villig til å bruke makt for å gjenforene Taiwan med fastlandet. Kina har økt sine militære øvelser nær Taiwan, pålagt økonomisk og diplomatisk press for å presse på for gjenforening, og har økt sin militære tilstedeværelse i Sør-Kinahavet (Haass & Sacks, 2020). Taiwans regjering har svart med å øke

sine forsvarsutgifter og styrke sine militære kapasiteter, men kapasitetsgapet mellom de to landene er fortsatt stigende.

Taiwan har forsøkt å øke sine evner ved å anskaffe avanserte våpensystemer fra USA, som F-16 jagerfly, og Taiwan virker også interessert i å utvikle sin egen forsvarsindustri (Brunnstorm & Stone, 2020). På tross av disse moderniseringsforsøkene til Taiwan er kapasitetsgapet mellom Kina og Taiwan fortsatt stort, og det vil trolig forbli stort i nær fremtid. Ettersom Kinas forsvarsbudsjett og militære styrke fortsetter å vokse, vil Taiwan måtte fortsette å utvikle sine egne evner for å forsvare seg mot et potensielt kinesisk angrep.

Kapittel 5: Analysekapittel 2: Endringer i Taiwans forsvarsstrategi

5.1 Innledning

I dette kapitlet skal jeg analysere og diskutere hvilke trusler Taiwan står overfor, hvordan dets forsvarsstrategi er relatert til disse truslene, og hvordan forsvarsstrategien til Taiwan har endret seg gjennom det siste tiåret. I første del av kapitlet vil jeg se på Taiwans forsvarsstrategi fra rundt året 2013 frem til nåtiden. Deretter vil jeg analysere forsvarsstrategiene og se etter mulige forklaringer til disse endringene. Til slutt vil det komme en konklusjon hvor jeg går gjennom hovedfunnene i kapitlet.

På mange måter burde Taiwan vært et av de sikreste stedene på jorden; med et blomstrende liberalt demokrati, en globalisert økonomi, en velutdannet befolkning og en høy levestandard. Likevel er Taiwans fremtid alt annet enn sikker. Kina har aldri gitt avkall på bruk av militær makt for å løse konflikten i Taiwanstredet. Kina har derimot oppskalert intensiteten av sine gråsoner-aktiviteter i nærområdet, og de har også fokusert på en kraftig opprustning av sitt militære hvor de investerer tungt i land, luft, hav, rom, cyber og langdistanseangrepsevner (Hunzeker et al., 2018:15). Derfor blir spørsmålet: «til hvilken grad har endringer i Kinas militære kapasitet ført til endringer i Taiwans forsvarspolitik?».

Taiwan har gjennom de siste ti årene endret sin forsvarsstrategi betraktelig. Det har siden 2013 vært et mål i Taiwans forsvarsrapporter å avskrekke Kina fra å gjøre et angrep, men forsvarsrapportene fra de senere årene har fokusert mer på asymmetrisk avskrekking enn tidligere forsvarsrapporter. De senere årene har Taiwan anskaffet nye våpen og nytt utstyr for å oppfylle målet om et asymmetrisk forsvar. Jeg argumenterer for at det er den økende kinesiske kapasiteten og militære trusselen som er bakgrunnen for endringer i Taiwans forsvarsrapport. Det finnes også andre alternative forklaringer, men jeg vil ikke anse de som like troverdige. Derfor er det bakgrunnen til endringene i forsvarsrapportene som jeg kommer til å analysere i dette kapitlet.

5.2 Taiwans forsvarskapasitet gjennom årene

I 2013 var hovedmålet for Taiwans (ROC) nasjonale forsvarspolitikke å fortsette å implementere en nasjonal forsvarstransformasjon og militære forberedelser for å kunne avskrekke fiender fra å starte et angrep, og for å oppnå målet om avskrekking og krigsforebygging. I 2013-forsvarsrapporten til Taiwan var altså hovedmålet å ta i bruk asymmetriske konsepter, og ha et selvstendig nasjonalt forsvar. MND (Ministry of National Defense) ønsket også i 2013 å konsolidere folks vilje til å kjempe mot motstanderen, og etablere solide forbindelser med andre «vennlige» land og allierte. (Ministry of National Defense, 2013:57).

Noe som også står sentralt i forsvarsrapporten for 2013 er at Taiwan skal «oppretholde grunnleggende krigskampevner samtidig som det fokuserer på utviklingen av asymmetriske evner». (Ministry of National Defense, 2013:80). Både Taiwans forsvarsrapport for 2013 og QDR (Quadrennial Defense Review) for 2013 definerer en strategi som har vært sentral siden Ma Ying-jeou sitt valg i 2008. Michael Mazza understreker at den velkjente forsvarsstrategien «resolutt forsvar, troverdig avskrekking», som også er gjentatt i Taiwans forsvarsrapport for 2013, er like mye rettet mot tiltak for å sikre det taiwanske militærets evne til å kjempe og tiltak som er utformet for å sikre at en kamp ikke vil være nødvendig i utgangspunktet. (Mazza, 2014) (Cabestan, 2014:344). Sagt med andre ord betyr dette at strategien er utformet for at Taiwans militær skal ha en evne til å forsvare seg i konflikt, samtidig som strategien er fokusert på å unngå en konflikt i utgangspunktet.

Taiwan sin forsvarsstrategi ble endret fra «resolute defense for effective deterrence» fra 2009 til 2017, til «resolute defense, multi-domain deterrence» fra 2017 og frem til i dag. «Resolute defense and multi-domain deterrence» er en strategi som går ut på å bruke felles kapasiteter og integrere sivile ressurser basert på konseptet om «allout defense». (Ministry of National Defense, 2021:59). «Allout defense» går ut på å ha danne et nytt reservemobiliseringsbyrå, samtidig som de utvider omfanget av de sivile styrkene – for å styrke nasjonens reservestyrker på grunn av økende trusler fra Kina. (Taipeitimes, 2021). For å implementere denne militærstrategien har den nasjonale forsvarsorganisasjonen og styrkestrukturen blitt justert og det har blitt tatt hensyn til flere faktorer som fiendtlige trusler, anskaffelse av nye våpen og utstyr, og militære moderniseringstrender rundt om i verden. Disse justeringene vil ifølge MND fortsette å gå i retning av organisatorisk rasjonalisering, strukturavklaring, reduksjon i

personellantall og fleksibilitet i omstilling, med mål om å bygge et sterkt profesjonelt, teknologisk og allsidig forsvar. (Ministry of National Defense, 2017:72).

Ettersom at ROC ikke vil delta i et våpenkappløp med Kina i møte med dets enorme militære trussel, vil Taiwan isteden anvende asymmetriske evner for å oppnå en relativ fordel for deres væpnede styrker og sikre at den militære strategien «resolute defense, multi-domain deterrence» implementeres. (Ministry of National Defense, 2017:86). Asymmetrisk krigføring er et krigføringskonsept som bruker asymmetriske tiltak, ulike styrker og ikke-konvensjonelle virkemidler i operasjoner. Konseptet med asymmetrisk krigføring er å unnsnippe fiendens styrke mens man bruker passende militære taktikker og våpen for å påvirke resultatet av kamper, slik at krigen utvikler seg i gunstig retning. ROCs væpnede styrker utvikler aktivt innovative og asymmetriske evner. Basert på den militære strategien «resolute defense, multi-domain deterrence», har de væpnede styrkene nå økt sine asymmetriske evner og vil bruke utstyr og taktikker som PLA ikke enkelt kan forutsi eller forhindre. Videre sier forsvarsrapporten fra 2017 at fremtidens fokus vil være militære investeringer og prioritering av anskaffelse av våpen, for å bygge et flerlags forsvar og en avskrekkingsevne, som vil bidra til å forhindre en militær invasjon fra Kina. (IBID).

Forsvarsrapporten for 2021 var fokusert på å styrke kampkraften til forsvaret omfattende, for å kunne bygge opp forsvaret for Taiwans nasjon. Videre noterte forsvarsrapporten at på grunn av direkte og alvorlige militære trusler fra Kina, må forsvaret utvikle effektiv kampkraft med et asymmetrisk konsept i tankene, for å kunne avskrekke motstanderens operative hensikter og beskytte freden. I tillegg til dette forsøker Taiwan aktivt å oppnå et selvhjulpent forsvar; noe de også har oppnådd betydelige resultater på gjennom årene. Taiwan fortsetter å anskaffe nye våpen og nytt utstyr, de opprettholder beredskapen, og presser på for en mer forsvarsteknologisk utvikling ment for å oppfylle deres oppfattede sikkerhetsbehov. (Ministry of National Defense, 2021:58).

Forsvarsstrategien for 2021 var fortsatt «resolute defense and multi-domain deterrence», som er en strategi som er fokusert på å bruke felles kapasiteter og integrere sivile ressurser basert på konseptet om «allout defense». For å bygge et resolutt forsvar er planen til det taiwanske forsvaret å styrke kapasiteten innen informasjon, kommunikasjon og elektronisk krigføring. Videre vil Taiwan bygge en flerlags defensiv dybde og forbedre deres operasjonelle utholdenhet for å opprettholde deres forsvar. (Ministry of National Defense, 2021:59).

I 2013 var Taiwans forsvarsstrategi fokusert på å møte en eventuell kinesisk invasjon eller aggresjon med en kombinasjon av konvensjonelle og asymmetriske forsvarsstrategier. Taiwans hovedmål var å opprettholde en tilstrekkelig styrkebalanse for å avskrekke Kina fra å angripe og å beskytte Taiwans territorium og suverenitet. I 2021, som et resultat av økt kinesisk aggresjon og press på Taiwan, har Taiwans forsvarsstrategi ytterligere blitt justert for å øke Taiwans militære kapasitet og forsvarsevne. Dette har de gjort ved å investere i nye og oppgraderte våpensystemer som missiler, ubåter og jagerfly. (SIPRI, 2023).

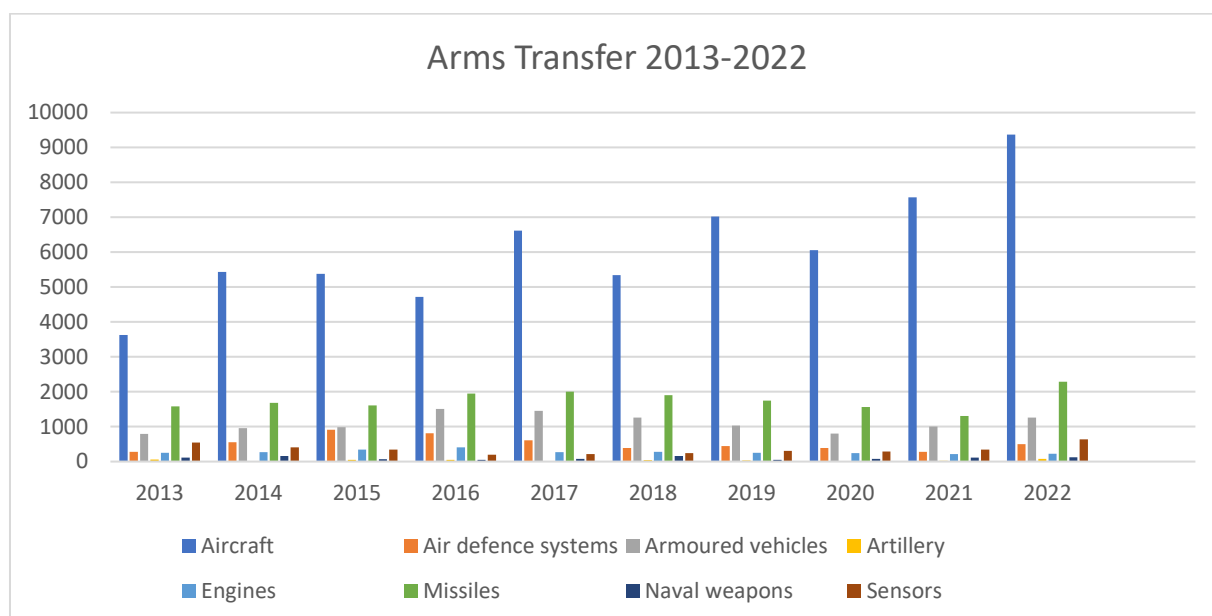
5.3 Hvorfor har forsvarsstrategien endret seg?

Det er tydelig at endringer i Kinas militære kapasitet og evne har vært med på å påvirke Taiwans forsvarsstrategi gjennom årene. Kina har gjennomført store moderniseringer og utvidelser av sitt forsvar de siste årene, noe som har skapt en økende trussel mot Taiwan. På grunn av Kinas overlegne kapasitet og militære tilstedeværelse i området har Taiwan økt fokuset på asymmetrisk krigføring. Den første pilaren i Taiwans sikkerhet ligger i dens evne til å hindre Kina i å oppnå et tilstrekkelig nivå av luftoverlegenhet i Taiwanstredet. I ethvert scenario med en kinesisk invasjon av Taiwan, er en krysning av sundet av PLA rett og slett utenkelig uten at PLA Air Force (PLAAF) oppnår og opprettholder en høy grad av luftoverlegenhet gjennom hele kampanjen. (Schreer & Tan, 2020:176). Derfor er dette et punkt hvor Taiwan bør fokusere sin militære evne; for å forhindre PLAAFs luftoverlegenhet.

Lostumbo, Frelinger, Williams og Wilson (2016) skriver at i løpet av de siste 25 årene har Kina investert tungt i ballistiske missiler, kryssermissiler og mer sofistikerte jagerfly for å true Taiwans luftforsvar. De argumenterer videre for at i løpet av disse 25 årene har Taiwan gått fra å ha en kvalitativ fordel over PLA i luften, til den nåværende situasjonen som er mer dystert for Taiwans del. (Lostumbo, et al., 2016:xii). I en mulig fremtidig høyintensitetskonflikt vil Taiwans luftforsvar stå overfor en enorm trussel.

5.3.1 Taiwans innkjøp av ulike typer våpen fra USA 2013-2022

	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022
Aircraft	3629	5432	5376	4715	6615	5347	7025	6055	7574	9370
Air defence systems	276	551	910	811	605	385	440	385	275	496
Armoured vehicles	792	960	981	1512	1454	1257	1031	798	1002	1257
Artillery	59	0	46	52	10	37	33	6	20	75
Engines	254	269	347	408	267	277	248	244	216	222
Missiles	1580	1686	1612	1948	2003	1901	1747	1561	1304	2287
Naval weapons	114	162	67	53	77	160	49	81	113	125
Sensors	543	404	347	199	218	239	303	291	347	636
Ships	301	72	207	72	483	70	14	4	143	48

Figur 12 (SIPRI, 2023)

Tabellen over viser Taiwans innkjøp av ulike typer våpen, fra USA, fra årene 2013-2022. Her kan vi se at Taiwan har styrket sitt luftvern ved å anskaffe flere «aircrafts». I 2013 anskaffet de 3629 fly, mens de i 2022 anskaffet 9370. (SIPRI, 2023). Dette antyder at Taiwan forbereder seg på en mulig invasjon, og at de tar sin egen sikkerhet på alvor. Likevel er ikke jagerfly en typisk asymmetrisk kapasitet, med tanke på at de er kostbare og raskt kan settes ut av spill. Derimot kan vi også se fra tabellen over at Taiwan har anskaffet flere missiler i løpet av ni år – fra 1580 i 2013 til 2287 i 2022. (SIPRI, 2023). Missiler er en asymmetrisk kapasitet, ettersom at dette er små, mobile enheter som kan operere uavhengig.

Mens Kinas strategi for å sikre forening over sundet ikke har endret seg, har tempoet og intensiteten i innsatsen for å gjøre det økt. Som tidligere, fortsetter Kina å arrangere militære øvelser omtrent samtidig med viktige taiwanske politiske milepæler. For eksempel ble slike øvelser gjennomført kun én uke før president Tsai Ing-wens innsettelse i mai 2020. I tillegg til dette er større øvelser, spesifikt rettet mot Taiwan, nå blitt en årlig forekomst. (Nouwens & Boyd, 2020).

Den kvantitative militærbalansen over sundet mellom Kina og Taiwan har ikke endret seg drastisk det siste tiåret. Imidlertid har de store forbedringene i evnen til PLA – betydelige kvalitative forbedringer og utvidelsen av Kinas beholdning – bekymret USA. DoD-rapporten fra 2020 bemerker at Kina allerede, på dette tidspunktet, har oppnådd samme nivå – eller til og med overgått USA på tre områder: skipsbygging, landbaserte ballistiske missiler og kryssermissiler og luftforsvar. Ikke overraskende er alle disse tre områdene av høy relevans for PLA i en potensiell invasjon av Taiwan. (Nouwens & Boyd, 2020) (DoD, 2020:38). Dette er dermed også områder hvor Taiwan bør fokusere sine militære investeringer for å avskrekke Kina best mulig.

Taiwan har de siste årene endret sin forsvarsstrategi for å fokusere på en mer fleksibel, dynamisk og asymmetrisk tilnærming for å håndtere Kinas økende militære trusler. Dette inkluderer anskaffelse av avanserte våpensystemer, som nye jagerfly, missilforsvarssystemer og ubåter, samt investering i cyberforsvar og informasjonsoperasjoner. I den årlige forsvarsrapporten for 2018 fra Taiwan, identifiserte de Kina som landets største sikkerhetstrussel og fremhevet behovet for å modernisere og oppgradere Taiwans militære kapasiteter. Dette førte til en økning i Taiwans forsvarsbudsjett, med fokus på å anskaffe mer avanserte våpensystemer, forbedre treningen og beredskapen til militæret, og forbedre dets evne til å operere i et felles miljø. Taiwan har også styrket sine partnerskap med likesinnede land, som USA og Japan, for å styrke sine forsvarsevner og avskrekkingen mot Kina. I 2020 godkjente USA salg av avanserte våpensystemer til Taiwan, noe som økte Taiwans forsvarsevne betydelig – spesielt med Harpoon-missiler. (Brunnstorm & Stone, 2020).

Avslutningsvis vil jeg si at Taiwans utviklende forsvarsstrategi fra 2013 til 2021 har vært drevet av den økende trusselen fra Kina, og behovet for å modernisere og oppgradere Taiwans forsvarsevner. Dette inkluderer å anskaffe mer avanserte våpensystemer, styrke partnerskap med likesinnede land og utvikle en mer fleksibel og motstandsdyktig forsvarsstilling. Ved å

gjøre dette har Taiwan som mål å avskrekke Kina og sikre landets nasjonale sikkerhet i noe som er et stadig mer komplekst og usikkert regionalt sikkerhetsmiljø.

5.4 Faktorer som påvirker Taiwans militærstrategi

David An peker på tre faktorer som påvirker Taiwans militærstrategi; trusselnivået fra Kina, støtten fra USA og deres regionale sikkerhetspartnere, samt regjeringens og offentlighetens oppfatning av trusselnivået. Den viktigste faktoren som påvirker Taiwans militære strategi er argumenterbart trusselnivået fra Kina. Kina har gjentatte ganger uttrykt sin vilje til å bruke militære midler for å tvinge Taiwan til å gjenforenes med fastlandet. Dette har ført til at Taiwan har fokusert på å forsvare seg mot en eventuell invasjon fra Kina. (An, 2018:2). Små stater avskrekker gjerne ved å øke kostnadene ved en fiendtlig handling, og det er klart at motivasjonen til å øke kostnadene blir sterkere dersom trusselnivået er høyt. Er trusselnivået høyt vil den taiwanske forsvarsstrategien bli mer aggressiv, og motsatt dersom trusselnivået er lavt.

Den andre faktoren som påvirker Taiwans militære strategi, er støtten fra USA og deres regionale sikkerhetspartnere. USA kan bidra som en avskrekkende effekt for Kina. Målet med avskrekking er å skape en oppfatning av at kostnadene ved å utføre en uønsket handling overstiger fordelene ved å gjøre det. I og med at USA og Taiwan har inngått avtaler om forsvarssamarbeid og våpensalg, kan dette være en indikator for tredjeparter om et samarbeid og en støtte mellom disse landene. Dette kan igjen føre til at Kina ikke ønsker å angripe Taiwan, dersom de frykter at USA vil gripe inn i konflikten. I tillegg poengterer David An at dersom amerikansk støtte er lav, vil dette føre til en mer aggressiv forsvarsstrategi fra Taiwan. (An, 2018:2).

Den tredje faktoren som påvirker Taiwans militære strategi, er regjeringens og offentlighetens oppfatning av alvoret i trusselen fra Kina. (An, 2018:2). Dersom regjeringen og offentligheten i Taiwan anser trusselen fra Kina som en alvorlig trussel mot landets sikkerhet og suverenitet, kan dette føre til økt støtte til militære tiltak og økte forsvarsutgifter. I og med at truslene i dagens politiske miljø er mange og tvetydige er det vanskeligere for en liten stat å bruke store summer på oppbygging av militære styrker. Nå er ikke truslene mot Taiwan fra flere land, men fra én motstander; nemlig Kina. Likevel kan truslene fra Kina være mange, og det er ikke sikkert at befolkningen i Taiwan ser det akutte behovet for økte investeringer til forsvaret, og

dermed ikke støtter økt forsvarsbruk. Dersom det er liten sikkerhetsbekymring blant befolkningen vil dette føre til en mer avslappet forsvarsstrategi fra Taiwan, ifølge David An. (An, 2018:2).

For å oppsummere er Taiwans militære strategi fortsatt sentrert rundt trusselen fra Kina og påvirkes av flere faktorer, inkludert trusselnivået, støtten fra USA og regionale partnere, samt regjeringens og offentlighetens oppfatning av alvoret i truslene. Taiwans militære strategi vil fortsette å utvikle seg i takt med endringer i trusselbildet fra Kina, og forholdet til USA og deres regionale partnere. Fortsatt vil jeg si at Taiwans militære strategi hovedsakelig belager seg på og endrer seg i takt med trusselnivået fra Kina – med støtten fra USA og befolkningens oppfatning av situasjonen i andre rekke.

5.4.1 Forklaringer til den militære moderniseringen og økningen i forsvarsbudsjettet

Kina (PRC) kunngjorde 4. mars, 2015 at de ville heve sitt forsvarsbudsjett med 10.1%. I mellomtiden har Taiwans (ROC) forsvarsutgifter, som står overfor en stadig voksende militær trussel fra Kina, avtatt. Siden Ma Ying-jeou kom til makten i 2008 har Taiwans president sett en ny stabiliseringsfase i forholdet mellom Kina og Taiwan, der økonomiske og sosiale utvekslinger har utvidet seg drastisk. Som et resultat av dette ble innbyggerens frykt for et militært angrep mindre i 2015. (CSIS, 2015). Dette kan spille en viktig rolle for hvor mye befolkningen i Taiwan ønsker at myndighetene skal bruke på militæret. Hvis befolkningen så en stabiliserende fase mellom Kina og Taiwan i 2015, er det klart at de ikke så behovet for en militæropprustning fra taiwansk side.

Blant annet berømmet USA innsatsen til Taiwans militære for å få mest mulig ut av sine begrensede midler ved å fokusere på en asymmetrisk forsvarsstrategi for hjemlandet. MND (Ministry of National Defense) er også fokusert på å realisere president Mas forpliktelse til å transformere Taiwan fra en verneplikts-basert styrke til et mindre, mer profesjonalsert militære med alle frivillige – noe som er en kostbar overgang. (CSIS, 2015).

Den kinesiske trusselen er den mest åpenbare og pressende årsaken til Taiwans modernisering av forsvaret, men likevel kan det være andre faktorer som også spiller inn. En viktig faktor kan være Taiwans økende internasjonale rolle og ønske om å spille en større rolle i regionale

og globale spørsmål. Taiwan har gjort fremskritt innen økonomisk utvikling, teknologisk innovasjon og demokratisering de siste tiårene, og ønsker også nå å bidra mer til global stabilitet og utvikling (CSIS, 2022). Ønsket om å spille en større rolle i regionale og globale spørsmål kan også være relatert til Taiwans ønske om å bli anerkjent som en uavhengig nasjon og øke sin internasjonale innflytelse. Videre er en annen faktor behovet for å håndtere nye utfordringer, som for eksempel cyber-trusler og hybridkrigføring. Disse truslene krever nye og avanserte teknologier, som igjen krever økte investeringer i forsvarssektoren.

I 2022, som vist i tabellen under 5.3.1 – figur 12, ser vi også at Taiwan har økt sine anskaffelser av missiler, artilleri, fly og sensorer. På alle disse fire punktene er antallet for 2022 høyere enn noen andre år fra årene 2013 til 2022. (SIPRI, 2023). Dette kan både vise til en økt spenning i situasjonen med Kina, men det kan også være på grunn av krigen i Ukraina som brøt ut den 24. februar 2022. Amerikanske forsvarsmyndigheter har oppfordret Taiwan til å bygge sine asymmetriske evner, som belager seg på konvensjonelle styrker til områder som cyberkrigføring og ved å bruke mindre midler for å projisere styrke mot en større og bedre utstyrt motstander. Mara Karlin, den amerikanske assisterende forsvarsministeren for strategi, planer og kapasiteter, sa under en høring i senatet at situasjonen i Ukraina er et eksempel for Taiwan når det gjelder å forstå hvorfor det er avgjørende å bygge opp sine asymmetriske evner. (Yang, 2022).

5.5 Endringer i Taiwans forsvarsstruktur

For å studere forsvarsstrategiske endringer enda nærmere, vil jeg kort diskutere endringer i den taiwanske forsvarsstrukturen. I perioden fra 2011 til 2014 var Taiwan fokusert på å styrke sine forsvarsstyrker. Det strategiske målet for denne perioden var å nekte fienden å gå i land og etablere en base, samtidig som katastrofeforberedelser og avlastning ble ansett som viktige oppgaver for forsvaret. For å nå dette strategiske målet implementerte Taiwan en rekke reformer, inkludert å promotere et frivillig militært system, outsource administrasjons- og logistikkoppgaver og fjerne utdatert utstyr fra tjeneste. Seks kommando-hovedkvarter ble slått sammen, og ble til Hærens, Sjøforsvarets og Luftforsvarets hovedkvarter. Den nasjonale forsvarsorganisasjonen ble utviklet i retning av «small but high-quality, small but powerful and small but sophisticated», og operasjonsevnen til tre tjenester ble styrket. Styrkestørrelsen ble ytterligere redusert fra over 270 000 til over 210 000. (Ministry of National Defense, 2017:71-72).

For å implementere den militære strategien «resolute defense, multi-domain deterrence» ble den nasjonale forsvarsorganisasjonen og styrkestrukturen justert i 2017, og det ble tatt hensyn til flere faktorer, som fiendtlige trusler, anskaffelse av nye våpen og utstyr og militære moderniseringstrender rundt om i verden. I 2017 var ønsket at disse justeringene ville fortsette i retning av organisatorisk rasjonalisering, strukturavklaring, reduksjon i personellantall og fleksibilitet i omstilling. Ønsket var at dette, igjen ville føre til en sterk profesjonalisering, teknologisk oppgradering og allsidighet i forsvaret. Målet var å bygge en forsvarsstyrke med høy operativ evne og motstandskraft i møte med Taiwans fremtidige utfordringer. (Ministry of National Defense, 2017:72). Den kontinuerlige reduseringen av styrkestørrelsen viser at Taiwan jobbet for å få et mer effektivt og profesjonelt forsvar.

5.6 Oppsummering av Taiwans forsvarsrapporter

På grunn av Kinas kontinuerlige økning i militær kapasitet over årene har både Taiwans overlevelse og utvikling blitt konfrontert. I 2013 var hovedmålet for Taiwan å ta i bruk asymmetriske konsepter, og ha et selvstendig nasjonalt forsvar. MND ønsket også å konsolidere folks vilje til å kjempe mot motstanderen og etablere solide forbindelser med vennlige land og allierte. Prioriteringen av utviklingen av viktige teknologier og våpensystemer var også svært relevant i 2013-rapporten. I 2019 var første prioritering å avskrekke og forsvare seg mot enhver fiendtlig militær virksomhet. Den militære strategien gikk ut på å proaktivt bygge en felles militær styrke sammensatt av tre tjenestegrener, i tillegg til å ha multi-domene avskrekking. I 2021 ble Taiwans forsvar styrket omfattende for å kunne bygge opp forsvaret, og på grunn av situasjonen i Taiwanstredet. På grunn av direkte og alvorlige militære trusler fra Kina driver Taiwan fortsatt aktivt med effektiv kampkraft, med et asymmetrisk konsept i tankene.

For å sammenligne forsvarsrapporter med noen år imellom har jeg valgt å se på 2013- versus 2021-rapporten. I 2013-rapporten var et hovedpoeng å gjennomføre en nasjonal forsvarstransformasjon og militære forberedelser; for å avskrekke fiender fra å starte et angrep og for å nå målet om avskrekking og krigsforebygging. Noen konkrete mål i forsvarsstrategien var: (1) å bygge troverdige evner, (2) demonstrere forsvarsresolusjon, (3) ivareta regional stabilitet, (4) styrke immaterielle kampevner, (5) forbedre katastrofeforebygging og nødhjelpsberedskap, (6) fremme frivillighetsstyrken, og (7) forbedre

velferden for militært personell. De militære strategiene for 2013 var (1) resolutt forsvar for å sikre sikkerheten til nasjonale territorier, (2) troverdig avskrekking av enhver fiendtlig intensjon om å sette i gang et angrep, (3) mot-blokade for å opprettholde sjø- og luftkommunikasjonslinjer, (4) felles forbud for å forsinke fiender i å nærme seg hjemlandet, og til slutt (5) bakkeforsvar for å nekte fiendens landing og fotfesting. (Ministry of National Defense, 2013:75-77).

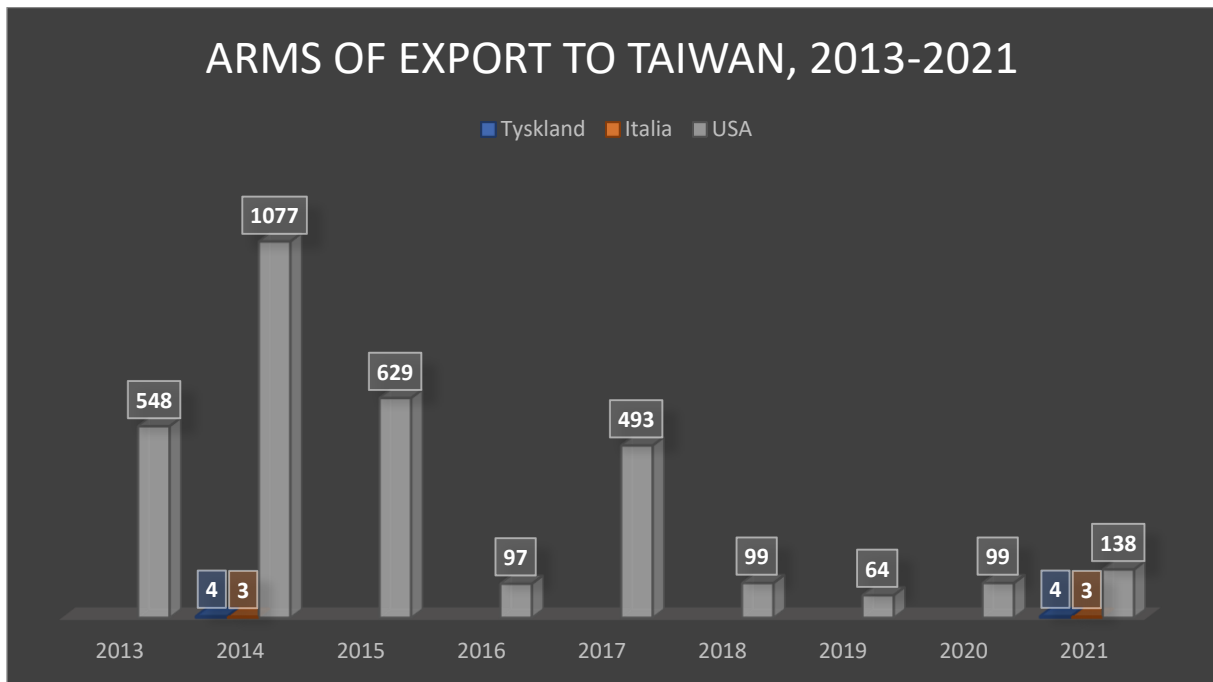
Hopper vi åtte år fram, til 2021-rapporten, var kraftoppbygging, kampberedskap og vern om folket og nasjonen sentrale temaer. Noen konkrete forsvarsstrategiske mål var å (1) herde sikkerheten for nasjonen, (2) konstruere forsvarsprofesjonalitet, (3) realisere et selvhjulpent forsvar, (4) beskytte folks velvære og (5) utvide strategiske samarbeid. De militære strategiene gikk ut på to ting: nemlig å (1) ha et resolutt forsvar for å sikre hjemlandssikkerheten, og (2) benytte multi-domene avskrekking for å utøve felles operasjonelle evner. (Ministry of National Defense, 2021:58).

Mens 2013-rapporten la vekt på immaterielle kampevner og katastroforebygging, var 2021-rapporten mer opptatt av å realisere et selvhjulpent forsvar og utvide strategiske samarbeid. Dette kan indikere en endring i strategisk tenkning fra en relativt nasjonal tilnærming til en mer internasjonal tilnærming. Til tross for endringene i prioriteringene mellom rapportene fra henholdsvis 2013 og 2021, er det viktig å merke seg at begge rapportene legger vekt på å ha et resolutt forsvar for å sikre hjemlandssikkerheten.

5.7 Taiwan og USA

Arms of export to Taiwan, 2013-2021

	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021
Tyskland		4							4
Italia		3							3
USA	548	1077	629	97	493	99	64	99	138

Figur 13 (Tall hentet fra SIPRI, 2023).

USA er den største bidragsyteren for Taiwan når det kommer til salg av våpen og militært materiell. Forholdet mellom USA og Taiwan har gradvis blitt forbedret gjennom årene, og det har blitt spesielt bedre etter at Ma Ying-jeou vant valget i 2008; noe som falt sammen med valget av Barack Obama som president i USA. Som vi kan se fra tabellen over er USA tydelig det landet som bidrar mest til Taiwans forsvar – med Tyskland og Italia langt etter. (SIPRI, 2023).

Forholdet mellom Taiwan og USA har vært preget av en lang historie med politisk og økonomisk samarbeid. Etter at den nasjonalistiske regjeringen ble tvunget til å trekke seg tilbake til Taiwan etter den kinesiske borgerkrigen i 1949, har USA vært en av Taiwans viktigste allierte. Imidlertid har dette forholdet også vært preget av spenninger og usikkerhet, spesielt når det kommer til USAs diplomatiske anerkjennelse av Taiwan. En av de største

endringene i forholdet mellom Taiwan og USA har vært USAs økte bekymring for Kinas økende økonomiske og militære makt, og hvordan dette kan true USAs interesser i Asia-Stillehavsregionen. Som en del av sin strategi for å møte denne utfordringen har USA intensivert sitt engasjement med Taiwan. (Brunnstorm & Stone, 2020).

En annen viktig endring har vært Taiwans økende globale engasjement, særlig når det gjelder å inngå frihandelsavtaler og øke handelen med andre land. Dette har gjort Taiwan til en stadig viktigere partner for USA og andre land som ønsker å øke sin økonomiske tilstedeværelse i Asia-Stillehavsregionen. Det har også vært en økning i militært samarbeid mellom Taiwan og USA det siste tiåret; i 2020 godkjente USA salget av flere våpensystemer til Taiwan, inkludert kampfly og rakettforsvarssystemer. Dette var et klart signal til Kina om at USA ville fortsette å støtte Taiwan militært. (Brunnstorm & Stone, 2020).

Taiwan legger spesielt vekt på våpensalg i forholdet mellom USA og Taiwan, ettersom det «styrker militær moral og viser verden USAs forpliktelse til Taiwans forsvar». (Kuo, 2021). Richard Haass og David Sacks hevder at strategisk klarhet – en klar amerikansk forpliktelse til Taiwans forsvar – vil redusere risikoen for kinesisk feilberegning og krig. Klarhet vil også lindre taiwanske bekymringer om asymmetrisk forsvar og dermed muliggjøre en mer effektiv forberedelse mot kinesisk tvang. Faktisk fant en undersøkelse fra 2019 at taiwansk vilje til å kjøpe våpen øker jo mer USA forplikter seg til øyas forsvar. Forfatterne av denne undersøkelsen konkluderer: «i denne forbindelse ser strategisk klarhet ut til å være bedre for å avskrekke Kina så lenge det ikke er noen forhånds erklæring om uavhengighet». (Kuo, 2021).

5.8 Konklusjon

I dette kapitlet har jeg gått gjennom Taiwans forsvarsrapporter for årene 2013 til 2021, og sett etter endringer i disse, i tillegg til å analysere hvorfor endringene har forekommet. Taiwan endret sin forsvarsstrategi i 2017 fra «resolute defense for effective deterrence» til «resolute defense, multi-domain deterrence». Den første strategien gikk ut på at Taiwan primært fokuserte på å forsvare sitt territorium og avskrekke potensielle angripere ved å ha et sterkt forsvar. Den nye strategien fra 2017 innebærer en mer fleksibel tilnærming som kombinerer tradisjonelle forsvarsstrategier med nye teknologier. Videre har Taiwan gjort endringer som å redusere styrkestørrelsen på sitt militære og de har anskaffet seg moderne våpen og utstyr, hovedsakelig fra USA. Et av målene med den nye strategien «resolute defense, multi-domain

deterrence» var å kunne bruke taktikker og utstyr som PLA ikke på enkelt vis kunne forutsi eller forhindre. (Ministry of National Defense, 2021:59).

Det er også klart at Taiwans forsvarsstrategi belager seg på amerikansk støtte. Ifølge David An (2018) vil den taiwanske forsvarsstrategien bli mer aggressiv dersom den amerikanske støtten er lav. (An, 2018:2). Samtidig er den viktigste faktoren for aggresjonsnivået på den taiwanske forsvarsstrategien fortsatt trusselnivået fra Kina. Kinas økonomiske og militære fremgang har fundamentalt endret avskrekingsdynamikken i Taiwanstredet. På grunn av alvorlige og direkte militære trusler fra Kina er Taiwan nødt til å ha en effektiv kampkraft med et asymmetrisk konsept, i tillegg til at det er nødvendig med et selvhjulpent forsvar – så langt det lar seg gjøre. På disse punktene har Taiwan oppnådd resultater gjennom årene, og de fortsetter å anskaffe nye våpen og utstyr som de trenger for å kunne avskrekke Kina i fremtiden.

De militære investeringene er derimot fortsatt langt under Mas mål om 3% av BNP, ettersom det jevnt over har ligget på rundt rett under 2% av BNP det siste tiåret. Her hadde jeg en teoretisk forventning om at forsvarsutgiftene ville vært høyere, på grunn av den kinesiske trusselen, men det viste seg å være litt annerledes. Det er viktig å nevne at Taiwan er et demokrati, og som vist til tidligere i oppgaven, avhenger Taiwans forsvarsstrategi av befolkningens oppfatning av den kinesiske trusselen.

Et viktig poeng er at det ikke er den kvantitative militærbalansen mellom Kina og Taiwan som har endret seg, men det er den drastisk forbedrede evnen til Kina som har det. På tre områder er Kina allerede på samme nivå, eller til og med overgått USA, og alle disse tre områdene er av stor relevans for en kinesisk invasjon av Taiwan. For å stå imot dette har Taiwan endret sin forsvarsstrategi, og gått til innkjøp av blant annet nye våpensystemer, jagerfly og missilforsvarssystemer. Med kjøpet av avanserte våpensystemer, F-16 jagerfly og Harpoon-missiler i 2020 økte dette også Taiwans forsvarsevne betraktelig. (Brunnstorm & Stone, 2020). Den taiwanske forsvarsoppbyggingen er på mange måter ambivalent. På den ene siden bygger Taiwan opp sitt forsvar på grunn av kinesisk aggresjon, men på den andre siden kan forsvarsoppbyggingen til Taiwan bli ansett som en trussel mot Kinas suverenitet, og kanskje til og med gjøre Kina enda mer aggressive. Samtidig blir forsvarsoppbyggingen til Taiwan ansett som en stabiliserende faktor i regionen av USA.

En generell utvikling over de siste ti årene i Taiwans forsvarsrapporter er at de nå legger mindre vekt på immaterielle kampevner og fokuserer mer på å realisere et selvhjulpent forsvar; i tillegg til å fortsette strategiske samarbeid. Dette kan tilsi at Taiwan begynner å få en mer internasjonal tilnærming når det kommer til strategisk tenkning, samtidig som de går vekk fra den mer nasjonale tilnærmingen de tidligere har hatt.

Taiwans beslutning om å bygge sine krigsreservebeholdninger og utvide sin forsvarsindustribase, og forbedre felles operasjoner, viser en erkjennelse av at landet må være forberedt på en eventuell konflikt med Kina. I tillegg viser Taiwans overgang til et frivillig militær og reduksjon av antall aktive militærpersonell, en bevegelse mot en mer effektiv og moderne styrke. Selv om Taiwans militære utgifter sank til rundt 2% av BNP i 2013 og tallet har holdt seg rundt her siden, har Taiwan fortsatt en betydelig militærstyrke i forhold til sin størrelse. Taiwans fokus på asymmetriske tiltak i forsvarsplanleggingen viser også en forståelse og anerkjennelse av at landet ikke kan konkurrere med Kina når det kommer til militærutgifter. Ved å utvikle asymmetriske tiltak, heriblant våpensystemer som kan utføre presisjonsangrep, kan Taiwan utnytte Kinas svakheter, samtidig som det beskytter seg selv mot potensielle angrep.

Kapittel 6: Konklusjonskapittel

I denne masteroppgaven har jeg forsøkt å besvare problemstillingen: «hvordan og hvorfor har Taiwans forsvarsstrategi endret seg det siste tiåret?». Disse to delene av spørsmålet: hvordan og hvorfor, innebærer to forskjellige deler av oppgaven. For det første ønsket jeg å finne data på hvordan Taiwans forsvarsstrategi faktisk har endret seg, for å se etter noen konkrete tidspunkter for endring. Den andre delen av spørsmålet gikk ut på å finne ut hvorfor endringene fant sted. Her lette jeg etter bakgrunnen for endringene i Taiwans forsvarsstrategi, for å undersøke om endringene henger sammen med visse faktorer.

For å svare på problemstillingen har jeg benyttet casestudie med prosessporing og dokumentanalyse som metode. Prosessporingsdelen gikk ut på å se etter årsakssammenhenger i et hendelsesforløp. Mer konkret: for å undersøke utviklingen av Taiwans forsvarsstrategi, og for å finne endringer over tid. Videre har jeg brukt prosessporing for å analysere dokumenter og andre offentlige uttalelser for å kartlegge disse endringene. Jeg benyttet også dokumentanalyse for å supplere til prosessporingsmetoden. Dette gikk ut på å sammenligne dokumenter med andre kilder; i mitt tilfelle, sammenligne offentlige dokumenter og forsvarsrapporter med offentlige data.

Med bakgrunn i teorien om avskrekking og avskrekkingsteori anvendt på småstater gikk mine teoretiske forventninger ut på, med tanke på at Taiwan er en liten stat som prøver å avskrekke en stor og mektig motstander, at Taiwans forsvarsbudsjett hadde økt betraktelig det siste tiåret. Det viste seg å ikke stemme helt; noe jeg kommer tilbake til senere i kapittelet. Asymmetrisk avskrekking skjer i en situasjon hvor den ene parten er betydelig svakere enn den andre, og hvor den sterkere parten har større militær kapasitet, sammenlignet med den svakere parten. Generelt sett vil en stor stat som ønsker noe nok, alltid ha evnen til å ta det. Imidlertid, er det viktig å huske på at dette også handler om kostnader. Dersom den svakere parten klarer å gjøre kostnadene for den sterkere parten for store til at det er verdt det, er den sterkere parten dermed avskrekket.

Videre skiller avskrekkingsteorien mellom to typer avskrekkingstrategier: avskrekking ved straff og avskrekking ved nektelse. Avskrekking ved straff handler om å øke kostnadene ved en aggresjon – ved å true med andre konsekvenser. Som ved begge typer av avskrekking er

troverdighet viktig; man må ha de faktiske midlene og evnen til å påføre aggressoren straff for at avskrekkingen skal ha større sannsynlighet for å fungere. I tillegg til dette er det også viktig at den som avskrekkes tror at trusselen ikke blir iverksatt dersom de avstår fra å gjøre den uønskede handlingen. Dette kan være utfordrende for små stater som ikke har like mye militær makt som sine motstandere, men som likevel må forsøke å oppnå en avskrekkende effekt. Derfor kan tilpasning av militære styrker og utvikling av en troverdig forsvarsstrategi være avgjørende for å øke avskrekkingseffekten til en mindre stat.

«Sannsynligheten for at en avskrekking fungerer øker hvis motstanderen er klar over at parten som fremsetter en avskrekkende trussel faktisk besitter den militære kapasiteten som trengs for å utføre trusselen» (Wirtz, 2018:59). Kina er en stor og mektig stat og nabo av Taiwan som har vist en stadig økende militær kapasitet og aggresjon overfor Taiwan. Derfor er det viktig at Taiwan viser at de har tilstrekkelig militær kapasitet til å forsvare seg selv. På bakgrunn av dette har Taiwan investert i militære kapasiteter og forsvarsforberedelser; med kjøp av avanserte våpen og oppskalering av militære øvelser. Dersom Taiwan demonstrerer sin militære kapasitet, kan dette øke sannsynligheten for at avskrekkingen fungerer. Fremviser Taiwan sin militære kapasitet vil Kina være mer tilbøyelig til å tro at trusselen vil bli iverksatt dersom de skulle gjøre en uønsket handling; Kina vil tro at Taiwan faktisk har den militære kapasiteten til å iverksette trusselen.

Noe som er viktig for Taiwans del er å innse at USA ikke nødvendigvis kan gi de forventet hjelp, med tanke på at amerikansk innblanding i en eventuell invasjon av Taiwan kan føre til konflikteskalering med en annen stormakt – noe USA av åpenbare grunner ikke ønsker. Det er i seg selv et kraftig avskrekkende middel å ha en mektig alliert, men det er ikke et «universalmiddel mot trusselen om et lavnivåangrep» som Bowers poengterer. (Bowers, 2018:5). Bowers peker her på en viktig utfordring for Taiwan når det gjelder å stole på amerikansk støtte i en eventuell konflikt med Kina. Det kan være utfordrende for USA å gi fullstendig støtte til Taiwan i en eventuell konflikt, da det kan føre til en eskalering av konflikten med Kina og ha alvorlige konsekvenser for USA og resten av det internasjonale samfunnet. Dette betyr igjen at Taiwan ikke kan stole på en universalløsning eller ubegrenset støtte fra USA, og dermed må belage seg på en selvstendig forsvarsevne som utgangspunkt. Likevel bør Taiwan absolutt fortsette å utvikle sitt forhold til USA, samtidig som Taiwan må være klar over at amerikansk støtte kan ha sine begrensninger.

Fra begynnelsen av 2010-tallet og til nåtiden har Taiwan økt sin investering i militært utstyr. Landet har ikke økt midlene til forsvarsbudsjettet i den grad jeg i utgangspunktet så for meg, men de har likevel gått til innkjøp av mer avansert militært utstyr og teknologier. Dette inkluderer blant annet F-16 jagerfly, anti-skip missiler, ubåter og droner. I tillegg til dette opprettholder også Taiwan kontakten med USA, og søker å samarbeide tett for å ha en stormakt i «ryggen»; som en avskrekkende effekt overfor Kina. Taiwans forsvarsrapport for 2018 identifiserte også behovet for å modernisere og oppgradere dets militære kapasiteter. Dette førte til en økning i forsvarsbudsjettet, hvor fokuset var å rette midlene mot blant annet mer avanserte våpensystemer og forbedringer av dets evne til å operere i et felles miljø.

Taiwan har tatt steg for å forsøke å tette gapet i maktbalansen, og i 2020 var Taiwans forsvarsutgifter på det høyeste nivået siden 1990. Likevel, til og med denne økningen i forsvarsbudsjettet har liten innvirkning på situasjonen. I 2021 var Kinas offisielle forsvarsbudsjett 17 ganger større enn Taiwans forsvarsbudsjett, og for å vise til en utvikling var det kinesiske forsvarsbudsjettet kun ti ganger større i 2013. Samtidig som forsvarsbudsjettet til Kina fortsetter å vokse, bruker de også store deler av midlene på å utvikle evner som er nødvendige for å gjennomføre gjenforeningen med Taiwan.

En annen teoretisk forventning jeg hadde var at bakgrunnen for endringer i Taiwans forsvarsrapport lå i endringer i Kinas militære kapasitet. Taiwan befinner seg i Kinas nabolag, noe som fører til at Kinas militære modernisering utgjør en betydelig trussel for Taiwan. Bare de siste to tiårene har Kinas forsvarsbudsjett mer enn femdoblet seg – fra 50 milliarder dollar i 2001 til 270 milliarder dollar i 2021 (CSIS, 2023). Dette endrer åpenbart maktbalansen i streket, og endringen fortsetter å gå i Kinas favør. Dermed er det rimelig å anta at endringene i Taiwans forsvarsstrategi, inkludert endringer i forsvarsbudsjettet og fokuset på multi-domene avskrekking, er en respons på Kinas militære utvikling og potensielle trussel mot Taiwan. Likevel er det verdt å merke seg at Kinas militære kapasitet ikke nødvendigvis er den eneste faktoren som spiller inn for endringer i den taiwanske forsvarsstrategien. Endringer i det globale politiske klimaet og den amerikanske støtten er også viktige faktorer som påvirker Taiwans forsvarsstrategi. Det kan dermed ikke konkluderes med at endringene i Taiwans forsvarsstrategi utelukkende skyldes Kinas militære kapasitet, men jeg vil likevel argumentere for at dette er den viktigste faktoren; basert på funnene i analysen.

Selv om den kvantitative militærbalansen mellom Kina og Taiwan ikke har endret seg drastisk det siste tiåret, har forbedringene og utvidelsen av Kinas militære midler gjort det. Dette betyr at Kina har hatt og fortsatt har en åpenbar fordel i militærmakt overfor Taiwan, men at Kina samtidig fortsetter å forbedre seg. Dette gjelder spesielt tre områder: skipsbygging, landbaserte ballistiske missiler og kryssermissiler og luftforsvar. På disse tre områdene har de allerede oppnådd samme nivå, og kanskje til og med overgått USA. De tre områdene er også alle tre områder som er viktige for Kina i en eventuell invasjon av Taiwan.

Nettopp på grunn av dette er Taiwan nødt til å benytte asymmetriske tiltak og strategier. Ifølge Schreer og Tan er det viktigste Taiwan kan gjøre å hindre Kina fra å oppnå luftoverlegenhet i Taiwanstredet. (Schreer & Tan, 2020:176). For at Kina skal kunne gjennomføre gjenforeningen med Taiwan, er de så å si avhengige av at PLAAF (PLA Air Force) oppnår og opprettholder luftoverlegenhet gjennom hele prosessen. Derfor er dette et punkt hvor Taiwan bør fortsette å investere sine midler, hvor fokuset bør gå på å unngå at Kina får muligheten til luftoverlegenhet over sundet. Dette er også et punkt hvor Taiwan faktisk har fokusert sine midler – de har i løpet av det siste tiåret anskaffet seg både flere fly, droner og missiler. (SIPRI, 2023).

Å forsøke å konkurrere med Kina på like vilkår ville være en svært vanskelig oppgave for Taiwan. Dette kan være grunnen til at Taiwan har økt sitt fokus på utviklingen av forsvarsmissiler, droner og andre asymmetriske kapasiteter som kan gi dem en fordel i tilfelle av konflikt. Likevel, selv om Taiwan øker sitt fokus på asymmetriske kapasiteter, vil Kinas militære modernisering fortsette å utgjøre en betydelig trussel for Taiwan. Dette understreker betydningen av at Taiwan må fortsette å øke sin egen forsvarsevne, samtidig som de søker å opprettholde allianser med andre land.

For å oppsummere viser analysen min at Taiwan har endret sin forsvarsstrategi for å møte Kinas økte militære kapasitet og aggresjon, noe som stemmer med min hypotese – selv om det ikke er den eneste forklaringen på endringer i Taiwans forsvarsstrategi. For å kunne ha en avskrekkende effekt og en selvstendig forsvarsevne må Taiwan i fremtiden fortsette å anskaffe flere våpen og satse på sjø- og luftforsvar. Videre forskning bør undersøke dypere hva småstater kan gjøre for å avskrekke, samt de politiske og økonomiske aspektene ved konflikten i Taiwanstredet – for eksempel ved å se på hvordan Kinas økonomiske press på Taiwan kan påvirke Taiwans motstandskraft og strategier. Det ville også vært relevant å

undersøke hvordan Taiwans demokratiske styresett kan påvirke konflikten og Taiwans mulighet til å forsvare seg. Dette er temaer jeg har kommet kort innpå i oppgaven, men det ville vært interessant å studere dette nærmere.

Referanseliste

- An, D. (2018). *Reconstructing Taiwan`s Military Strategy*. https://www.nbr.org/wp-content/uploads/pdfs/publications/special_report_69_an_february2018.pdf. (lest 21.10.22).
- Bennett, A. & Checkel, J. (2015). *Process Tracing – From Metaphor to Analytic Tool*. Cambridge University Press.
- Blank, S. (2003). *Rethinking Asymmetric Threats*. Strategic Studies Institute.
- Bowen, G. (2009). *Document Analysis as a Qualitative Research Method*. https://www.researchgate.net/publication/240807798_Document_Analysis_as_a_Qualitative_Research_Method. (lest 29.03.23).
- Bowers, I. (2018). *Small State Deterrence in the Contemporary World*. https://www.jstor.org/stable/pdf/resrep25795.pdf?refreqid=excelsior%3Aa4b153a6d68358edda01c41b02d5997a&ab_segments=&origin=&acceptTC=1 (lest 22.09.22).
- Browne, R. & Hansler, J. CNN. (2020). *Trump administration readies major arms sale to Taiwan*. <https://edition.cnn.com/2020/09/17/politics/us-taiwan-arms-sale/index.html>. (lest 27.03.23).
- Brunnstorm, D. & Stone, M. (2020). *U.S. State Department approves \$1.8 billion in potential arms sales to Taiwan – Pentagon*. <https://www.reuters.com/article/usa-taiwan-arms-idUSKBN27706Y>. (lest 24.03.23).
- Cabestan, J-P. (2014). *Recent Changes in Taiwan`s Defense Policy and Taiwan-USA Relations*. [s12140-014-9221-3.pdf \(springer.com\)](s12140-014-9221-3.pdf) (lest 11.04.23).
- Center for Strategic and International Studies (CSIS). (2015). *Taiwan`s Defense Spending: The Security Consequences of Choosing Butter over Guns*. <https://www.csis.org/analysis/taiwans-defense-spending-security-consequences-choosing-butter-over-guns>. (lest 27.03.23).
- Center for Strategic and International Studies (CSIS). (2020). *How is China Modernizing its Navy?* <https://www.csis.org/analysis/how-china-modernizing-its-navy-0>. (lest 14.03.23).
- Center for Strategic and International Studies (CSIS). (2022). *Why Taiwan Matters – From an Economic Perspective*. <https://www.csis.org/analysis/why-taiwan-matters-economic-perspective>. (lest 20.05.23).

- Center for Strategic and International Studies (CSIS). (2023). *What Does China Really Spend on its Military?* <https://www.csis.org/analysis/what-does-china-really-spend-its-military>. (lest 11.03.23).
- Chen, R. (2013). *A Critical Analysis of the U.S. "Pivot" toward the Asia-Pacific: How Realistic is Neo-realism?* https://www.jstor.org/stable/pdf/26326331.pdf?casa_token=3YeT5NdSAIUAAAAA:UU-rJkh2DJ- jjCB1zxJHlbZCHMqxnAB6nY46F3O9UUm_zvD3rxTI1CtbH0gcQ0T1V7fARS30GB Y3TrXD38zT3_tcsOuBwxbXa9J6fAwH9t7_nNP3Ns. (lest 19.05.23).
- Congress. (1979). *H.R.2479 – Taiwan Relations Act*. <https://www.congress.gov/bill/96th-congress/house-bill/2479>. (lest 19.05.23).
- Erickson, A. (2013). *The Diversified Employment of China's Armed Forces*. http://www.andrewerickson.com/wp-content/uploads/2019/07/China-Defense-White-Paper_2013_English-Chinese_Annotated.pdf. (lest 19.05.23).
- Erickson, A. (2015). *China's Military Strategy – The State Council Information Office of the People's Republic of China*. http://www.andrewerickson.com/wp-content/uploads/2019/07/China-Defense-White-Paper_2015_English-Chinese_Annotated.pdf. (lest 19.05.23).
- FN. (2021). *Kina*. <https://www.fn.no/Land/kina> (lest 03.03.23).
- FN. (2023). *Taiwan*. <https://www.fn.no/Land/taiwan>. (lest 21.03.23).
- Funaiole, M., Hart, B., Glaser, B., & Chan, B. (2021). *Understanding China's 2021 Defense Budget*. <https://www.csis.org/analysis/understanding-chinas-2021-defense-budget>. (lest 11.03.23).
- Gerring, J. (2004). *What Is a Case Study and What Is It Good for?* <https://www.cambridge.org/core/services/aop-cambridge-core/content/view/C5B2D9930B94600EC0DAC93EB2361863/S0003055404001182a.pdf/what-is-a-case-study-and-what-is-it-good-for.pdf> (lest 02.02.23).
- Haass, R. & Sacks, D. (2020). *American Support for Taiwan Must Be Unambiguous. Taiwan Needs Unambiguous American Support (foreignaffairs.com)*. (lest 18.11.22).
- Haffa, Jr., R. (2018). *The Future of Conventional Deterrence: Strategies for Great Power Competition. The Future of Conventional Deterrence: Strategies for Great Power Competition - Document - Gale Academic OneFile (uio.no)* (lest 05.05.23).
- Halperin, S. & Heath, O. (2020). *Political Research – Methods and Practical Skills*. Oxford: University Press.

- Heginbotham, E. (et al). (2015). *The U.S. – China Military Scorecard*. RAND Corporation.
- Hunzeker, M., Lanoszka, A., Davis, B., Fay, M., Goepner, E., Petrucelli, J. & Seng-White, E. (2018). *A Question of Time: Enhancing Taiwan's Conventional Deterrence Posture*. Center for Security Policy Studies.
- Johnson, B. (1997). *Examining the Validity Structure of Qualitative Research*. <http://s3-euw1-ap-pe-ws4-cws-documents.ri-prod.s3.amazonaws.com/9780815365662/Appendix.pdf>. (lest 10.05.23).
- Kastner, S. (2015). *Is the Taiwan Strait Still a Flash Point?* <https://direct.mit.edu/isec/article-abstract/40/3/54/12120/Is-the-Taiwan-Strait-Still-a-Flash-Point>. (lest 25.09.22).
- Kuo, R. (2021). *The Counter-Intuitive Sensibility of Taiwan's New Defense Strategy*. <https://warontherocks.com/2021/12/the-counter-intuitive-sensibility-of-taiwans-new-defense-strategy/>. (Lest 18.11.22).
- Lostumbo, M., Frelinger, D., Williams, J., & Wilson, B. (2016). *Air Defense Options for Taiwan – An Assessment of Relative Costs and Operational Benefits*. <https://apps.dtic.mil/sti/pdfs/AD1006825.pdf>. (lest 20.05.23).
- Lund, T. (2002). *Innføring i forskningsmetodologi*. Unipub forlag.
- Mazarr, M., Chan, A., Demus, A., Frederick, B., Nader, A., Pezard, S., Thompson, J., & Treyger, E. (2018). *What Deters and Why: Exploring Requirements for Effective Deterrence of Interstate Aggression*. Rand Corporation.
- Mazza, M. (2014). *Taiwanese Hard Power: Between a ROC and a Hard Place*. [Taiwanese Hard Power: Between a ROC and a Hard Place | American Enterprise Institute - AEI](https://www.aei.org/publication/taiwanese-hard-power-between-a-roc-and-a-hard-place/) (lest 10.05.23).
- Mearsheimer, J. (2018). *Conventional Deterrence: An Interview with John J. Mearsheimer*. [Conventional Deterrence: An Interview with John J. Mearsheimer - Document - Gale Academic OneFile \(uio.no\)](https://www.gale.com/docview/234567890?fromOpenArticle=true&context=1185857&search=1&uiq=1&uiq2=1&uiq3=1&uiq4=1&uiq5=1&uiq6=1&uiq7=1&uiq8=1&uiq9=1&uiq10=1&uiq11=1&uiq12=1&uiq13=1&uiq14=1&uiq15=1&uiq16=1&uiq17=1&uiq18=1&uiq19=1&uiq20=1&uiq21=1&uiq22=1&uiq23=1&uiq24=1&uiq25=1&uiq26=1&uiq27=1&uiq28=1&uiq29=1&uiq30=1&uiq31=1&uiq32=1&uiq33=1&uiq34=1&uiq35=1&uiq36=1&uiq37=1&uiq38=1&uiq39=1&uiq40=1&uiq41=1&uiq42=1&uiq43=1&uiq44=1&uiq45=1&uiq46=1&uiq47=1&uiq48=1&uiq49=1&uiq50=1&uiq51=1&uiq52=1&uiq53=1&uiq54=1&uiq55=1&uiq56=1&uiq57=1&uiq58=1&uiq59=1&uiq60=1&uiq61=1&uiq62=1&uiq63=1&uiq64=1&uiq65=1&uiq66=1&uiq67=1&uiq68=1&uiq69=1&uiq70=1&uiq71=1&uiq72=1&uiq73=1&uiq74=1&uiq75=1&uiq76=1&uiq77=1&uiq78=1&uiq79=1&uiq80=1&uiq81=1&uiq82=1&uiq83=1&uiq84=1&uiq85=1&uiq86=1&uiq87=1&uiq88=1&uiq89=1&uiq90=1&uiq91=1&uiq92=1&uiq93=1&uiq94=1&uiq95=1&uiq96=1&uiq97=1&uiq98=1&uiq99=1&uiq100=1&uiq101=1&uiq102=1&uiq103=1&uiq104=1&uiq105=1&uiq106=1&uiq107=1&uiq108=1&uiq109=1&uiq110=1&uiq111=1&uiq112=1&uiq113=1&uiq114=1&uiq115=1&uiq116=1&uiq117=1&uiq118=1&uiq119=1&uiq120=1&uiq121=1&uiq122=1&uiq123=1&uiq124=1&uiq125=1&uiq126=1&uiq127=1&uiq128=1&uiq129=1&uiq130=1&uiq131=1&uiq132=1&uiq133=1&uiq134=1&uiq135=1&uiq136=1&uiq137=1&uiq138=1&uiq139=1&uiq140=1&uiq141=1&uiq142=1&uiq143=1&uiq144=1&uiq145=1&uiq146=1&uiq147=1&uiq148=1&uiq149=1&uiq150=1&uiq151=1&uiq152=1&uiq153=1&uiq154=1&uiq155=1&uiq156=1&uiq157=1&uiq158=1&uiq159=1&uiq160=1&uiq161=1&uiq162=1&uiq163=1&uiq164=1&uiq165=1&uiq166=1&uiq167=1&uiq168=1&uiq169=1&uiq170=1&uiq171=1&uiq172=1&uiq173=1&uiq174=1&uiq175=1&uiq176=1&uiq177=1&uiq178=1&uiq179=1&uiq180=1&uiq181=1&uiq182=1&uiq183=1&uiq184=1&uiq185=1&uiq186=1&uiq187=1&uiq188=1&uiq189=1&uiq190=1&uiq191=1&uiq192=1&uiq193=1&uiq194=1&uiq195=1&uiq196=1&uiq197=1&uiq198=1&uiq199=1&uiq200=1&uiq201=1&uiq202=1&uiq203=1&uiq204=1&uiq205=1&uiq206=1&uiq207=1&uiq208=1&uiq209=1&uiq210=1&uiq211=1&uiq212=1&uiq213=1&uiq214=1&uiq215=1&uiq216=1&uiq217=1&uiq218=1&uiq219=1&uiq220=1&uiq221=1&uiq222=1&uiq223=1&uiq224=1&uiq225=1&uiq226=1&uiq227=1&uiq228=1&uiq229=1&uiq230=1&uiq231=1&uiq232=1&uiq233=1&uiq234=1&uiq235=1&uiq236=1&uiq237=1&uiq238=1&uiq239=1&uiq240=1&uiq241=1&uiq242=1&uiq243=1&uiq244=1&uiq245=1&uiq246=1&uiq247=1&uiq248=1&uiq249=1&uiq250=1&uiq251=1&uiq252=1&uiq253=1&uiq254=1&uiq255=1&uiq256=1&uiq257=1&uiq258=1&uiq259=1&uiq260=1&uiq261=1&uiq262=1&uiq263=1&uiq264=1&uiq265=1&uiq266=1&uiq267=1&uiq268=1&uiq269=1&uiq270=1&uiq271=1&uiq272=1&uiq273=1&uiq274=1&uiq275=1&uiq276=1&uiq277=1&uiq278=1&uiq279=1&uiq280=1&uiq281=1&uiq282=1&uiq283=1&uiq284=1&uiq285=1&uiq286=1&uiq287=1&uiq288=1&uiq289=1&uiq290=1&uiq291=1&uiq292=1&uiq293=1&uiq294=1&uiq295=1&uiq296=1&uiq297=1&uiq298=1&uiq299=1&uiq300=1&uiq301=1&uiq302=1&uiq303=1&uiq304=1&uiq305=1&uiq306=1&uiq307=1&uiq308=1&uiq309=1&uiq310=1&uiq311=1&uiq312=1&uiq313=1&uiq314=1&uiq315=1&uiq316=1&uiq317=1&uiq318=1&uiq319=1&uiq320=1&uiq321=1&uiq322=1&uiq323=1&uiq324=1&uiq325=1&uiq326=1&uiq327=1&uiq328=1&uiq329=1&uiq330=1&uiq331=1&uiq332=1&uiq333=1&uiq334=1&uiq335=1&uiq336=1&uiq337=1&uiq338=1&uiq339=1&uiq340=1&uiq341=1&uiq342=1&uiq343=1&uiq344=1&uiq345=1&uiq346=1&uiq347=1&uiq348=1&uiq349=1&uiq350=1&uiq351=1&uiq352=1&uiq353=1&uiq354=1&uiq355=1&uiq356=1&uiq357=1&uiq358=1&uiq359=1&uiq360=1&uiq361=1&uiq362=1&uiq363=1&uiq364=1&uiq365=1&uiq366=1&uiq367=1&uiq368=1&uiq369=1&uiq370=1&uiq371=1&uiq372=1&uiq373=1&uiq374=1&uiq375=1&uiq376=1&uiq377=1&uiq378=1&uiq379=1&uiq380=1&uiq381=1&uiq382=1&uiq383=1&uiq384=1&uiq385=1&uiq386=1&uiq387=1&uiq388=1&uiq389=1&uiq390=1&uiq391=1&uiq392=1&uiq393=1&uiq394=1&uiq395=1&uiq396=1&uiq397=1&uiq398=1&uiq399=1&uiq400=1&uiq401=1&uiq402=1&uiq403=1&uiq404=1&uiq405=1&uiq406=1&uiq407=1&uiq408=1&uiq409=1&uiq410=1&uiq411=1&uiq412=1&uiq413=1&uiq414=1&uiq415=1&uiq416=1&uiq417=1&uiq418=1&uiq419=1&uiq420=1&uiq421=1&uiq422=1&uiq423=1&uiq424=1&uiq425=1&uiq426=1&uiq427=1&uiq428=1&uiq429=1&uiq430=1&uiq431=1&uiq432=1&uiq433=1&uiq434=1&uiq435=1&uiq436=1&uiq437=1&uiq438=1&uiq439=1&uiq440=1&uiq441=1&uiq442=1&uiq443=1&uiq444=1&uiq445=1&uiq446=1&uiq447=1&uiq448=1&uiq449=1&uiq450=1&uiq451=1&uiq452=1&uiq453=1&uiq454=1&uiq455=1&uiq456=1&uiq457=1&uiq458=1&uiq459=1&uiq460=1&uiq461=1&uiq462=1&uiq463=1&uiq464=1&uiq465=1&uiq466=1&uiq467=1&uiq468=1&uiq469=1&uiq470=1&uiq471=1&uiq472=1&uiq473=1&uiq474=1&uiq475=1&uiq476=1&uiq477=1&uiq478=1&uiq479=1&uiq480=1&uiq481=1&uiq482=1&uiq483=1&uiq484=1&uiq485=1&uiq486=1&uiq487=1&uiq488=1&uiq489=1&uiq490=1&uiq491=1&uiq492=1&uiq493=1&uiq494=1&uiq495=1&uiq496=1&uiq497=1&uiq498=1&uiq499=1&uiq500=1&uiq501=1&uiq502=1&uiq503=1&uiq504=1&uiq505=1&uiq506=1&uiq507=1&uiq508=1&uiq509=1&uiq510=1&uiq511=1&uiq512=1&uiq513=1&uiq514=1&uiq515=1&uiq516=1&uiq517=1&uiq518=1&uiq519=1&uiq520=1&uiq521=1&uiq522=1&uiq523=1&uiq524=1&uiq525=1&uiq526=1&uiq527=1&uiq528=1&uiq529=1&uiq530=1&uiq531=1&uiq532=1&uiq533=1&uiq534=1&uiq535=1&uiq536=1&uiq537=1&uiq538=1&uiq539=1&uiq540=1&uiq541=1&uiq542=1&uiq543=1&uiq544=1&uiq545=1&uiq546=1&uiq547=1&uiq548=1&uiq549=1&uiq550=1&uiq551=1&uiq552=1&uiq553=1&uiq554=1&uiq555=1&uiq556=1&uiq557=1&uiq558=1&uiq559=1&uiq560=1&uiq561=1&uiq562=1&uiq563=1&uiq564=1&uiq565=1&uiq566=1&uiq567=1&uiq568=1&uiq569=1&uiq570=1&uiq571=1&uiq572=1&uiq573=1&uiq574=1&uiq575=1&uiq576=1&uiq577=1&uiq578=1&uiq579=1&uiq580=1&uiq581=1&uiq582=1&uiq583=1&uiq584=1&uiq585=1&uiq586=1&uiq587=1&uiq588=1&uiq589=1&uiq590=1&uiq591=1&uiq592=1&uiq593=1&uiq594=1&uiq595=1&uiq596=1&uiq597=1&uiq598=1&uiq599=1&uiq600=1&uiq601=1&uiq602=1&uiq603=1&uiq604=1&uiq605=1&uiq606=1&uiq607=1&uiq608=1&uiq609=1&uiq610=1&uiq611=1&uiq612=1&uiq613=1&uiq614=1&uiq615=1&uiq616=1&uiq617=1&uiq618=1&uiq619=1&uiq620=1&uiq621=1&uiq622=1&uiq623=1&uiq624=1&uiq625=1&uiq626=1&uiq627=1&uiq628=1&uiq629=1&uiq630=1&uiq631=1&uiq632=1&uiq633=1&uiq634=1&uiq635=1&uiq636=1&uiq637=1&uiq638=1&uiq639=1&uiq640=1&uiq641=1&uiq642=1&uiq643=1&uiq644=1&uiq645=1&uiq646=1&uiq647=1&uiq648=1&uiq649=1&uiq650=1&uiq651=1&uiq652=1&uiq653=1&uiq654=1&uiq655=1&uiq656=1&uiq657=1&uiq658=1&uiq659=1&uiq660=1&uiq661=1&uiq662=1&uiq663=1&uiq664=1&uiq665=1&uiq666=1&uiq667=1&uiq668=1&uiq669=1&uiq670=1&uiq671=1&uiq672=1&uiq673=1&uiq674=1&uiq675=1&uiq676=1&uiq677=1&uiq678=1&uiq679=1&uiq680=1&uiq681=1&uiq682=1&uiq683=1&uiq684=1&uiq685=1&uiq686=1&uiq687=1&uiq688=1&uiq689=1&uiq690=1&uiq691=1&uiq692=1&uiq693=1&uiq694=1&uiq695=1&uiq696=1&uiq697=1&uiq698=1&uiq699=1&uiq700=1&uiq701=1&uiq702=1&uiq703=1&uiq704=1&uiq705=1&uiq706=1&uiq707=1&uiq708=1&uiq709=1&uiq710=1&uiq711=1&uiq712=1&uiq713=1&uiq714=1&uiq715=1&uiq716=1&uiq717=1&uiq718=1&uiq719=1&uiq720=1&uiq721=1&uiq722=1&uiq723=1&uiq724=1&uiq725=1&uiq726=1&uiq727=1&uiq728=1&uiq729=1&uiq730=1&uiq731=1&uiq732=1&uiq733=1&uiq734=1&uiq735=1&uiq736=1&uiq737=1&uiq738=1&uiq739=1&uiq740=1&uiq741=1&uiq742=1&uiq743=1&uiq744=1&uiq745=1&uiq746=1&uiq747=1&uiq748=1&uiq749=1&uiq750=1&uiq751=1&uiq752=1&uiq753=1&uiq754=1&uiq755=1&uiq756=1&uiq757=1&uiq758=1&uiq759=1&uiq760=1&uiq761=1&uiq762=1&uiq763=1&uiq764=1&uiq765=1&uiq766=1&uiq767=1&uiq768=1&uiq769=1&uiq770=1&uiq771=1&uiq772=1&uiq773=1&uiq774=1&uiq775=1&uiq776=1&uiq777=1&uiq778=1&uiq779=1&uiq780=1&uiq781=1&uiq782=1&uiq783=1&uiq784=1&uiq785=1&uiq786=1&uiq787=1&uiq788=1&uiq789=1&uiq790=1&uiq791=1&uiq792=1&uiq793=1&uiq794=1&uiq795=1&uiq796=1&uiq797=1&uiq798=1&uiq799=1&uiq800=1&uiq801=1&uiq802=1&uiq803=1&uiq804=1&uiq805=1&uiq806=1&uiq807=1&uiq808=1&uiq809=1&uiq810=1&uiq811=1&uiq812=1&uiq813=1&uiq814=1&uiq815=1&uiq816=1&uiq817=1&uiq818=1&uiq819=1&uiq820=1&uiq821=1&uiq822=1&uiq823=1&uiq824=1&uiq825=1&uiq826=1&uiq827=1&uiq828=1&uiq829=1&uiq830=1&uiq831=1&uiq832=1&uiq833=1&uiq834=1&uiq835=1&uiq836=1&uiq837=1&uiq838=1&uiq839=1&uiq840=1&uiq841=1&uiq842=1&uiq843=1&uiq844=1&uiq845=1&uiq846=1&uiq847=1&uiq848=1&uiq849=1&uiq850=1&uiq851=1&uiq852=1&uiq853=1&uiq854=1&uiq855=1&uiq856=1&uiq857=1&uiq858=1&uiq859=1&uiq860=1&uiq861=1&uiq862=1&uiq863=1&uiq864=1&uiq865=1&uiq866=1&uiq867=1&uiq868=1&uiq869=1&uiq870=1&uiq871=1&uiq872=1&uiq873=1&uiq874=1&uiq875=1&uiq876=1&uiq877=1&uiq878=1&uiq879=1&uiq880=1&uiq881=1&uiq882=1&uiq883=1&uiq884=1&uiq885=1&uiq886=1&uiq887=1&uiq888=1&uiq889=1&uiq890=1&uiq891=1&uiq892=1&uiq893=1&uiq894=1&uiq895=1&uiq896=1&uiq897=1&uiq898=1&uiq899=1&uiq900=1&uiq901=1&uiq902=1&uiq903=1&uiq904=1&uiq905=1&uiq906=1&uiq907=1&uiq908=1&uiq909=1&uiq910=1&uiq911=1&uiq912=1&uiq913=1&uiq914=1&uiq915=1&uiq916=1&uiq917=1&uiq918=1&uiq919=1&uiq920=1&uiq921=1&uiq922=1&uiq923=1&uiq924=1&uiq925=1&uiq926=1&uiq927=1&uiq928=1&uiq929=1&uiq930=1&uiq931=1&uiq932=1&uiq933=1&uiq934=1&uiq935=1&uiq936=1&uiq937=1&uiq938=1&uiq939=1&uiq940=1&uiq941=1&uiq942=1&uiq943=1&uiq944=1&uiq945=1&uiq946=1&uiq947=1&uiq948=1&uiq949=1&uiq950=1&uiq951=1&uiq952=1&uiq953=1&uiq954=1&uiq955=1&uiq956=1&uiq957=1&uiq958=1&uiq959=1&uiq960=1&uiq961=1&uiq962=1&uiq963=1&uiq964=1&uiq965=1&uiq966=1&uiq967=1&uiq968=1&uiq969=1&uiq970=1&uiq971=1&uiq972=1&uiq973=1&uiq974=1&uiq975=1&uiq976=1&uiq977=1&uiq978=1&uiq979=1&uiq980=1&uiq981=1&uiq982=1&uiq983=1&uiq984=1&uiq985=1&uiq986=1&uiq987=1&uiq988=1&uiq989=1&uiq990=1&uiq991=1&uiq992=1&uiq993=1&uiq994=1&uiq995=1&uiq996=1&uiq997=1&uiq998=1&uiq999=1&uiq1000=1) (lest 05.05.23).
- Ministry of National Defense. (2013). *National Defense Report, 2013*. <https://www.ustaiwandefense.com/tdnswp/wp-content/uploads/2020/02/Taiwan-National-Defense-Report-2013.pdf>. (lest 11.10.22).
- Ministry of National Defense. (2015). *National Defense Report, 2015*. <https://www.ustaiwandefense.com/tdnswp/wp-content/uploads/2020/02/Taiwan-National-Defense-Report-2015.pdf>. (lest 13.10.22).

- Ministry of National Defense. (2017). *National Defense Report, 2017*.
<https://www.ustaiwandefense.com/tdnswp/wp-content/uploads/2020/02/Taiwan-National-Defense-Report-2017.pdf>. (lest 14.10.22).
- Ministry of National Defense. (2019). *National Defense Report, 2019*.
<https://www.ustaiwandefense.com/tdnswp/wp-content/uploads/2020/02/Taiwan-National-Defense-Report-2019.pdf>. (lest 17.10.22).
- Ministry of National Defense. (2021). *National Defense Report, 2021*.
<https://www.ustaiwandefense.com/tdnswp/wp-content/uploads/2021/11/Taiwan-National-Defense-Report-2021.pdf>. (lest 19.10.22).
- Missile Defense Advocacy Alliance (MDAA). (2018). *China`s Anti-Access Area Denial*. <https://missiledefenseadvocacy.org/missile-threat-and-proliferation/todays-missile-threat/china/china-anti-access-area-denial/>. (lest 09.03.23).
- Morgan, P. (2012). *The State of Deterrence in International Politics Today*.
<https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/13523260.2012.659589> (lest 12.09.22).
- NATO. (2010). *Strategic Concept for the Defence and Security of the Members of the North Atlantic Treaty Organization*. [20120214_strategic-concept-2010-eng.pdf \(nato.int\)](https://www.nato.int/docu/strat/2010/20100101.htm) (lest 04.05.23).
- NATO. (2022). *Strategic Concept*. [NATO 2022 - Strategic concept](https://www.nato.int/docu/strat/2022/20220101.htm) (lest 04.05.23).
- Nouwens, M. & Boyd, H. (2020). *Taiwan in the Pentagon report`s spotlight*.
<https://www.iiss.org/blogs/military-balance/2020/09/taiwan-pentagon-report-2020>. (lest 21.03.23).
- O`Rourke, R. (2022). *China Naval Modernization: Implications for U.S. Navy Capabilities – Background and Issues for Congress*.
<https://crsreports.congress.gov/product/pdf/RL/RL33153>. (lest 06.03.23).
- Office of the Secretary of Defense (OSD). (2014). *Annual Report to Congress: Military and Security Developments Involving the People`s Republic of China 2013*.
<https://www.globalsecurity.org/military/library/report/2014/2014-prc-military-security.pdf>. (lest 13.03.23).
- Resar, A. (2022). *The 1992 Consensus: Why It Worked and Why It Fell Apart*.
<https://thediplomat.com/2022/07/the-1992-consensus-why-it-worked-and-why-it-fell-apart/>. (lest 19.05.23).
- Schelling, T. (1966). *Arms and Influence*. Yale University Press.
- Schreer, B. & Tan, A. (2020). *The Taiwan Issue*. London and New York: Routledge, Taylor & Francis Group.

- Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI). (2020). *Global military expenditure sees largest annual increase in a decade – says SIPRI – reaching \$1917 billion in 2019*. [Global military expenditure sees largest annual increase in a decade—says SIPRI—reaching \\$1917 billion in 2019 | SIPRI](#) (lest 13.03.23).
- Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI). (2023). https://armstrade.sipri.org/armstrade/html/export_values.php. (lest 20.05.23).
- Taipei Times. (2021). *New agency to oversee mobilization of reserves*. <https://www.taipetimes.com/News/taiwan/archives/2021/04/21/2003756078>. (lest 22.05.23).
- Timbie, J. & Ellis Jr., J. (2021). *A Large Number of Small Things: A Porcupine Strategy for Taiwan*. [file:///C:/Users/mari-/Downloads/TNSR-Vol-5-Issue-1-Timbie-and-Ellis%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/mari-/Downloads/TNSR-Vol-5-Issue-1-Timbie-and-Ellis%20(1).pdf). (lest 26.09.22).
- U.S. Department of Defense (DoD). (2013). *Annual Report to Congress: Military and Security Developments Involving the People`s Republic of China, 2013*. https://dod.defense.gov/Portals/1/Documents/pubs/2013_China_Report_FINAL.pdf. (lest 14.03.23).
- U.S. Department of Defense (DoD). (2022). *Military and Security Developments Involving the People`s Republic of China, 2022*. <https://media.defense.gov/2022/Nov/29/2003122279/-1/-1/1/2022-MILITARY-AND-SECURITY-DEVELOPMENTS-INVOLVING-THE-PEOPLES-REPUBLIC-OF-CHINA.PDF>. (lest 10.03.23).
- Van Evera, S. (1997). *Guide to Methods for Students of Political Science*. Cornell University Press.
- Wirtz, J. (2018). *How Does Nuclear Deterrence Differ from Conventional Deterrence?* https://www.airuniversity.af.edu/Portals/10/SSQ/documents/Volume-12_Issue-4/SSQWinter2018.pdf (lest 22.09.22).
- Xinhua. (2015). *China`s Military Strategy*. http://english.www.gov.cn/archive/white_paper/2015/05/27/content_28147511561083_3.htm. (lest 19.05.23).
- Yang, M. (2022). *Taiwan`s military tests new capabilities*. <https://www.dw.com/en/taiwans-military-tests-new-capabilities-to-deter-china-threat/a-61129158>. (lest 22.03.23).